

1610

சென்னை, 19.12.2019

1000000000

1) 7 1 7 2 10 11 12 13 14

34 4

በተጨማሪም የጥያቄው ማረጋገጫ ለሚገኝበት የጥራት ማረጋገጫ ስርዓት ማሳተፍ ይቻላል፡፡

1991

[illegible]

1. 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

C. Sri-Ranta,
Litt. D.

Sri-Vilas,
Rosmead Place.
Colombo.
28-8-1912.

செந்தமிழ் சசலவாகாப்யபுருமத கு.
ராகவையங்கிவர்களுக்கு விஞ்ஞாபவம்.

இவ்விடம் கேட்கும். அவிவ்விடம் கேட்கத்
தை அடிக்கடி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்

சில மாதங்களுக்குமுன் பத்திரிகைகாரிற்
பிரசுரம்செய்திருந்தபடி, எனக்கு வந்த
தொல்காப்பியப் பொருளதிகார விபரங்களைத்
தக்க மத்தியஸ்தர்களைக்கொண்டு ஆய்ந்து
பார்க்கச் செய்ததில் தாங்கள் எழுதியதே முதன்
மைபெற்று விளங்குவதாகத் தெரிந்தமையின்,
முன்பு பரிசு கொடுப்பதாக வாக்குத்ததஞ்சொ
திருந்தது. 200-ஐயும் இன்றுமறையிடாமலந்
தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அதனை
மிகவும் பெரிதாக மதித்து அங்கீகரித்துக்
கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தங்களுடைய பரிசுஞானமும் ஆராய்ச்சி
வன்னையுடைய பரிசும் மொத்தத்தக்கன. தாங்கள்
இதுபோன்ற காரியங்களைச் செயற்கொண்டு
நீதிநிகலம் வாழத்திருக்கும்படி எல்லாம்வல்ல
முழுமுதற்கு அபின் திருவருளைச் சிந்திப்பென்
றேன்.

இங்ஙனம்
அன்புடன்,
கு. ஸ்ரீகாந்தன்

FOREWORD.

With pleasure I accept the duty of writing a few words of introduction to this *Essay on Tolkappiyam*, which was originally written at my request.

The *Tolkappiyam* is so wealthy of content that a hundred commentators may annotate it, and leave it, as though untouched, to a hundred more. That this antique work should have excited the interest and curiosity of the Tamil people, age after age, is not to be wondered at. Its subject-matter is the history of the race itself, the life of ancient Tamlakam.

Pundit Sri. *M. Raghava Jyengar* has done his work well. His book, like so many others from the same pen, has a rare combination of deep learning and felicitous phrasing.

"Good wine needs no bush," says the English proverb. And even so with this rare essay. It justifies itself when tasted. My humble office is merely to say: "*Taste.*"

SRI VILAS,
ROSEMEAD PLACE,
COLOMBO.
14th January, 1922.

(Sd.) C. SRI-KANTA.

உவமனியல் மெய்ப்பின்பிடியல்களைப்பற்றி யான எழுதியுரை, அவற்றிற் கூறப்படும் பொருட்டொகுதிகளைச் சுருக்கமாக உணரவிரும்புவோர்க்கு உதவியாகுமென்றே நம்புகிறேன் ஆனால், செய்யுளியல் நீண்டதோர் பகுதியாதலாலும் அதன் பேராசிரியருரையுள் எண்ணிறந்த விசேடங்களுண்மையாலும் அதன் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் இச்சிறு நூலால் விளக்குதல் இயலாததாகும். ஆயினும், செய்யுளியலைப்பற்றிப் பொதுவாகத் தெரிதற்குரிய பாகங்கள் எழுதப்பட்டுக்கிடந்தன. மரபியலுட் பண்டைவழக்குகளைப்பற்றிய விசேடங்களிற் பெரும்பாலும் காணக்கூடும்.

அசிரியரால் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறப்பட்டசரித திரக்கூறுகளையும், மக்களியல்களையும், பண்டைவழக்கவொழுக்கங்களை யும் தெரிந்தவரை உரியவிடங்களில் விளக்கியிருக்கின்றன. இதன் பொருட்டுத் தமிழ்நூல்களும் பிறநூல்களும் எததுணையாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டன எனபது கோக்குவார்க்கெல்லாம் நன்குறிப்பாகும்.

இவ்வியாசத்துக்கூறப்படும் பொருள்களை இட்டுக்கொடியுணர்தற்கு உதவியாகப் பொருட்குறிப்பு ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டது. முடிநிற காட்டப்பட்ட பிழைகளை அவற்றின் திருத்தங்களுடன் படித்துக் கொள்ளும்படியும், காட்டப்படாத குற்றங்களுக்கான திருத்தியமைத்துக்கொள்ளும்படியும் நல்லறிஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வாய்ச்சியை வேறு கவலைமின்றி எளிதில் எழுதிமுடிப்பதற்குத் தக்க சௌகரியம் எனக்கு வாய்த்தது, இராமநாதபுரம் ஸமஸ்தானாதிபதிகளாய்விளங்கும் மாட்சிதங்கிய ஸ்ரீமதி-சேதுபதியரசரவர்கள் ஆதரவளித்து யான் சொந்தவூரில் வசிக்கநேர்ந்தகாலத்தேயாதலால் இச்சிறுநூல் அடைந்த நன்சூழிப்புக்கு அவ்வரசரவர்கள் அளித்த ஆதரவே சிறந்தகாரணம் என்பதை என்மேல் பாராட்டவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன்.

இவ்வியாசத்தை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரங்களுள் ஒன்றாகப் பதிப்பிக்கும்படி அனுமதியளித்த செ. சங்கீர்த்தாருடைய அன்புடைமை, என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இந்நூலை அச்சிடுமுயற்சியில் எனக்குச் சிறந்த உதவியளித்த
அச்சுக்கு உரியவற்றை ஒப்பல்லாம என் விருப்பப்படி செய்ததைய “ஒசை
கீழிழ்” உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். திரு. கி. இராமாநுஜ ஹயங்கார்
அவர்கட்குப் பெரிதும நன்றியறிதற்குப் பாடுஷ்டமேன்.

❧ Dr. ஸ்ரீகாந்தனவர்களுள், என விருப்பத்தின்படி சரிபத்தில் எழுதி
பண்பிய ஆங்கிலமுன்னுரையையும் (Foreword) முன்பக்கத்திற்
பதிப்பித்துள்ளேன்

“கடகைன் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டா” என்று
கம்பநாடர் கூறியவாறு, தொல்காப்பியக்கடலில் என மனக்கண்ணுக்
கெட்டியவரை கண்ட ஒரு சிறப்பகுதியையே இவ்விபாசத்தினுள் எழுத
லாயினேன். பின்னும காணுதற்குரிய பாகங்கள் எத்தனையோ உள்ளன.
ஆவற்றை நலவழிநோ ஆராய்ந்து காண்டிருகியா.

(சுருதிநாடு,

திருவாணிககேணி, }
சென்னை
20-1-33.

❧ மு. இராமகவையங்கார்.
(Chief Pandit.
'The Tamil Lexicon Committee.)

பேரூளடக்கம்.

தொல்காப்பியப்பெருமை முதலிய வாலாறு	1
பொதுவிதிகள்	14
காவியல்	39
கற்றியல்	67
புறத்திணையியல்	92
மொர்ப்பாட்டியல்	125
உவமவியல்	129
செய்யுளியல்	134
மொழியல்	140

ஸ்ரீ:
தொல்காப்பியப் பொருள திகார
ஆராய்ச்சி.

இந்நிலவுலகின்கண்ணே, மக்கட்சாதியாரால் வழங்கப் பெற்றுவுள்ள பொருள்கள் எண்ணிறந்தனவேனும், அவற்றுள்ளே பழமையும்பெருமையுமுடையவாய்ச் சீர்திருத்தம் பெற்றுவிளங்கும் மொழிகள் சிலவேயாம். அவ்வனம் சீர்திருத்தம்பெற்ற பாட்கண்டத்துப் பழம்பாலைகளிலே வடமொழியாகிய ஆரியமும், தென்மொழியாகிய தமிழும் சிறந்தவையென்பது நல்லறிஞர் பல்லோரால் முன்னரே ஆராய்ந்தி துணிவிப்பட்டது; ஆதலால் அதனை என் டாராயப்படுவது மிகையாகும். இனி அவ்விருமொழிகளுள் வடமொழி யின் பழம்பெருமையை நிலைநாட்டுதற்கு அதன்பாலுள்ள வேதசாத்தி ரங்கள் எவ்வாறு சிறந்துவிளங்குவனவோ அவ்வாறே தென்மொழியின் பழம்பெருமையைக் குறித்தற்குரிய நூலொன்று பல்லாயிரவுண்களாகத் தமிழ்மக்களாற் சேமிக்கப்பெற்றுவந்துள்ளது. அவ்வரிய பெரிய நூலாவது, தொல்காப்பியமே. இப்போது வழங்கும் நூல்களிலே இதனினும் முற்பட்டதொன்று தமிழ்மொழியில் இல்லைபென்றே சொல்ல லாம். இதன் ஆசிரியர் “ஆனப் பெருமை மிகத்தியனென்னும்—அருந் தவ முனிவ னுக்கிய முதலால்-பொருந்தக் கற்றுப் புராதப ஷணார்தோ” ருட் சிறந்தவரும், பாரக்கவகுத்தவரான சமதக்கினியின் புதல்வரும், திரணதுமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினருமாகிய தொல்காப்பியமுனிவர்.* இம்முனிவர்பெருமான், இடைச்சங்கமிருந்த, நிலந்தருதிருநிற்

* ‘தொல்காப்பியன்-பழமையான காப்பியக்கூடியில் உள்ளேனாக்’ என்பது உரை; காப்பியம் என்பது பார்ப்பவரது பழைய குழுவனியைச் சொல்லு கிற்பது “காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளார்தே” கின்றன. இப்படி ரார் விடயமும் (80—83) விளங்கும். காப்பியம்—காவியம்; கவிபாடிய சகி திதனதுவியிசும் என்பது பொருள். இவ்வயித்தோர் பிருகுமாவருவியிற் மதயினதாதல், பார்க்கவர் எனவும் புலவர், பஞ்சாப்பியனார், வேதந்திற் காப்பியனார், காப்பியாதிதிக் காப்பியனார், முதலாய் புலவர்களுள் பஞ்சாவ

தமிழ்நாட்டார்செய்த தவப்பயனே
 இவ்வாறு இலக்கணநூலுள் இப்பதிரொளபுதும், இயற்றிய
 இன் முற்கூறிய பாண்டியனது ஆளவுக்காததே அதற்கோட்டாசா
 என்ற நல்லிசைப்புலகருடேப் அரங்கேற்றினர் என்பதும், பிறவும், இ
 முனிவர்க்கு ஒரு சாலைமானுக்கான, பண்பாற்றாற்றிய பரிசுச்ச
 ளளால் அறிப்படுகின்றன. இடைச்சங்கராஜதொடங்கி நல்லறிஞர்
 கெல்லாம் பெரும்பிரமானமாக விளங்கும் இலக்கணநூல் இத்தொல்கா
 பியம் ஒன்றுமேயாம். இதன் முதலாலாகிய அகத்தியம், இடைச்சங்
 காலம்வரை வழங்கியதாகத் தெரியவரின்மும், கடைச்சங்கங்களிலே அத
 னுக்கு வீழ்வதாயிற்று. இப்போதோ, அந்நூலிற் சிலகுத்திரங்கள் ஐ
 சூங்கு உரைகாரர்களால் ஆளப்படுதல் தவிர வேறு காணப்படவில்
 இவ்வாறு “விங்குகட லுமித்த வியன்கண் ஞாலத்துத், —தூங்காந்
 ளைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென” அருந்தவமுனிவரான அகத்தியனா
 ஆக்கப்பட்ட முதலானது முற்றும் வழக்கொழிந்ததற்கு நச்சின
 னினியர் வேறு கதைக்காரணங் கூறுவரேனும், அதன், வழிநூலர்
 தொன்றிய தொல்காப்பியத்தின் அருமை பெருமைகளே அம்முத
 லின்வீழ்ச்சிக்கு முக்கியகாரணமென்று சொல்லலாம். இத்தொல்
 கியர் தொன்றியகாலந்தொட்டு அது விதிக்கின்ற ஆணைப்படி நடப்ப
 யே முன்னோரும் பின்னோருமாகிய தமிழ்மக்களெல்லாம் தமக்குரிய
 ரவமாகக் கொண்டொழுகினர். “கூறிய குன்றினு முதலால் கூட
 தொயின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன் —ஆணையின் தமிழ்நீர்
 ருக் கடனே” எனப் பல்காப்பியனார் என்னும் பழம்புலவர் கூறுந்
 தான்க (தொல். பக்-அ0௯), இடைச்சங்கத்தில் இதனுடன் உ
 நூல்களெல்லாம் ஏறக்குறைய இமந்தொழியவும் இந்நூன்ம
 இன்றுவரை நின்றநிலவுவது தமிழ்நாட்டார்செய்த தவப்பயனே

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தொல்காப்பியமானது,
 தொல்காப்பியம் ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என
 பெரும்பகுதியுடையதாய், அவ் வெழுத்துச்

வேதபாடபியத் தொல்பின் (குறள்-14) என்ற புலவர் சங்கநூலி
 லித்காப்பதெல்லோகக் கையிழப்பவரின் வேதபாடநிதற்குத் தொல்கா
 பியர் அடைபட்டவழங்கியபாட்டார் எனினும் இப்பாருத்தம் பரான
 முனிவரின் இத் வேதபாடநிதற்கு “விருத்தவர்க்கா” என வே
 தபாடநித்காப்பதெனும் என்கிறென்க,

பொருளியல் பொருளியல் பொருளியல்

பொருளியல் இக்கணக்கின் விரித்துச் செல்வதும், எழுத்துக்கு விரித்து ஆராய்தல், அக் சொற்றொடர் கருவியாகப், பொருளியல்களிலே வேண்டுகோல், அம்முறையில்வைத்துத் தெல்காப்பியம், அவற்றைக் கூறுவதாயிற்று. எழுத்துக்குச் சொல்லும் ஆராய்ந்த மாணாக்கன் பொருளிகாரங்கற்பது இன்றியமையாததாக முன்னோர் கருதிவந்தனவேயுடையது, “எழுத்துக்குச் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளிகாரத்தின் பொருட்டன்றே; பொருளிகாரம் பெற்றேமே எனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” என்று களவியலுரை* முதலிப்புருதலால் விளங்கும். தொல்காப்பியத்தின் பூதுப்பாகிய மூன்றதிகாரங்களும் தனித்தனி ஒன்பதியில்கள் உடையுண்டவாக ஆகிரியால் வருக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், பொருளிகாரத்து அமைந்துள்ள இயலகளையும் சூத்திரத்தொகையையும் பற்றிய இரண்டு புறைய வெண்பாக்கள்† அடியில் வருமாறு:—

“சீட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையு
காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியலமெய்ப் பாவமம போற்றிய செய்யுள்
மரபியலு மாமபொருளின் வைப்பு”

“பூமலர்மேன் கூந்தல்! பொருளியலின் சூத்திரங்க
ளாவவறு துற்றிருபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
ஆயிரத்தின் மேலு மறுதுற்றறுபதெனப்
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

இவற்றும் பொருளிகாரவியல்கள் ஒன்பதென்பதும், சூத்திரங்கள் கூகரு—என்பதும், தொல்காப்பியமுமுமைக்குமுரிய சூத்திரத்தொகை கூகரு—என்பதும் விளங்குவனவாம். இப்போது பொருளிகாரச் சூத்திரத்தொகை கூகரு ஆக உள்ளது. இஃது ஒரு சூத்திரத்தை இரண்டாகக்கொண்டு உரைகாரர் பொருள்குறியதனார் போலதாம். இவ்வொன்பதியில்களில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியலு என்ற நான்கும் அகப்பொருளையும், புறத்திணையியல் புறப்பொருளையும், வணியியல்கள், முறையே மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, மரபுகளையும் விளக்குவன.*

* களவியல் : இஃதுபொருளியல்பொருள். (தெய்வ. பக்-௪௪௮)
† சொத்தியம் : தொகுதியில் பக்கங்கள்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

இத்தொல்காப்பியம் பழைய உலகவழக்கையும், சேய்யுள்
 உரையும் வழக்கையும் இலக்கணமுறையால் விளக்குவதற்குத் தலால்,
 அவற்றைத் தெரிதற்கு முன்னோர் இயற்றிய உரைகள்
 பேருதவியாவன இவ்வுரைகளின் உதவி இல்லையெல், பெரும்பாகமும்
 இருண்மிகட்க்கும் தொல்காப்பியக்கடலிலுள்ள அரும்பெறன்மணிகளின்
 தன்மைகள் நமமால் அளந்தறிய முடியாவாம். * அதனால் அவ்வுரைகாரர்
 கூற்றுக்கள் மூலத்தோடொத்த பெருமையுடையனவாக மதிக்கற்பாலன.
 தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதியவருள, இளம்பூரணவடிகள், பேரா
 சிரியா, சேனாவரையர், நச்சினுர்க்கினியா என்ற நால்வருளு சிறந்தோ
 ராவர். இவருள, நச்சினுர்க்கினியரியற்றிய உரையே பொருளதிகாரத்
 துக்கு இப்போது கிடைத்திருப்பது.* ஆயின அச்சேறிய பொருளதி
 காரப்பதிப்பிலே செய்யுளியலுக்குள்ள பகுதி, நச்சினுர்க்கினியரதன்றிப்
 பேராசிரியரியற்றியதென்பது, “செந்தமிழ் வாயிலாக முன்னரே பிரசித்த
 மானது.† இதுபோலவே அவ வசசுப்பிரதியிறுக்கண்ட மெய்ப்பாடு, உவ
 மம், மரபியல்களின் உரைப்பகுதிகளும், நச்சினுர்க்கினியரெழுதியன
 வல்லவென்பதற்குப் பல காரணங்கள் கூறுவர்.† ஆராய்ச்சியில் எவருரை
 யாகமுடியினும், அவ்வுரைகள் பழமையும் பெருமையும் உடையன
 வாகவே காணப்படுதலால், அவற்றினுதனிகொண்டு தொல்காப்பியத்திற்
 கண்ட அரும்பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தடையில்லையாம்.
 அன்றியும், இப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட அகம், புறம், மெய்ப்
 பாடு, உவமம், யாப்பு, மாபு என்பவற்றின் கருத்துக்களைத் தெளிதற்குத்
 தொல்காப்பியத்துக்குப் பிள்ளைமுருகு இறையனார் என்பவியல், நாம் கவி
 ராசநம்பியகப்பொருள, புறப்பொருளவெண்பாமாலை, தண்டியலங்காரம்,
 வீரசேழியம், முத்திய உடையுடனகடிய இலக்கண நூல்களும், சங்கச்

* பொருளதிகாரத்துக்கு, உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் எழு
 திய உரையுள் அத்ததினையியல், புறத்தினையியற்பகுதிகள் இப்போது அச
 சாகி வெளியேறியுள்ளன. அவ்வுரையுட்கண்ட விசேடங்களை ஆண்டாண்டுக்
 கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டியுள்ளோம்.

† இவ்விஷயம், சேதுஸமஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கா
 ரவர்களால் முதன்முதல் ஆராயத்தறியப்பட்டு, அவர்களால், செந்தமிழ்ப்
 பத்திரிகையினை 2-ம் தொகுதி 11ம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது. இப்போது
 நச்சினுர்க்கினியரது செய்யுளியலுரை முழுதும் தனிப்புத்தமாக அவர்களால்
 மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்திவரவாயிலாக வெளியிடப்பட்டுமென்ன க.

† செந்தமிழ். தொகுதி-2. பகுதி-கக.

செய்யுள்களும் பிறவும் தக்க கருவிகளாக உள்ளன. ஆதலால் இவ் வாராய்ச்சிக்கு இந்நூல்களும் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படுமென்க. இனி நூலுட் கூறப்படும் விஷயங்களுட் புகுவோம்.

‘பொருள்திகாரமென்பது பொருளினது இலக்கணத்தைப் பேருணியால் உணர்த்தும் அதிகாரம் என விரியும். [அ தி கார ம்- முறைமையி] பொருளாவன-அகப்பொருளும் புறப்பொருள் மாம். அன்றி, அகத்திணையில் இனபத்தையும், புறத்திணையில் அறம் பொருள் விடுகளையும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உறுதிப்பொருள் நான்கையும் இவ்வதிகாரம் உணர்த்துவதென்று கொள்ளவும் படும். (பக்-க.)

இனி, மேற்கூறிய பொருள்களையே கூறவந்த ஆசிரியர் மெய்ப்பாதி, உவமம், செய்யுள், மரபு எனபவற்றையும் சோத்துப் பொருள்திகாரத் துக் கூறிய்தென்ன? என்ற கேள்வி நிகழ்வதுண்டு. இதற்கு விடை:— தொல்காப்பியினர் எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்துஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும், உலகவழக்கிற்கும் உரியவற்றைக் கலந்து கூறிப் பொருள்திகாரத்திற் பெரும்பான்மை உலகவழக்குக்கு வேண்டி வனவே கூறத் தொடங்கினார். தொடங்கினவர் அவவுலகவழக்கை உணர்த்துவதற்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுத்தலுடைய மெய்ப்பாதி உவமங்களையும், அவ்வழக்குப்பற்றிப் பாடுதற்குரிய செய்யுளிலக்கணங்களையும், உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்குகிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபுகளையும் பொருளியல்களோடு சேர்த்துக் கூறுவாராயினர் என்க. (செய்யுண் மரபியல்களின் அவதாரிதை பாகக.)

இனி, ஆசிரியர் தாம் கூறப்பெற்ற பொருட்பொருதியைத் தாமும் புறமும் தமிழ்மக்கள முறைப்படி. அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டுபகுதியாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கேற்ப இயல்கள வகுத்துக்கூறுவர். அவற்றுள், அகத்திணை என்பது, அகவொழுக்கம்; அஃதாவது ஒத்த அன்போடு ஒருவனும, ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்தவன்பம், அக்கூட்டத்தினபின் இவ்வாறிருந்ததென்ப பிறர்க்குக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளததுண்டே. நுகர்ந்து இன்ப

* “தமிழின் முறைவாய் தழைந்தனையோர் எனினும், கிருத்தோவையுழியின் (20) விசேடவுரையிற் பேராசிரியர் ‘தமிழின் முறைகளாவன, நண்டகமும் புறமுமாகிய பொருட்கூறு’, என்றமுதுதல் காண்க. ‘விட்டின் முறையாயின் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பாகுபாடுபெற்றமென்பர் பர்மேலமன். (குறன்-காமத்துப்பால். அவதார.)

கூற்றவதாழ் புறத்தினை என்பது புறவொழுக்கம்; அஃது ஒருத அன் னுடைய தலைவன், தலைவி இவரானன்றி, எல்லாரானுந் துய்த்துணரப்படு வதும், இவ்வாறிருந்தகெனப் பிறாகருத் கூறப்படுவதுமாம். இவற்றுள் இன்பப்படுகியான அதத்தினையானது களவு கறபு என. இரண்டாகப் பகுத்துப்பட்டு இப்பெருள்திரைத்தே பல இயல்களால் விரிக்கப்படுகின் றது.

இவற்றுட் களவென்பது ஒருவனும ஒருததும் அநதரங் கததிற கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டமற்றித் தமிழ்நூல் அப்பொருள் ஒருவராவது கள கூறும் வரலாற்றை முதலிற சுருக்கமரசுத தெரிந்து கொள்ளுதல் பின்வருந் செய்திகளையறிவதற்குப் பெரிதும் உபகாரமா கும். அவ்வாறாவது:—உருவந் திருவும் அறிவுந் குலமுமுதலிய வற்றால் ஒப்புயர்வற்றவளங்குந் தலைவனொருவன் வேடையாடிசு கொண்டு மலைச்சாரவொன்றன்பககததே தனியொய் வந்தானாக—ஆங்குத் திண்ப்புனங்காத்துத் தன் தோழியரோடு விளையாடுபவளும், உரு, திரு முதலியவற்றுல் ஒப்புயர்வற்றவளமாகிய மலைவாணர்க்கொருநதி விளையாட்டுவிருப்பாற் றோழியர் தனிததனி பிரிந்தநிலையிலு தானுந் தனியளாய் அததலைவன்முன்பு எதிர்ப்பட்டனள. எதிர்ப்பட, இரு வரும் ஊழ்வியததால் உள்ளங்கலந்து அவ்விடததே கூடிமகிழ்ந்து, பின் னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றாது ஒருவாறு ஆறுறுவித்துக்கொண்டு தத்த மிடனோக்கிச் சென்றனா. இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்ததலைமகன் தான் காதலுற்ற தலைவியைத் திருமபக்காணுமவாவினற் றாண்டப்பட்டு, முன்னுட்கூடிய இடத்தை நாடிச்செல்ல, அங்ஙனமே அன்புதூண்ட ஆங்குவரதெதிராத தலைவியைத் தலைவன் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலால் முனபோற் கலந்தான. இவவிதம் முன்ற முறை கூடுமபோது தன பாங்கனால, தலைவியிருப்பிடமறிந்துசென்று அவளைச்சோவன். இனித் தோழியால் எப்பொழுது ஒரு குழப்பப்பட்டுள்ள தலைவினு இங்ஙனமே பல்காலுந் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல அருளுய்யாயிருத்தல்பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி ஆறுபவிககக் கருதியவனாய், அதற்குத்தக்க துணையாவாள் அவள காதற் றோழியே ள்ன்பகை அறிந்திகொண்டு அவளபாற்சென்று, குறிப்பாகவும் வெனிப் பண்டியாகவும் தன் குறைகூறிவேண்டி, அவள வலப்படியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்குங் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து, பின் இனி நாமும் இதற்கு

தோல்தாப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

உடம்படலே நல்லம் என்று அவ்விருவரையும் கூட்டுதற்கு முயல்வன். இங்
 னுனம தோழியாற் பலமுறை தலைவன் கூடிவருமிடையில், தலைவன்
 காக்கப்பட்டிருந் தினைப்புனமுற்றித் கதிர்கொய்தலேனும் பிறகாண்
 மேனுமநிகழ்த தலைவிக்கு அக்காவல் நீங்கி மனையகத்தே தங்கும்படிக்கிள்
 தலும், அக்காலத்து இரவில், தோழி அவ்விருவரையும் கூட்டமுயற்
 வள. இங்ஙனம் நிகழும் களவொழுக்கம் முதலிற் சிறுசுச் சிவப்பன்க்
 குத தெரியவருது நாள்டைவில் ஊரிற் பேரலராய் எழும்ப, அதுகாணத்
 தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்துவர்.
 அதனால் தலைமகனைக் காணப்பெறாத ஆற்றாமை தலைவிமாட்டுப் பெருகு
 தல்கண்டு, தோழி, இனிக கற்புநெறிப்பட்ட இவள் இறந்துபடவுங்கு
 மென்று கருதி, இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுத் காணாதினிலையில், அவள்
 தலைவியைடைந்து 'இனி நீ இவளை உடன்கொண்டுசென்று மணந்து
 கொள்வதேகாரியம்' எனறுகூறி, ஒருவரும் அறியாவகை தலைவியை
 வெளியேற்றித் தலைமகனபாற் சோப்பிக்க, அவன் அவளை உடனழைத்
 துக்கொண்டு, தனனுநோக்கிச் செலவன்; செல்லுமிடையில், தலைவி
 யின்சுற்றத்தார் அக் களவறிந்துவருது தலைவனை மேற்செல்லாநாறு
 தடுத்தும், அவள் தனகாதலமுழுதும் தலைவனபாற்சார்த்திநிற்பது
 கண்டு 'இவளா கற்புநெறிப்பட்டாள்' என்று அறிந்துகொண்டு அவ்விரு
 வர்க்குந் தீங்குசெய்யாது திருமயிப்போவர்; போகத் தலைவனுடன்
 மகிழ்ந்துசென்று தலைவி அவனுடைந்து வாழ்வளனை உணர்க.

கற்பாவது இங்ஙனம் உடன்கொண்டுபோய் தலைவன் தன்னுரினிலே
 னும், தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்துவெண்ட அவளுரிலேனும் விதி
 முன்றப்பட்டி அவளை மணம்புரிந்து இல்லறநடாத்தலும், பின் உலகின்
 நிலையின்மையை யுணர்ந்து வீடுபெறு முயறலுமாம்.

இவற்றால், வேறுசில வேறுபாடுகளு முண்டேனும், 'மேற்
 குறித்தவரலாறே களவுகற்புக்களின்சுருக்கம் என்பது
 தெரியலாம். ஆகவே, இவ்விருப்புகுதிக்குத் தமிழ்நாட்
 டாரது அநாதியானவாழ்க்கைமுறையில், விவாகத்துக்கு முன்னாய்
 பின்னும் நிகழும் இரண்டு முக்கியநிலைகளைப்பற்றியுள் என்பது அறி
 யப்படும். இவ்விருநிலைகளும் தமிழ்மக்கள் தொன்றதொட்டுவழங்கி
 உலகியுள்ளாய்ப், பின்னரே புலவர்களாற் சிறிப்பித்துப் பாட்டுபெற்றும்,

இவ்வாறு கற்பிக்கப்பட்டும் செய்யுள்வழக்கடைத்தன என உணர்க. இதை, “உயர்தோர் காவியும் வழக்கோடு புணர்தலின்—வழக்கு வழிப்படுத்தல் செய்யுட்டுக் கடனே” “நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினு—பாடல் கான்ற புலனெறி வழக்கம்” என. ஆசிரியரோ குறிப்பித்தலால் அறியத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியரும், “இஃது இல்ல தென்ப்பாது உலகியலேயாம்; உலகியலினறேல், ‘ஆகாப்பூ நாரிற்று’ என்றுழி அது குடக்கருதுவாருமின்றி மயங்கிக்கூறினான் என்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும் இழித்திடப்பட்டும்” (பக்-10, சு.) என நெழுதினார். இவ்வாறு, இக்களவு கற்புக்கள் ஒருசார் மக்களின் வழக்கதோடு சம்பந்தப்படாத வெறுங் கற்பனையையாயின், அவற்றின் பல்வேறு விசிற்பங்களைச் செய்யுளவழக்கோடும் உலகியல்களோடும் பொருந்தவைத்து இத்துணையளவாகப் பழையநூல்கள் எடுத்தோதா என்பது திண்ணமென்க. எனவே, பொருளதிகாரத்துக்கண்ட அகப் பொருள்பற்றிய செய்யுளவழக்கெல்லாம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண் டொழுகிய ஒருவகை உலகவழக்கினின்றே உற்பத்தியாகிவிந்ததெனப் பது போதும்.

இனி அவ்வுலகவழக்கம் ஆதியில் எவ்வாறு அமைந்திருந்த உலகவழக்கம் தென்பதை முதலில் நோக்குவோம். மேற்கூறிய அகப் பொருட் சுருக்கத்தை யாராயுமிடத்து—இவ்வாழ்க்கையடைவதற்கு முன் ஒருவன் ஒருத்தியை மறைவிற்கண்டு, தன்பர் நுள்ளி அன்பை அவட்கு வெளியிட்டுக் கூடி ஒழுக்குதலும், அக்கூட்டம் வெளிப் பட்டபின் பெண்ணின் பெற்றோர் அதற்கிணங்குதலும் இணங்காராயின் அவரறியாமல் அப்பண்ணைக் கார்த்தழைத்துச் சென்று தனக்குரிய மனை யாளாகக்கொண்டு வாழ்தலும் போன்றமுறை இந்நாட்டில் வழங்கிவந்தமை அறியப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ்மக்களது பண்டை யொழுக்கமானது ஒருவர்க்கொருவர் மனமொத்துக்கடும் வேதத்துக்கண்டகார்த்தருவமணம் பிபான்றதென்று சொல்லலாம். ஆனால், களவுக்கூட்டத்தின்பின்னர், ஒருவன் ஒருத்தியை அவள் சுற்றமறியாவகை உடன்கொண்டுபோத லும் பழையவழக்கில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. எனினும் தலைவியின் சம்மதம்பெற்றே அவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதாகச் செய்யுள் வழக்கம் மிகுந்துகாணப்படுதலால், இவ்வொழுக்கத்தை ஒரு தலைக் காமபாவ இராக்கதழுறப்படுத்தாது ஒத்த அன்புபற்றிய கந்தருவ

முறைபாடுகளே சென்னைமான் முன்னையோர். இங்ஙனம், செய்யுள்வழக் கிலை பழைய தமிழ் முண்முறையை எவ்வளவு சுத்தமுடையதாக முன் றினர் கூறியிருப்பினும், உலகவழக்கானது அச்செய்யுள்வழக்கினும் சிறிது வேறுபட வழங்கியிருத்தல் கூடியதேயாம்; அஃதாவது தலை யின் உடம்பாடிபெற்றன்றிப் பெற்றமலும் அவுள் சுற்றமறிபாமல் ஒரு வன் ஒருத்தியைக் கொண்டுசெல்வது முதலியனவாம். தலைவியின் உடம்பாடின்றி அவளை வலிந்துகொள்வதும முன்பு சித்தந்தவந்ததென் பதைத் தொல்காப்பியனார், “மகட்பாறகாஞ்சி” என்ற புறத்துறையால் வெளிப்படக்கூறியதோடு, “பொய்யும் வழுவா தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” என்ற கற்புறத்துத்திரத்தாலுள் குறிப்பிட் டனர். பிற்கூறியிருத்திரத்தின்கருத்தாவது:—உலகியலர்க்கிய பழைய களவுமணத்தில் “பொய்யும் வழுவும் மிகுதது தோன்றியதனால் அக் குற்றங்கள் நீங்கக் கற்புமுறையை ரிஷிகா தமிழ்மக்கட்கு விதிக்கலாயி னர்” என்பதாம். பழைய உலகியலுமணத்துத்தோன்றிய குற்றங்கள் என்றது-ஒருத்தியின் சமமதமபெற்று அவளை அப்பாற கூடியொழுதுகூறு கினைத்தவன் கினைத்தபடி ஒருத்தியை வலிந்துகொள்வது முதலியன வாதல் வேண்டும. ஆகவே தமிழ்காட்டில், காந்தருவமபோன்ற ஒழுங் களை களவுமுறையன்றி, ஒழுங்கற்ற களவுமுறையாகிய இராககதம் போன்றனவும் முற்காலத்து வழங்கலாயின என்பது உய்த்துணரத்தக்க தாம். “மைபின மதியின் விளங்கு முகத்தான் - வெளவிக் கொளவு மறனெனக் காண்டன்று” என்னுங் குறிஞ்சிக் கலியாடிகளும் இகருத்தே வலியுறுத்தல காணலாம் (சுஉ). இவ்வாறு ஒழுங்கற்ற முண்முறைகளை விலக்கி ஒத்த அனப்புறறிய காந்தருவதையும, அதன்பின்னர் கற் பியலையும ஆரியமேலோர் தமிழ்நாட்டாடிகு நனகு விதித்துப்போந்தன ரெனவும், இங்ஙனம் விதிக்கப்பட்ட களவு கற்புமே நிறுதொல்காப்பியந துவ் கூறப்பட்டன எனவும் உணரந்துகொள்க. †

இமணம் “தமிழ்குது எல்லவகதது” •வழக்காகிய ஒழுக்கத்தையே பெருமபான்மை குறிக்குமென உணர்க.

† இராககதமணமானது தமிழ்நாட்டார்க்குமட்டுமென்றி ஆரிய மக் களானும் ஒரு காலத்தே பிரபலமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதேயாகும். இதனை, வியாசபாரதத்தில் “எட்டாவதான ராகஸமே அறிஞர்நூல விரும்பப் பட்டதென் றறியுங்கள்தருமசாஸ்திர மறீர்தேரீர் வலிந்துகொண்டு போகப்பட்டவளே நெத்தவளென்று கூறுகின்றனர்” எனவரும் ஃபீஷ்டர் வாக்கியங்களில் அறியலாம். (ஆதிபர்வம், பக். 104; ஸ்ரீ.ம. வி. ராமாதுஜா சாரியரவர்கள் பதிப்பு) முற்காலத்தே கூத்ததிரியர்க்குள்ள இரமணம் மிகுந் திருத்ததினால், ராகஸ விவாகத்துக்கு “கூதாரம்” என்று ஒரு பெயர் வட துல்கனில் வழங்கியதென்பர். “சாத்தாவ ராகஸ மிரண்டு கூத்ததிரியர்க் குத்திரத்தனவாதலால் இவ்ந்துள் இரண்டேனும் ஒத்தேனும், அரசர் செங்கு ளொள்ளவாய்” என மனுஷக் கூறுதல் அறியத்தக்கது, (அத். 8; சு. 26)

தேவதாசியப் பொருள்திறர் ஆய்வு

மேற்குறித்த கொள்கையை அடியிற்காணும் செய்திகளும் நன்கு விபுலித்துவன. இக்களவொழுக்கமானது எல்லா நிலத்துக்கும் பொதுவாக உரியதெனும் (பக். 45. சூத்-105) குறிஞ்சியொழுக்கமாகவே பழைய ஊல்கள் இதனைச் சிறப்பித்தலால் மலைநாட்டில் இவ்வழக்கு மிகுந்து வழங்கியமை உய்த்துணரப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப, மலைவாணராகிய மக்களிடத்தே, அதன் மாதிரிகைகளும் இனமும் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மக்கள் நிகழ்த்தும் விவாகச் சடங்குகளை நேர்க்குமிடத்து, அவை, அவரது புராதன சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்துவனவென்றும், அம்மணமுறையினின்று இராகுதமணம்போன்றதே அவர் கொண்டு முகிய ஆதிவிவாகமென்பது நன்கறியப்படுமென்றும், அதுவே பிற்காலத்தில் நட்புமுறையாக மாறி நடக்கலாயிற்றென்றும் கூறுவர்.* இம் மலைவாணராவா—கஞ்சம் ஜில்லாவிலே கொண்டர் சவர்களும, கோதாவரியிற் சோரிகளும், கோயம்புத்தூரில் ஊராளிகளும், திருவாங்கூர் ராஜ்யத்து முதுவர்களும், வேறுசிலருமாவர் இவ்வெல்லாம் விவாக நிகழ்ச்சிக்குமுன் மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ, தாம் விரும்பியபெண்ணை ஒருவரும்றியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், கொண்டுபேடிமையிற் பெண்ணினிசுற்றத்தாவரது தடுக்கச் சம்பந்திகூலேச் சார்ந்த இரு பாலார்க்கும், போவியுத்தம் நிகழ்வதும், பின்னரே சுற்றத்தாரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் வழக்கங்களாக உடையர். இவருள் ஊராளிகளும் முதுவர்களும், தமிழ் முதுகுடியைச் சார்ந்தவர்களே. பிற்குறிய முதுவரது மணநிசழ்ச்சியில், மணமகன் தான் விரும்பிய கன்னிசைக தண்ணீரெடுக்கவேணும் விரகு பொறுக்கவேணும் வெளியேறும் சமயம் பார்த்திருந்து, அவளை ஒருவரும் அறியாவகை களவிற் கொண்டு செல்வதும், சென்று மலையின் ஏகாந்தமான பிரதேசமொன்றில், சிலவாரம் வரை கூடி வசிப்பதும், இதற்கிடையிற் சுற்றத்தார் அவளைத் தேடியுங் காணாதுபோவாள்பின், அவ்விருவரும் திரும்பிவந்து பெண்ணின் பெற்றோரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் இன்னும் நிகழ்ந்துவரும் வழக்கங்கள் என்பன. இம் முதுவர் குறிஞ்சிநிலத்துப் பழைய தமிழ் மக்களே

* E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 8.

† E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 13.
“வேடர் மறக்குவம் போலே வேண்டு ந்துச் செய்தென் மகளைக்-உடிய உட்டேயே யாகக் கொண்டு குடிவாழுகு கொலோ” எனப் பெரிவாழ்வாரும், என விற்கொண்டு மகளிரை மணமுரியும் வேடர் மறவர்வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 5)

என்பதை, அவர் தீபயரே குறிப்பிக்கும். இம்மலைநாட்டுப் புராதன மக்
கூளிடம் பெண்கோடலை முறகாலத்தாசரும் விரும்புவதனரெனவும்,
பெண்கொடுக்க அவர் மறுத்தனராயின, அவ்வரசர் தமவலிகரீட்டி
வலிந்து கொண்டசெல்ல முயன்றுவந்தனரெனவும், தொல்காப்பியனாரே
கறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை “நிகர்த்தும் மேலவந்த வேந்தனோடு
முதுகுடி-மகட்பாடஞ்சிய மகட்காஞ்சி யானும்” (பக. 44௩) என்னும்
புறத்திணைப் பகுதியால் உணராக. இதன்பொருள் - “பெண்கொள்ளு
தற்கு ஒத்தவனாயிருந்தும், மறுத்தலால் வலிந்துகொள்ளவந்த அரசு
னோடு, அப்பெண்ணுக்குரிய முதுகுடித்தலைவா தம மகளைச் சேர்த்தற்
குஞ்சிய மகட்பாற காஞ்சியானும்” எனாது. இதனுட்கண்ட “முதுகுடி”
என்பதற்கு, நச்சினாகக்கனிபா, வணிகா வேளாவரும பிற கலப்புச்சாதி
யானமே என்று பொருளாகுறினராயினும், மலைவாணராகிய பழைய முக
களையே அது பெரிதும் குறிப்பதாம், என்ன? “முதுகுடிப் பிறந்த முதி
ராச் செலவியை - மதிமுடிக்க களித்த மகட்பாற காஞ்சி” என இளங்கோ
வடிகள், இக்காஞ்சித் துறையை மலைவாணரொழுக்கமாகவே கருதுதலால்
என்க. இவ்வடிகளிலே பாவதாஜனாகிய இமவான் தன் மகள் பார்வதி
தேவியைச் சிவபிரானாக களித்த முறையை இக்காஞ்சித் துறைப்பாற்
படுததுக கூறிபிருந்தல் கண்டுகொள்க. இத்துறைப்பற்றிப் புறநானூற்
றில் வரும் நூறுமுதல நடுசுவரையுள்ள 19-பாட்டுகளை நோக்கு
மிடத்து, தமிழாக்குள் ஒருகாலத்து இராககதமணிமும் அசாதாரண
மாயிருந்திருக்கவேண்டுமெனாது புலப்படாத தடையிலலையாம்; என்
னெனில், ஒரு பெண்ணை வலிந்துகொண்டு செல்ல அரசா பலர் முயன்றி
செய்தி இப்புறப்பாட்டுக்களால் வெளியாகின்றது இஃது இராககதப்
பாற்படுமேயன்றிக் காரதருவமுறைக்கு ஒவ்வாததென உணராக.† இம்
மகட்பாற காஞ்சிக்கு உரியதாக ஆசிரியா கூறிய ‘முதுகுடி’ என்பதும்
தமிழ் மலைவாணருள் “முதுவா” என்ற பகுதியார் பழைய ஒழுக்கத்
தோடு இன்றுங் கடிப்படடுவதும்—ாணொசு சிந்திக்கத்தக்கன.

* பறம்புமலைக்கரசனாகிய வேளபாரியின் மகளிரைத் தமிழ் வேந்தர்
மணம்புரியுமிருமயிகேட்டெம், அவன் இணைகாது மறுத்தமைப்பற்றியே,
அப்பாரியினமலையை மூவேந்தரும் முறமகையிட்டு அவனையும் வஞ்சதனத்
கொன்றார், இச்செய்தி கய்லா பாடிய 109, 110, 111-ஆம் புறநானூற்றுட்
பூடல்களாலும், ‘மகணமறுத்தல்’ என்னுந் துவிநீர்குறிப்புநூல் விளக்க
மாகும்.

† கலம்பகங்களிலாவரும் “மறம்” என்ற பகுதி இம் மகட்பாற காஞ்சித்
துறைப்பற்றியது போலும்.

இனிக் களவுக்கூட்டத்தின்பின் நிகழ்வது கற்புமுறைப்பாரும், ஆனால், களவொழுக்கமின்றியே தனிக்கற்புமுறை முன்பு வழங்கியதில் பென்பது, “முற்பட்டபுணராத சொல்லின் மையிற்-கற்பென்ப படுவது களவின் வழித்தே” (இறை. களவி) என முன்னோர் மொழிதலாற் றெரிய வருகின்றது * இககற்பிலே தலைவியின்பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதெயன்றி, ஒருவரு மறியாமல தலைவன் அவனை உடன் கொண்டோன் விடத்துக கொடுப்போரின்றியும் சடங்கின்வழியால் ஆவனை அவன் மணப்பது உண்டென்பர் தொல்காப்பியனார் இக்கற்புமுறை ஆரிய வர்ணாதகார் மூவாகமுமே இருடிகளால் ஆதியில் நியமிக்கப்பட்டதென்றும், அவ்விதிகளைத் தங்கள புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுக்கி வந்த தமிழர் முதலியோர்க்கும், பிற்காலத்தே அவர்கள் விதித்துப் போந்தனரென்றும், ஆசிரியரே கூறுகின்றார் இதனை “ஓமலோர் மூவர்க்கும் புணராத கரணம் - ஓமோராக காகிய காலமும் உண்டே.”† என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால (௩) அறிக. இதனால் ஆரியரது கற்பியல் விதிகளைத் தமிழர் அறிந்திராத காலமும் ஒன்றிருந்தது என்பது வெளியாம். பிற்காலத்தே ரிஷிகள் கற்புமுறையைத் தமிழர்க்கு விதித்ததன் காரணம் அவரது காவியனமுறையில் “பொய்யும் வழுவும் தோன்றிச் சீர்கெட்டதேயாம்” என்பது முனபும விளக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு நடைபெற்ற உலகவழக்கமே காலாந்தரத்திற் புலவர்களாற் சிறப்பித்துப்பாடப்பெறும் நிலைமையை அடைந்தது. அவ்வாறு பாடப்பட்டகாலத்தே அன்புமுறைக் காகாத இராக்கதமுதலிய அசுத்தபாகங்களெல்லாம் அடியோடு ஒதுக்கப் பட்டுக் காதலொத்துவிளங்கும் கந்தருவமார்க்கமே தழுவப்பட்டது. அன்றியும், கூத்தர், விறலியா முதலியோரால் இவ்வொழுக்கம் அபிரயித்து நடித்துக் காட்டப்படும் வந்தது:—“நாடகவழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்—பாடல சாஸா புலனெறி வழக்கம்” என்றும் பிறவாறும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உணர்த்தற்பாலதாம். நாடகம் வேத்தியல் பொதுவியல் என இருதிருப்பட்டுமென்றும், இவற்றுள் “வேத்தியலென்பது—இவ்வகப்

* “உலகெலவழக்காரியப் பின்பு இல்லறநிகழல் களவொழுக்கம்” என ரச்சினர்க்கினியர் எழுதுதலுங் காண்க. (கலித் 136 உரை)

† “இக் சூத்திரத்திக்கு நேர்பொருள் இதுவேயாவிலும், ரச்சினர்க்கினியர்க்குநது வேறாதல் அவருணரோக்கி யுணர்க்.

பொருள்பற்றிய கூத்தென்றும் கூறுதலுங் கழன்க (சிலப். பக்—அ.அ).
 களவொழுக்கம்பற்றிய செய்திகள் நாடகத்துக்கும் ஏற்றனவே என்பது
 “இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; களவி ஒழுங்குபடக் கோத்துக்
 கதைபோலவந்து நாடகத்துக் கேற்றனின்” எனத் தஞ்சைவாணன்
 கோவையுரைகாரர் கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். இங்கேகூறிய நாடக
 மென்பது, வடமொழியிற் பாத்திரங்களும் பிறவும் வகுத்துவழங்கும்
 சாகுந்தளமுதலிவ் நாடகம்போன்றதன்றிக் கதைத் தழுவிக் கூத்தர் கூத்
 தியரால் அபிநயித்து நடிக்கப்படும் கூத்தென உணர்க. நாடகம் கதை
 தழுவியும் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-பக்-க.ச). இங்
 கணம் களவொழுக்கம் பற்றிய புலவாபாடுவதும், அபிநயித்து நடிப்ப
 தும் பல்கி எல்லைகடந்த காலத்தே அவற்றுக்கு வரம்பாக முன்னோர்
 இலக்கணம் வகுக்கலாயினா. இததொல்காப்பியமும் அவற்றுள் ஒன்றும்.
 இதன பொருளதிகாரப் பகுதியிலுள்ள கூ இயலகளிலே இரண்டோன்று
 நீங்க ஒழிந்தனவெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றிய வழக்குகளை வரையறுப்
 பதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டன. அறமும் பொருளும் பயக்கும்
 அரசியல் முதலியவற்றை உணராததற்குப் புறத்தினையியல் என ஒன்றே
 கூறி, ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டம்பற்றிய விதிகளைப் பல
 வியல்களால் ஆசிரியாகூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர்காலத்தே இவ்
 விற்ப ஒழுக்கத்துக்கிருந்த வழக்குமிகுதி தெரியவருகிறது. ஒருகால்,
 இவ்வொழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்கவேண்டித் தொல்காப்பியனாரே புதியவாக
 இலக்கணங்கள் கட்டிக்கொண்டாரோ எனின்—பாயிரத்தில “முநது நூல்
 கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்—புலந்தொகுத்தோன்” என்று இவர்
 செய்தி கூறப்படுதலால் அது முறையும் பொருளுதாதாம். நச்சினார்க்கினி
 யரும் “இப் புலனெறிவழக்கினை இல்ல தினியது புலவரால் நாட்டப்பட்ட
 தெனனோமோ எனின்—இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து
 இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உடன கூறிய உலகியலவழக்கினை ஒழித்
 தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது” (பக்-க.அ) என மறுத்துக்
 கூறுதல் அறியத்தக்கது. எனவே களவு கற்பென்று வகுக்கப்பட்டு
 அகப்பொருள் விகற்பங்கள், புனைந்துரைவகையார் புலன்கள் பாடிவந்த
 உலகியல்களே என்பது வெளிப்படையாம். இங்ங்ணம் புனைந்துரையும்
 உலகியலுங்கலந்து புலவர்பாடிய செய்யுள்வழக்கை ஆசிரியர் “புலனெறி
 வழக்கம்” என்று ஆளுவர் (சுத்-சூ.உ); புலன் நெறிவழக்கம்—நூல் நெறி
 வழக்கம்; “புலத்துறைமுற்றிய” என்புழிப் போல.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

இனி, இப்புலனை விவழக்கைக் கூறுதற்கமைந்த பொருளதிகாரத் திற் பெரும்பாண் அகப்பொருளே பற்றியதாயினும், சிறப்பாக அப் பொருளை உணர்த்தவந்த இயல்கள நான்காம்; அவை-அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்பன. இவற்றுள், அகத்திணையியல்க்குப் புலனை விவழக்கின் பொதுவிதிகளும், பொருளியலிற்களவியல், கற்பியல்களிற்கண்ட வழக்கினை அமைத்துக்கொள்ளுமாறுங் கூறப்படுகின்றன. முதலிற் பொதுவிலக்கணங்களை அறிந்து கொள்ளுதல் இன்றியமையாததலின், அவற்றின் முக்கியச்செய்திகளை சுண்பு ஆராய்ந்து கொள்வோம். பொருளியலிற்கண்ட பதினான்கு வழுவமைதிகளும்—கனவு கற்பு வரலாறுகள் கூறுபிடத்துப் பெரும்பாலும் விளக்கப்படும். ஆக நாம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பகுதிகள்—பொதுவிதிகள், களவியல், கற்பியல்—என மூன்றாம் என உணர்துகொள்க.

I. பொதுவிதிகள்.

அகப்பொருளபற்றிய இனப் பொழுக்கங்களை ஆசிரியரால் மூன்று வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்பன.

கைக்கிளை:—தலைவன் தலைவியிருவர்க்குள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்குங் காதல். [கைக்கிளை—சிறுமை உறவு அல்லது ஒரு முந்வுக்குப் பற்றிய கேண்மை.] இஃது ஒருதலைக்காமம் எனப்படும்.

ஐந்திணை:—அவ்விருவர்க்குள்ளும் ஒத்துவிளங்குங் காதல்; [ஐந்திணை ஐந்து பகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இது பின்னர் விரிக்கப்படும்.] இஃது ஒத்தகாமமாம்.

பெருந்திணை:—தலைவன் தலைவியர்க்குள் அவுவுகடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு உதுவாகிய காதல். [பெருந்திணை—பெரிய ஒழுக்கம்.] இஃது துவ்வாக்காமம் எனப்படும்.

I. கைக்கிளை.

இனி, முதலிற்குறித்த ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளை நிகழ்மிடம் தொல்காப்பியத்தில் மூன்றுவகையாகக் கூறப்படுகிறது. [1] காமஞ்

“பெருமையில்லாத நிலைமக்கள் உறவு” என்பர் இளம்பூரணர் (பக்-4).

சாலா இளமையானிடம் நிகழ்வது (ருக்-10) அல்தாவது-காமத்தூயிப் பிற்குப் பொருந்தாத* பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரு தலைவன தண்காதற்குறிப்புத்தோன்றக் கூறுவது. [2] ஒத்த அன்னைய ராய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வுசத்தால், தம்முள் எதிர்ப்பட்டிடுகி கூடும் இயற்கைப்புணர்ச்சுக்கு முன் தலைவனிடம் பெரும்பான்மை நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்ற நான்கு செய்திகளும் (12) [3] வேதத்தே கூறப்பட்ட எண்வகைமணங்களுள், கொல்லேறுகோடல் விலலேற்றுவதல் முதலியன செய்துகொள்ளும் ஆகரமும், தலைமகனா லும் அவள தமராலும் பெறுது வலிதிற்கொள்ளும் இராக்கதமும், முத் தோ களித்தோ முகலியவருடன் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும். [ருக்-க00]

இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைக்களைப்பகுதிகள் முற்கூறியபடி தலை வன தலைவி யிருவருள் ஒருவர்மாதே அனபு நிகழ்வது ஒருதலைக்காம மாதல் கண்டு கொள்க. "இதன வகையில் காமக்குறிப்பில்லாப் பேதைய ரிடம் நிகழும் கைக்களையொன்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுத லால்; தமிழ்நாட்டிற்* சிறுபிள்ளைகளும்பிவந்தவழக்கும் முன்பு இருந் ததுபோலும். இக்கைக்களையைச் சிறப்புடையதொன்றாக உரைகாரர் கூறுதலும் நோக்குக கலித்தொகை 11௬, 11௭, 11௮-ம் பாட்டுக்கள், இவ் பொருத்தில்காமவகையைச் சிறப்பித்துக்கூறுவன. நான்கிராச ணம்பியார், தம் மகப்பொருளில் இக் கைக்களைப்பகுதியை அகப்புறமென னும், காமஞ்சான்ருவனிடம் நிகழ்வதே அகத்திற்குரித்தாம் என்றுங் கூறுவர் (ஒழி-௩௨). இனி, ஆகர இராக்கத பைசாச மணங்களையும் ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சேர்த்தலால், இவை அவர்காலத்தே பொருந்தாத காமமாகக் கொள்ளப்படாது ஒருவாறு தழுவப்பட்டமை புலப்படுகிறது. இவை இருவரிட க்துமன்றி ஒருவர்பாலே நிகழும் காமமாதல் காண்க. இனிச்செய்யுள்வழக்கிற்குப்பெரிதுஞ்சிறப்புடையது இயற்கைப்புணர்ச் சிக்குமுன்னிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்னுங் கைக்

* வேட்கை பிறவாப் பருவத்தானைப் 'பேதை' எனவும், பிறக்கின்றபடி வந்தானைப் 'பெதம்பை' எனவும் கூறுவது வழக்கு. "பேதையல்லி மேதையல் குமகன்-பெதம்பைப் பருவத் தொதங்கினை புறத்தென்" (அகம்-௭) என்னும் இடங் காண்க. (சீர்தா-இலக்க, ௧௫௨).*

தோல்காப்பியப் பொருள்தொகுதி ஆராய்ச்சி

இவ்விய பெண்பது கோவை முதலிய தூல்களால் நன்கறிந்தது. இராம பிராணம் சீதாபிராட்டியும் - வின் முறிக்கப்படுவதன்முன் ஒரு வ ளை யோருவர் கண்டு விழைவுமிசைத்தனர் என்று வான்மீகமுனிவர் கூறு திருப்பவும், கம்பநாடர், தாம் பாடும் தமிழ்முறைக்கேற்ப, அவ்விருவர்க்கும் உண்ணப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாக, சந்தர்ப்பங்கொண்டு இக்கைக்கிளை வகையைச் சிறப்பித்தல் காணலாம் (மிதிலைக்கூர்ச்சிப்படலம்). இனி முல்லைநிலத்தாயர்களுள் வழங்கிய 'ஏறுகோடற்கைக்கிளை' என்பதொன்று தூல்களிற கூறப்படுகின்றது. வீறுகோடல் என்பது - ஆய்க்குலத்தலைவர் தமமகளிர்க்குக் கன்னியாகுலமாதக் கொல்லேறு (விடை) ஒன்றை வெளியேற்றி இதனைத் தழுவுவானுக்கே இவளுரியள் என்று நியமிப்பதாம். "ஆசுரமாயிய இவ் வேறுகோடற்கைக்கிளை, காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில்வருங்கால் முல்லைநிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரையுங்காலத்து அந்நிலத்தியன்பு பற்றி வரைந்துகொள்வா" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இதன் விவரம் முல்லைக்கலியின் முதலிரண்டுபாட்டுக்களால் உணரலாம். "இக்கைக்கிளை அவ்வாயர்குலமுதல்வனாகிய கண்ணபிரானாலும் அக் குலமகளாகிய நப்பின்னை பொருட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதென்பர். "கூட்டியவெண்ணெய்தொடுவுண்ணய்போந்திமிலேற்றுவன்குன் - கோட்டிடையாடினை கூத்தடலாய்தங் கொம்பினுக்கே" என்றார் பெரியாரும். இனி சுண்பிக் காட்டிய்கைக்கிளை மூவகையுமின்றிக் கடவுளரிடத்து நிகழும் ஒருதலைக்காமமும், முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராயிருந்து பிறகாலத்தே ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறக்க - அதனால் நிகழும் பெண்பாற் கைக்கிளையும், பிறவும் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அகப்பொருட் குரியனவன்றிப் புறப்பொருட் பகுதிகளாமென்பர். (பக். ௨௦௬)

II. ஐந்திணை.

இனி ஒத்தகாமமாகிய ஐந்திணையே புனைந்துரை உலகியல்களோடு புலவர்களால் மிகுத்துப்பாடப்படுவது. அன்பொத்துவிளங்கும் இவ்வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுடையதாதலால் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை—முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தல்நீர் திணை என்பன. [திணை—ஒழுக்கம்] இவ் வவந்துபகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களுடையனவாம்.

1. முதற்பொருள். முதற்பொருளாவன:—நிலமும் பொழுதும். இவற்றின் நிலம்—மூலம் (காலை), குறிஞ்சி (மலை), மருதம் (நாடு), நெய்தல் (கடற்கரை); பாலை (கலப்புநிலம்) என்னும் பகுப்புண்டிவது. இவைதம்மீழ், பாலையென்பது தனிநிலமன்றதலால், தோல்காப்பியனார், “நிலவ ணைநதினை நடுவண் தொழியப் பரிசுநா வைவம பாத்திய பண்பே” என்பதனாலு அதனைக்கி நான்கு நிலமே கொண்டார். இவ் குறியியலாறு, நான்குநிலமாகவே ஆகியிரு படைக்கப்பட்டது இப்பி திரைவையி என்பதற்கு, நானிலம் என்ப பதலுக்குக்கு வழங்குப பெயரே சான்றாகும். 1 ஆயினும் பாலேநிலம்—“முலையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்தது—நல்லியல பழிந்தது நடுகுதுய முறுததுப்—பாலை யென்பதோர் படிவங் கொளனும்” எனப்படுத்தலால் (சிலப்பதிக) அடுத்து ஒரு தனிநிலமாகவைத்துப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுகின்றது. 2 இனிப் பொழுது என்பது—கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற பெருமபொழுதுகளுள், மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்டகல், ஏற்பாடு என்ற சிறுபொழுதுகளுமாம். இங் வனம் முதற்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நிலமா பொழுதுமா முருகநியலுந் திணைகட்கும் ஏற்றபெற்றி உரியவாகும் அல்லவது—முலையுக்குக் காரிம் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது காரும் மாலையும் குறிஞ்சிக்கு மலை யுட மலைசாரந்த இடமும் நிலம்: பொழுது கூதி நாமயாமமுள் முன்பனி யும் பாலை கலப்பாதலால் தனிநிலமன்று; பொழுது நடைகலும் வேனி லும் பின்பனியும் மருதத்துக்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடமுங்

1 “பாலைக்கு நிலமின்மையின், நானிலம் எனப்பட்டது” எனறா பேராசிரியரும். (திருச்சிற்-கோ-191)

2 “நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீர் ஏறமென்று கோதுகொண்ட-வேனி லஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலே” என்னும் சடகோபா திருவாகநிலம் இப் பாலையின் இயல்பு வருணிக்கப்படுதல் காண்க (திருவிருத். 26)

3 இவை முறையே ஆவணிமுதல் இரண்டாண்டுகொத லாவின்வாகிய ஆறு பருவமாகக் கொள்க

4 இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந்தொடங்கி முறையே பப்பித்து நாழிகை அளவினதாம். இவற்றுள், ஏற்பாடு என்பது எல்—சூரியன், மடு கின்றதாலும்) பிற்பகல் என்பார் நச்சினுக்கினியர். சிறுஞானமுனிவர், (பாடு - உண்டாதல் எனக் கொண்டு) “ஞாயிறு உதயமாகும் நான்வெயிற்காலே” எனக் கூறினார்; இவர்க்குச் சிறுபொழுது கிந்தென்பதே கொள்கையாம். (இம் முனிவரது தோல்காப்பியச்சுத்திரவியருத்தி பார்க்க)

5 “யாமமாவது, இராப்பொழுதின் நடுக்கது” என்பது இளம்பூரணம்.

நிலம்: பொழுது வைகறையும் காலையும். நெய்தற்குக் கட்டும் கடல் சார்ந்த இடமும் நிலம் பொழுது ஏறபாடு—என உணர்ந்துகொள்க. “மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்றின்மையான் ஐவகையிருதுவழி உரிய” எனக் சொள்வர் இறையனார் களவியலுரை காரர் (63-64) நச்சினாக்கினியர் “இவற்றுக்கு அறுவகையிருதுவும் உரியவென்பதன்றி. ஈரமும், இளவேனிலமும் ஸேனிலமும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப” எனவும், “நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்றுகாண்டும் பற்றி வரசு சான்றோ செய்யுட் செழிவில்” அங்ஙனம் வந்த செய்யுள், உளவேல் அவற்றையுங் கொள்க” எனவும் கூறினா (114-115) இங்ஙன் ம. ஐந திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டது, அவ்வநிலத்துக்கேற்ப இப் பொழுதுகள் நிலைவன நல்லின்பாட்டிற் காமக் குறிப்பைச் சிறப்பித்தல்பற்றியேயாம், இவற்றுக்கு நச்சினாக்கினியர் ஏற்புடைய காரணங்கூறிச் செல்லுதல், அப்பொழுதுகளின் உரிமைபற்றிய சூத்திரவுரைகள் நோக்கி உணரத்தக்கது.

* இளம்பூரணவுட்கள் அவ்வநிலத்துக்கு ஏற்பப் பருவமும் பொழுதும் பகுக்கப்பட்ட முறைபற்றி எழுதவன வந்தாறு —“இவ்வறுவகைப்பருவமும் அறுவகைப்பெருமும் இவ்வைந்திணை நூரியவா நென்னையெனின், சிறப்பு நோக்கி யென்சு என்னை சிறந்தவாறெனின், முல்லையாகிய நிலனும் வேணிந் காலத்து வெய்யாழ்ந்த மரனும், புகலும், கொடியும், கவினழிந்தகிடந்தன புயல்கள் முடிங்கக் கவின்பெறுமாகலின் அகறகது சிறந்ததாம் மாலைப்பொழுது இந்நிலத்திற் கின்றியமையாத முல்லை மலருங்காலமாதலானும் ஆண்டு தனியிருப்பார்க்கு இவை நண்டிழி வருததமிருதலின் அதுவும் சிறந்ததாயிற்று, குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பன்மையும் களவிற்புணாச்சி பொருள்தலின், அப்புணாச் சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமென்றே? அது கூதிர்க்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்ணெரிசுதறி இயங்குவாரிலராமாதலான் ஆண்டு தனிப்படல் எளிதாக லின் அதற்கு சிறந்தது நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாகலின் அதுவும் சிறந்தது, மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சாராத இடமாதலான் ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்க ளாதலின், அவர் புரத்தையிற் பிரிவுழி அம் மனையகத்து உறைந்தமை பிறாறி யானை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண, தம் மனையகத்துப் பெயரும்வழி ஆண்டு மனைவி ஊடலுற்றுச் சாரகில்லாளாமாதலால் அவை (வைகறையும் விடியலும்) அந்நிலத்துக்குச் சிறந்தன; நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலான், தனிமையும் இரங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இரப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருதற்கேதுவாகிய ஏற்பாடுகண்டார் இனி வருவது காலையென வருததமுறுதலின் அதற்கு, அது சிறந்ததென்க. பாலைப்பொருளாவது பிரிவு; அப்பிரிவின்கண தலைமகற்கு வருததமுறுமென்று தலைமகன் கவலுங்கால நிழலும் நீரும் இல்லாதவழி யேனோர் எனவம் கவலுமாக லின் அதற்கு சிறந்ததென்க. (தொல். பொ அகத் 12-இளம்.)

2. கருப்பொருள். * கருப்பொருள்:—என்பது, *ஐந்திணைக்குமுரிய—தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மரம், புன், உறை, தொழில், யாழ் என்பன (சூ.த-க-அ). இக் கருப்பொருள்கள் மேற்கூறிய இணைக்குமுறையே உரியவாழிற்றை அணி எழுதுமிடத்து விரியும். அடியாககுநல்லா இப்பொருள்களைப்பெல்லாம். அவ்வத இணைக்குதற்பவைத்து மேற்கோள்கூறாது விளங்க விரித்துச் சொல்லுதல், சிலப்பதிகாரப் பதினாறாவியைத் தொடங்குகே கண்ணொளிக ஆசிரியா தொல்காப்பியனா இவற்றை விரித்துக்காட்டாது உயர்ப்பிற கொள்ளவேவைத்தாராயினும்,

“மாயோன மேய காநிறா புலகுழா
சேயோன மேய மமவனா புலகுழா
வேந்தன மேய தீமபுன லுலகுழா
வருணன மேய பெருமன லுலகுழா
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச
சொல்லிய முறையாற சொல்லவும் பரிமே” (ந)

என்ற சூத்திரத்தால் அவ்வத இணைக்குரிய தெய்வங்கருவைமட்டும் விளக்கினா தோலார் பலலாவும் பயன்படுத்தற்கு ‘ஐந்திணைக்குமு அபலகாகக்’ எனக் குறையவாடி மடைபல கொடுத்தலின் அதுகொள்ளந் திருமலை முல்லைக்கும், குறையகுறவா பலகுழாய், *வேறியாட டயாதற்கு வேண்டும் பொருள்கொண்டு வெறியாவா வின் முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சிக்கும், நாடுசெழிக்கவும் காமச்சிறப்பு நிழலுமேவனடி எழிலிக்கும் இமையோருக்கும் இறைவன் விழிவுறொப்ப அவற்றைத் தலின் இந்திரன் மருதத்துக்கும், வளியா (கடற்கவிராக்கவ) வல்லவாக துப்பின அவர் மகனா வோட்டன குழப்பி சுறவுக்காநிடநிப்பவயுக்கடன கொடுத்தலின் அதற்குரிய வருணன் பெயர்ப்பு—வெய்வகாராகப் பண்டையோர் கொண்டனர் எனக் “புரட்சுந்த தொல்காப்பியனா சிலம் வேண்டிற்றிலா, வேண்டாமைநின், உதயவமும செனாடிற்றில்”;

முருகபூசையில் க்கமுத நம், உதயவக்குதி

† சுருமீனின் கோமபைதல் வணங்குதல், ‘சுருமீனிலம் தீனவழக்கென பது, “இணைசகறவினை கோடுந்நினைச்சேதழிச வல்லவாகி றுண்” எனவ நம் பட்டினப்பாலையடிகளான (86, 87) உணரிக

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

பிறர் பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வமாக வேண்டிவர்” என்றார் களவியனுரைகாரர். ஆயின நச்சினூக்கினியர் “பாலைக்கு ஞாயிற்றைத் தெய்வமாகக் கி அவ்விற்றோன்றிய மழையினையும் காற்றினையும் அத் தெய்வப்பகுதியாகக்கி கூறுபவால் என்ன—எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அநுதனா அங்கொடுக்குவகால் அங்கி ஆதிததனகட் கொடுக்குமென்பது வேதமுப்பாதின, ஆதிததன் எல்லாநிலததுக்கும் பொதுவென மறுக்க எனவே, அவ்வநிலததுத் தெய்வங்களே பாலைக்குத் தெய்வமாயிற்று” என நெழுதினார். இனி முல்லைக்குக் காமனையும், குறிஞ்சிக்கு ராமகளினையும் தெய்வவகையாகக் கூறுத லும் உண்டு.

இங்ஙனம், நூலிலத்துக்கும் உரியதாக ஒதப்பட்ட க்டவுளர் ஆரிய கேதத்தில் ஆளப்பட்ட தெய்வங்களாகிவ பெரிதுங்காண்டலால் அவரை வணங்கிவந் தமிழமக்களா தோல்காப்பியனா கரலததுக்கு முன்பே, வைதிகக் கோட்பாடுடையவராதல நன்குணரப்படும். இவ்வாதே ஆரியாசாரங்கா பலவும் இவ்வாசிரியர்க்கு முன்பே தமிழகத்திற் பரவி வழங்கின என்பதற்கு இந்நூலுள் வேண்டிய சிரமாணங்களா காண லாம். அவற்றை இவ்வியாசத்தில ஆண்டாண்டுக் கண்டு உணர்க

இனி, ஆசிரியர் “தெய்வ முணாவே.அனன பிறவுங் கருவென மொழிப” எனக் கருப்பொருள் கூறிய குததிரத்தில ‘நிறவும்’ என்றதனால், ஸ்ரீ, ஸா, ஊ, பெயா என்பனவும் கொள்ளப்படும்; என்னை? “எந்நில மருங்கிற் றவும் புள்ளும்” (கக) “திணைநிலப்பெயர்” (உ௦) என ஆசிரியரே ட்டுவந் பெயருங் கூறுதலால் எனக் இவற்றுட் பெயர் கள மககட்கும் தலைமக்கட்கும் வேறுவேறாகும்; அஃதாவது குறிஞ்சி மக்களபெயர் கானவா வேட்டுவா குன்றுவா; குறத்தியா வேட்டுவித்தி யர் குன்றுவித்தியா என்பன. தலைமக்களபெயர் வெறுபன சிலப்பன் பொருப்பன; டொடிச்சி முதலியன முல்லைநிலமக்களபெயர் கோவலர் இடையா ஆயர் பொதுவா; இடைச்சியா கோவித்தியா ஆய்ச்சியா பொது வியர் என்பன. தலைமக்களபெயர் அண்ணல் தோன்றல முதலியன. மருதநிலமக்களபெயர் களமா உழவா கட்டையர்; உழத்தியர், கட்டையா என்பன. தலைமக்களபெயர் மகிழ்நன ஊன; மனையோள முதலியன.

சுட்டியாகருல்லாழம் இவ்வாதே கூறுவா. “சிலப்பதிகாரம் கக-ம் பக்கம் பார்க்க.

செய்தனில்மக்களாபெயர்—துணையர், தமிழர் பாதனர்; துணைத்தியர் பாத்தி
 னீர் என்பன. தலைமக்கள் பெயர்—சேர்ப்பன் துறைவன் முதலியன.
 கலப்புநிலமாகிய பாலைமக்களாபெயர்—எயினர் மறவர்; எயிற்றியர் மறத்தி
 யர் எனபன. தலைமக்களாபெயர்—மீளி விடலை காளை முதலியன எனக்
 கண்டுக்கொள் இவ்வாறே பு. நீர் ஊர்களுந் இலக்கியநோக்கி உணர்த்
 தக்கன.

இவற்றுள் ஒநிலித்ததுமக்களாபெயர் அநிலததுத தலைமக்கள்
 பெயராக வழங்குதலு முண்டு; அவை, ஆயா வேட்டுவர் முதலாயின
 (உக, உஉ) முருத்திலததிறகுமட்டிம அவவித மாறிவழங்குதல் அருமை
 என்பா. இவ்வனம் கூறப்பட்ட ஐந்திலததுத தலைமக்களுமே அகப்
 பொருட்குச் சிறப்பாக உரியவரேனும் அநதணர் முதலிய நான்கு வரு
 ணத்தவரும், குறுநிலமன்னரும் அப புலனெறிவழக்கிறகுரிய
 ரொனவும் கூறப்படுகின்றனா. இதனை “வவன மாபி னேனோரு முரியர்”
 (சூத்-உச) என்புழி மேற்கூறியவரைத தனியாகக்கூறுதல் காண்க. இவ
 வநதணர் முதலியோர் தலைவராகப் பாடப்பெற்ற செய்யுட்களை உரையால்
 உணரலாம் ஆகவே, தமிழ்மக்களாகக் கருதப்பட்டார் இவ்வைவரது
 நிலத்தீவரேயென்பது நாம் நன்கு உயத்துணரக்கூடியது. மமபியாரும்,
 “மறையோர் மன்னர் வணிகர் குத்திரரெனும்—இறையோர் தமக்கு
 மெய்துழற் றிதுவே” “அதுவே, மொழிநகோர் நாலவரு மொழிநகந்
 நிலததுறை—இழிநகோர் தமமுளு முயாநகோரு மெய்துப” எனவும்
 (30, 31) அவற்றினுரையில் “மேற்சொல்லப்பட்ட கைகளை யை அந
 தணர் முதலிய நாலவகைத் தலைமக்களுமன்றி, ஐந்திலததும உறை
 யும் தலைமக்களுட டலைமக்களும் பெறுவா” எனவும் கூறுதலால் ஆயர்
 வேட்டுவா கிழார் பாதவா மறவர் என்ற ஐவகைமக்களுமே தமிழ்நாட்
 டக்குரியா என்பது அவாக்கும் கருத்தாதல் தெரிகின்றது. நிற்க

இனி, மேற்கூறாத ஐந்தினைக் கருப்பொருள்களில் ஒரு நிலததுக்
 குரிய பூவும் புள்ளும் மறநொருநிலததில் மயங்கியதாகக் கூறுவதும்
 வழக்கம். (சூத்-கச) ஆயின, மறநாக் கருப்பொருள்களும் அந்நனம்
 மயங்குமென்று ஆசிரியர் கூறுமையால், அவற்றை மயங்குவனவாகக்
 கூறுதல் முற்காலத்துவழக்கிலகிப்போலும். பிற்பட்ட நூல்களில்

* பததுபாட்டுள், குறிஞ்சி, முல்லைபாட்டுக்களிலும் பிறவற்றிலும் அவ்
 வர் நிலப்பூக்கள் விசேடமாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

அவை வேறுநிலத்துப் மயங்குவனவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கி, நச்சி னார்க்கினியர் “ஒன்றெனமுடித்தலால், பிற கருப்பொருள் மயங்குவன உளவேனும் கொள்க” என்று அமைப்பார் (பக்-39).

3. உரிப்பொருள். உரிப்பொருளாவன—முற்கூறிய ஐந்திணைக்கு முரிய உழக்கங்களாகும்; அவை—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊட்டல் என்பனவும் அவற்றின் நிபித்தங்களும். அவற்றுட் புணர்தலும் அதனிமித்தமும் குறிஞ்சி உரிப்பொருள்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை, இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊட்டலும் ஊட்டனிமித்தமும் மருத உரிப்பொருள் என உணர்க. (கச) அகப்பொருளாவது—ஒருவனுடைய ஒருத்தியுள் கூடும் கூட்டமாதலாலும், அக்கூட்டம் இருவர்க்கும் ஒப்பிடுகத்தலாலும், முதலிற் புணர்ச்சியையும் அக்கூட்டத்தின் பின்னால் பரிவினமையால் அதன்பின் பிரிவையும், தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதலின் அதனையடுத்து இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவுநீட்டித்தவிடத்து அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைமகள் இரங்குமாகலின் அதற்குப்பின் இரங்கலையும், பிரிந்ததலைவன் வருந்துகையின் இருவர்க்குமுள்ள காமசுருதிப்பைச் சிறப்பித்தலால் இறுதியில் ஊட்டையும் வைத்து, இங்ஙனம் ஒத்த அனபுடைய தலைவி தலைவன் இவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய இனப் ஒழுக்கங்கள் இவ்வைந்துமே எனக் கண்டு, அவற்றை முறைப்படுத்தேத்தானா முன்னையோ என்பது உணரத்தக்கது (பக்-30).

நிலங்களும் அவற்றினி, மலைக்குப் புணர்ச்சியையும், பாலைத் தப் பிரிவை நிற்குரிய அகையும், காடுக்கு இருத்தலையும், கடற்கரைக்கு இரங்கலை வொழுக்கங்களும் அயும், நாடுக்கு ஊட்டையும் பண்டையோர் கொண்டதற்கு நூலிலேனும் உரையிலேனும் ஏற்புடைய காரணங்காரணடல் அரிதாம்.* ஆயினும், அடியில் வருமாறு கூறுதல் பொருநதுவதோ என்பது ஆராயற்பாலது. முற்காலத்து மலைநாட்டுமகளிர் வளமும எழிலும் வாய்நது விளங்கினையால் தமிழ்த்தலைவா அன்னாரைப் பெரித்து மகாமுற்றுவுந்ந்காலத்துக் களங்குச் சிறந்த பாண்டுகங்குலிற (இடை

தமிழ்த்தலைவர் முன்பு, மலைநாட்டுமகளிரையே பெரிதும்விருமபிய செய்தி முன்னரும் குறிக்கப்பட்டது

தேங்காய்ப்பிப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

யாமம்) பார்த்துடன் வழுக்காது மாவும் புள்ளும் துணையுடன் மகிழ்ந்து வந்ததனும், மலையின் இயற்கை வளமும் காமோத்திபகமாய் இருவர்க்கும் தமிழ்பேரின்பம் விளைத்தலாலும், குறிஞ்சிநிலத்துக்குச் சிறந்த கூதிர்ப்பை ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களும் இடையாமமும் இருளனுங்கித் துனி மிகுதலாற் றலைவனுக்குக் களவிற்சேர்தல் அரிதாதலபற்றிக் காமக்குறிப் பைப் பெருக்குதலாலும் களவுக்கூட்டத்தைக் குறிஞ்சிநிலத்துக்கும், அங்ஙனம் குறிஞ்சித் தலைவியொடு கூடிய தலைவன், தனித்தாயினும் சுற் றத்தா அறிந்து தந்தகவிதத்துத் தலைவியை உடன்கொண்டாயினும் பிரிந்துபோயிடும் “முல்லைபுற குறிஞ்சியு முறைமையிற றிரிந்து—நல் வியல்பிழந்த” திலமேயாதலாற் பிரிதலைப் பாலைக்கும், அவ்வாறு தலை வியை உடன்கொண்டு செல்லும் இளைஞர் பெருமபாளையம் நாட்டுத் தலை வரேயாதலால், தாம் கொணாராத பெண்டரை மணந்து இவ்வாழ்க்கை சிகழ்த்துங்காற் றலைவனபாததமை காரணமாகப் பெருமபான்மை நிக ழும் ஊடலை முருத்ததுகீதும், அவ்வாழ்க்கைக் காலத்து, பகைகளைத் தல் பற்றிப் பிரிந்து வினைமுற்றியிள்வோன, பாசறையினின்று ஊர் நோக்கி வருங்காலம் காட்டருவமாகிய ஆவணி புட்டாதி மாதங்களாதலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீநரிழலும் பெறுதலும், ஊர்ப் பக்கத்துக் காடுஞ் சோலையும் காட்சிபெருக, மாவும்புள்ளும் மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், மாலையிற் பசுக்கா மன்றிற் பகுதலும், தீங்குமல் இசைத் தலும் சிறவும் காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக்கொண்டு தனித் திருக்கும் தலைவியது கற்புநிலையைப் பெருக்க காட்டுதலின் இருத்தலை முல்லையும், தலைவனைப் பிரிந்த கிழத்திக்குக் கடலுங் கழியுங் காண லுங் காணுந்தோறும் ஆற்றமை கைமிக்கு இரங்கல் சிகழ்வதே இயல் பாதலின் அவ்விரங்கலை நெய்தற்கும் உரியனவாக்கி முற்காலத்தவர் புல னெறிவழக்கஞ் செய்தனாபோலும் இவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்புடைய காரணமுளவேனும் அவற்றையுங் கூறிக்கொள்க.

விந்தியாதர காந்தர்வர்களும் பிற தெய்வக்கூட்டத்தாரும், மலையினிடம் கூடியுறைவதையே தூல்கள் சிறப்பித்தலும் இக் கீருத்தை வற்புறுத்தும்.

† காவொழ்க்கை, துணையின்றித் தனிநிலையிற்செல்லும் அறவோர் வீழ்ச்சி யாதலின், தலைவியின் தனிநிலைக்கும் அதனை இடமாகவினாபோலும்.

இனி, முற்கூறிய ஐந்துநிலங்களும் முல்லை குறிஞ்சி நிலங்களின் நிலங்களைப் பெயர்ப்பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து பெயர்க்காரணம், முதலாகப் பெயர்ப்பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம் இப்பெயராக மரம் அல்லது துவிசெடங்கட்கு உரியன என்பதும், முல்லைமுதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பதும் எனிதிற்புலப்படும். கருங்காறுகுறிஞ்சிசூன்றவெற்பு” (மதுரைக காஞ்சி-ந-00) “மருதஞ்சானம் மருதததன்பனை” (சிறுபாண்-கஅசு.). “முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு” (தெ ௧௬௬)† “பாலேசானம்சரம்” (தெ-ந-௧௧௪) எனப் பூ அல்லது அதன் முதற்பொருளின் சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக. இனிக் களவியலுரைகாரரும் நச்சினர்க்கினியரும், இந்நிலப்பெயர்களா அவற்றின் ஒழுக்கமாக மேலே கூறிய உரிப்பொருள்களடியாக வாழ்கலாயின என்பர். அஃதாவது— முல்லைக்குரியதாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம் “இருத தல்” என்பது இவ்விருததற்கே முல்லையென்பது ஒருபெயர் என்பதாம்; “குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த சிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமே விளக்கெனப்பட்டது போல” என்றார் களவியலுரைகாரரும் (16) மற்றை நிலங்கட்கும், இவ்வாறே கூறிக்கொள்க இவற்றால் முல்லை குறிஞ்சியென்று கூறப்பட்ட ஒழுக்கங்களிற் காடு மலை முதலியவை அப் பெயர்பெற்றன என்பது அவ்வுரைகாரருடைய கருத்தாகத்தோற்றினும்—அவ் வொழுக்கந்தான் அவ்வாறு பெயர்பெற்றதன் காரணம் என்னை? என்ற கேள்வி திரும்ப வெழக்கடியதாகின்றது. அதனால் சிலங்கள் முற்குறித்தபடி பூக்களினடியாகப் பெயர்பெறுதுபோயினும், அந்நிலத்தொழுக்கங்களினும் அவையடியாக வழங்கலாயின என்று கூறுதலே வேண்டுமென்க. ஆயின்,

* இளம்பூரணவழிகளும், குறிஞ்சிமுதலிய பூக்களின் சிறப்புப்பற்றியே மலை முதலிய நிலங்கள் குறியிட்டாளப்பட்டன என்று உதாரணங்களுடன் விரித்தெழுதுதல், “மாயோன்மேய” என்ற சூத்திரத்துக்கு அவ்வொழுதிய உரை நோக்கியறியலாம்.

† “முல்லைமும்முல்லைவேலி” என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சிங். முத்தி. 484.)

‡ ஈண்டு நச்சினர்க்கினியர் “மருதஞ்சான்மருதம்” முதலியவற்றுக்கு “மருதவொழுக்கமிருந்தமருதம்” என் நிவ்வாறு பொருள்கொண்டாராயினும், “கருங்காறுகுறிஞ்சிசான்ற வெற்பு” என்பழி, “கருங்கால்” என்ற அடையைக் குறிஞ்சியொழுக்கத்திற்கு ஆக்கிக்கொள்ள இடப்படுதலால், அவர்க்கே அது கருத்தன்றென்க.

சச்சினாக்கினியா, “இவ்வாறன்றி, முல்லை முதலிய பூவார் பெயர்பெற்றன இவ் வொழுக்கங்களினின, அவ்வநிலங்கட்கு ஏனைப்பூக்களும் உரிய வாகலின் அவற்றார் பெயர்கூறுதலுமுரிய என்னு கடாயினாகுது விடையினமை உணராக” என இக்கொள்கையை மறுத்திட்டனர். ஆயினும், ஒவ்வொரு முக்கத்தை உணராததற்கு அவ்வொழுக்கம் அடைபாடாமற் கக கொண்டிருக்குவது புணராததாயிராது அவைகேயமார் இது, புறத்திணையொழுக்கமாய் கொள்காதல மீட்டல் முன்னிலையற்றது, வெளி காந்தை முதலாய பூக்கள் கருவியாகக் கொண்டவையாலும் விளங்கும. இந்நிலைமையாண்ட முறையைப் புறத்திணையொழுக்கங்களையுமிடத்து விளக்குவோ என்க, புறத்திணையொழுக்கம் கும அங்கமான பூக்களை அடைப்பாய் வாதக்கொள்கி முன்னிலையற்றது, புறத்திணையொழுக்கம் இந்நிலை முன்னிலையற்றது முல்லை முதலாய பூவார் பெயர்பெற்றன எனறு கொள்ளாதல இது, கருகொள்குது

(உ) சிவனாருள்வாழ்ந்தான் என்றும் துறந்தேத்தந்தனைகள்
 பாலையொழுங்கிய
 பரிபாதிநகரம், (மலைநாடு) கெடவில்லா கற்புடையது
 சுகமும், பாலையொழுங்கியவன் இன்னமும் அபரமம்
 பானமைபுலம். நிகழ்வாரத்தொடைய பரிவனாம இவ்வுறுட் பாலையொ
 முகப்பாகிய பிடுங்கு களவகற்புதானவ்வில் நிகழ்வாரியப் பெருவொ
 முகமாதலால், அத்தனையாறி ஆசிரியா கூறியவந்தகனம் சகலே ஆறி
 யுத்தக்கவை இப்பாலையொழுங்கிய-எனல பதை தூது காவல பொருள்
 ளன்பவைபுற்றி சிவமும் இவையுமா ஒத்தநீர்வு கூருகிரொபிந்த
 ஏனைவண்ணத்தார்க்கு மரித்தகனவம் (உக) பன்கமேற்றிரிவுங் காவற்
 பிரிவும் அரசர்க்கே உரிய எனவும் (உஎ-உஅ) பொருள்வழிநீர்வு வணி
 கர்க்குச் சிறந்தும் ஏனையர்க்குப் பொதுவாயும வழங்குமெனவும் (உக)
 குறுநிலமன்னர்க்கு அரசர்க்குரியபிரிவுகள் மண்ட்டுன்றும் (நஉ)

“இவ்வளமே ஐரோப்பியரும் பண்டித இனமும், ‘லில்லி’ என்ற (Lily) வெள்ளைபூவல்லவொருக் கப்புக்குக் கரியாக வழங்கியன்னா. டென்னீசன் மஹா கவி ட்ரெய்றிய “Lancelot and Elaine” என்ற கவியில் எவ்வளவு என்ற பெண்ணின் கற்பினறாய்மையுடையது—அவளை ‘லில்லிப்பெண்’ (Lily maid) என்று கூறுதலும், காண்க இயேசுநாதரின் தாயாகிய மரியாலின் கர்ப்பத்தில் அவளது கற்பினறாய்மையைக்காட்ட, லில்லிப்பெண்ணை வைக்கப்பட்டிருக்கிற பெண்பார். இதபோலவே, அன்புடைய இராஜா பிரியங்கால், அப்பிரிவைகருவிக் ‘Forget me not’ என்ற பூவைக்கொடுத்தலும், ‘தூக்கமிருதியை “Weeping willow” என்ற பூவாய் குறித்தலும் அவ்வைரோப்பியருடைய வழக்கங்களென்பார்.

கூறுவர். இவற்றோடு, கணையறகட் பரத்தையிற்பிர்வொன்று கூட்டிக் கொளுத்தலும், ஆசிரியர் அகத்திணையிலிற் கூறுதுபோயினும் இப் பாலைப்பாற்ப்பும் எனபச், நச்சினாககினியர் (நக) இப்பிரிவு நால் வர்க்கு முரித்தாம் என்க.

பொருட்பிரிவு வணிகாகையென்றி மறறைவறுணைததாங்கும் உரித தென்பதை “மேலோ முறைமை நாலவாகு” “முரித்தே” என்பதனால் ஆசிரியர் ஒதினா இதற்கு, நச்சினாககினியா—வணிகாகுப் பொருட் பிரிவுண்டெனறு† ‘மேலியசிறப்பின்’ என்ற முரணுத்தொத்தல் ஆசிரியர் கூறிப்போந்தமையால், இச்சூத்திரத்தாவரம் ‘நாலவர்’ என்றிது, ‘அவ் வணிகரொழிந்த நாலவொன்றொழுதி அவராவார்—அந்தனா அரசு உழு துண்ணுமவேளாளர், உழவி, துண்ணும வேளாளர் என்று குறித்தனர் இவரோ உழுவித்துண்ணுமவேளாளரைப்பற்றி அவர்கூறிவன வரு மாறு:—“இவர மண்புலமாகளுந் தண்டத்தலைவநாய்ச் சோண்டடுப் பிடிலுநம் அழநதூரும் நாங்குநம் நாவுநம் ஆளுஞ்சேரியும் பெருஞ் சிககலும் வல்லமுங் கிழாரு மதலிய பதியிறறோன்றி வேளெனவும் அரசு செனவும் உரிமைபெய்தினே நம் குறுமுடி குடிப்பிறந்தோர் முத்தியோரு மாய் முடியுடைவேந்தாககு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம் உருவப் பட்டோர் இவர்க்கேடசெனனி அழநதூர்வேளிடை மகட்கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான நாங்காவேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்” (நக) என்பது இவ்வோளாளர் இங்ஙனம் அரசரைச் சார்ந்து உயர்ந்திருந்தமைபற்றி, அரசரோய் திறமெல்லாவற்றினும் இவர் பிரித் துரியராயினெனபது “மன்னர் பங்கிற் பின்னோ ராகுப்” என்ற அடுத்த சூத்திரவுரையாற றெரியவருகின்றது இங்ஙனம், உயர்வோளாளர் என நான்காம்வாணததவரில் ஒருசாரரைப் பிரித்து அவர்க்கு அரசர்க் குரிய வரிசைகளை உரைகாரர் கூறுதலால், மற்றாலத்தே அவர்க்கு நாட்டி

* உடன்போக்கும் பாலைபாகியபிரிவேயாமென்பர் நசயர் (பக்-நக.)

† இளம்பூரணர் “மேலிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய . பிரிவே” என்ற சூத்திரத்துக்கு “தேவரதுபுகை முதலாயினவா மக்களுப் முறைமை தப்பியவழித் தப்பாது அறமநிறுத்தல் ஞானமாகம பொருளாகுதல் ஞானமாகம பிரிவுளதாய்” என்று பொழிப்பது கூறலா “உழவை என்பது பரதியர் என்றும் உடமொழிச்சீரிட, அதுதேவாசுர பெயர்ப்பாச நிவந்தினுட செய்வைத்த தே உமேலவெந்தது” என்பது அவர் விசேடவரை இவ்வாறாயின், தொல்காப்பிய னார் காலத்தே கோயில்களில் லக்கிரகங்கள் வணங்கப்பட்டிருந்தமையும் அக கோயில்தங்களை அரசர் காத்தவந்தமையும் பெறப்படும்,

விருத்த பெருமதிப்பு நனகு வெளியாகத்தக்கது. வேளாளரது ஆதி
வரலாற்றையும் அனாத பழம் பெருமைகளையும் “வேளரிவாணன்”
என்ற நூலில், யானும் விரித்தெழுதியுள்ளேன்

இனி, ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவில், அந்நணர் அரசா வணிகரென்ற
மூவரும் வேதங்களுமீ வேதத்துப்பிறந்த விடநா உசர்நம் கற்றறகுரிய
ரென்பதும், உயாநீதவேளாளர் அசுத்தியமுதலிய தமிழ்நூல்கள் கற்றற
குரியா எனபதும் “உயாநீதோடு குரிய நதந் துன்” என்ற சூத்திரத்தி
னுளாயால் தெரியலாம் “ஒதற் றொழி னுரித் து யாநீதா முவாகும—
அல்லாக கலவி எல்லாககு முரித்தே” * வரநீதம் பிமாருப இப்பிரிவு,
தலைவனுந் தலைவியும் வரைந்துகொண்டிருள் முதலில், நிகழ்வுதலைபா
ப்பாசிரியா (திருக்கோட்டு) ஆரிக களப்பலுணாகாரா—முதல், கா
வல், பனகதணியின், வேந்தாக்குறறுழி (உதல்), பொருள், பாதவை
எனப் பிரிவாகும், இவற்றுள் ஒதல் அந்நணர் அரசா கும், காவலை
அரசாக்கும், தூதுபாதநதயிற பிரிவுகள் காவலாகும், வேந்தாக்குற
றுழி பொருட்பிரிவுகள் வணிகர் வேளாளர்க்கும் உரிமைப்படுத்தினா.
(சூத்-17-18)*. இவற்றுள் பாதநதயிறபிரிவு எல்லாகும்களாளு
தல் தொல்காப்பியாக்கும் ஒக்குமெனபது “பாதவை வாரி னுலவாகு
முரித்தே” (உதல்) என னுஞ் சூத்திரவுரையாற் பெறப்படும் நாககந்தாச
நம்பியார் காவற்பிரிவு—அறப்புறங் (காவல்தாண்டம்) காவல், காவகாவ
லென இருதிறப்பந்மென்றும், முன்னம் எல்லாத் தா, பின்னம் அரசா
காக்கும் உரிப்பென்றும், (உதல்) பாதந் துறப்புறமுரையின்
வணிகரும் சூத்திரரும் தூதிர்துப் பரிவெனவுப், வேந்தாக்குறையாகப்
பிரியும் பிரிவு அந்நணரொழிந்த மூவாக்கும் உரித்தெனவுப், பாதவை
யிறபிரிவும் பொருளவயிறபிரிவும் காவலுறையாததாரா கு முரியவென
வும், இப்பிரிவுகளில் முதல், காவகாவல், தூதுகோதலொழிய ஒழிந்த
வை, ஐந்துநிலத்துமக்களுள் தலைவனாவுள்ளவாக்கும்! ” நாயவந்

இப்பிரிவுகள்பற்றிய செய்திகளைத் தருடவிலைக்கொண்ட 35-ஆம்
சூத்திரவுரையுள் இறையனாகளவியலுணாகாரா * 35-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-1048-1049-1050-1051-1052-1053-1054-1055-1056-1057-1058-1059-1060-1061-1062-1063-1064-1065-1066-1067-1068-1069-1070-1071-1072-1073-1074-1075-1076-1077-1078-1079-1080-1081-1082-1083-1084-1085-1086-1087-1088-1089-1090-1091-1092-1093-1094-1095-1096-1097-1098-1099-1100-1101-1102-1103-1104-1105-1106-1107-1108-1109-1110-1111-1112-1113-1114-1115-1116-1117-1118-1119-1120-1121-1122-1123-1124-1125-1126-1127-1128-1129-1130-1131-1132-1133-1134-1135-1136-1137-1138-1139-1140-1141-1142-1143-1144-1145-1146-1147-1148-1149-1150-1151-1152-1153-1154-1155-1156-1157-1158-1159-1160-1161-1162-1163-1164-1165-1166-1167-1168-1169-1170-1171-1172-1173-1174-1175-1176-1177-1178-1179-1180-1181-1182-1183-1184-1185-1186-1187-1188-1189-1190-1191-1192-1193-1194-1195-1196-1197-1198-1199-1200-1201-1202-1203-1204-1205-1206-1207-1208-1209-1210-1211-1212-1213-1214-1215-1216-1217-1218-1219-1220-1221-1222-1223-1224-1225-1226-1227-1228-1229-1230-1231-1232-1233-1234-1235-1236-1237-1238-1239-1240-1241-1242-1243-1244-1245-1246-1247-1248-1249-1250-1251-1252-1253-1254-1255-1256-1257-1258-1259-1260-1261-1262-1263-1264-1265-1266-1267-1268-1269-1270-1271-1272-1273-1274-1275-1276-1277-1278-1279-1280-1281-1282-1283-1284-1285-1286-1287-1288-1289-1290-1291-1292-1293-1294-1295-1296-1297-1298-1299-1300-1301-1302-1303-1304-1305-1306-1307-1308-1309-1310-1311-1312-1313-1314-1315-1316-1317-1318-1319-1320-1321-1322-1323-1324-1325-1326-1327-1328-1329-1330-1331-1332-1333-1334-1335-1336-1337-1338-1339-1340-1341-1342-1343-1344-1345-1346-1347-1348-1349-1350-1351-1352-1353-1354-1355-1356-1357-1358-1359-1360-1361-1362-1363-1364-1365-1366-1367-1368-1369-1370-1371-1372-1373-1374-1375-1376-1377-1378-1379-1380-1381-1382-1383-1384-1385-1386-1387-1388-1389-1390-1391-1392-1393-1394-1395-1396-1397-1398-1399-1400-1401-1402-1403-1404-1405-1406-1407-1408-1409-1410-1411-1412-1413-1414-1415-1416-1417-1418-1419-1420-1421-1422-1423-1424-1425-1426-1427-1428-1429-1430-1431-1432-1433-1434-1435-1436-1437-1438-1439-1440-1441-1442-1443-1444-1445-1446-1447-1448-1449-1450-1451-1452-1453-1454-1455-1456-1457-1458-1459-1460-1461-1462-1463-1464-1465-1466-1467-1468-1469-1470-1471-1472-1473-1474-1475-1476-1477-1478-1479-1480-1481-1482-1483-1484-1485-1486-1487-1488-1489-1490-1491-1492-1493-1494-1495-1496-1497-1498-1499-1500-1501-1502-1503-1504-1505-1506-1507-1508-1509-1510-1511-1512-1513-1514-1515-1516-1517-1518-1519-1520-1521-1522-1523-1524-1525-1526-1527-1528-1529-1530-1531-1532-1533-1534-1535-1536-1537-1538-1539-1540-1541-1542-1543-1544-1545-1546-1547-1548-1549-1550-1551-1552-1553-1554-1555-1556-1557-1558-1559-1560-1561-1562-1563-1564-1565-1566-1567-1568-1569-1570-1571-1572-1573-1574-1575-1576-1577-1578-1579-1580-1581-1582-1583-1584-1585-1586-1587-1588-1589-1590-1591-1592-1593-1594-1595-1596-1597-1598-1599-1600-1601-1602-1603-1604-1605-1606-1607-1608-1609-1610-1611-1612-1613-1614-1615-1616-1617-1618-1619-1620-1621-1622-1623-1624-1625-1626-1627-1628-1629-1630-1631-1632-1633-1634-1635-1636-1637-1638-1639-1640-1641-1642-1643-1644-1645-1646-1647-1648-1649-1650-1651-1652-1653-1654-1655-1656-1657-1658-1659-1660-1661-1662-1663-1664-1665-1666-1667-1668-1669-1670-1671-1672-1673-1674-1675-1676-1677-1678-1679-1680-1681-1682-1683-1684-1685-1686-1687-1688-1689-1690-1691-1692-1693-1694-1695-1696-1697-1698-1699-1700-1701-1702-1703-1704-1705-1706-1707-1708-1709-1710-1711-1712-1713-1714-1715-1716-1717-1718-1719-1720-1721-1722-1723-1724-1725-1726-1727-1728-1729-1730-1731-1732-1733-1734-1735-1736-1737-1738-1739-1740-1741-1742-1743-1744-1745-1746-1747-1748-1749-1750-1751-1752-1753-1754-1755-1756-1757-1758-1759-1760-1761-1762-1763-1764-1765-1766-1767-1768-1769-1770-1771-1772-1773-1774-1775-1776-1777-1778-1779-1780-1781-1782-1783-1784-1785-1786-1787-1788-1789-1790-1791-1792-1793-1794-1795-1796-1797-1798-1799-1800-1801-1802-1803-1804-1805-1806-1807-1808-1809-1810-1811-1812-1813-1814-1815-1816-1817-1818-1819-1820-1821-1822-1823-1824-1825-1826-1827-1828-1829-1830-1831-1832-1833-1834-1835-1836-1837-1838-1839-1840-1841-1842-1843-1844-1845-1846-1847-1848-1849-1850-1851-1852-1853-1854-1855-1856-1857-1858-1859-1860-1861-1862-1863-1864-1865-1866-1867-1868-1869-1870-1871-1872-1873-1874-1875-1876-1877-1878-1879-1880-1881-1882-1883-1884-1885-1886-1887-1888-1889-1890-1891-1892-1893-1894-1895-1896-1897-1898-1899-1900-1901-1902-1903-1904-1905-1906-1907-1908-1909-1910-1911-1912-1913-1914-1915-1916-1917-1918-1919-1920-1921-1922-1923-1924-1925-1926-1927-1928-1929-1930-1931-1932-1933-1934-1935-1936-1937-1938-1939-1940-1941-1942-1943-1944-1945-1946-1947-1948-1949-1950-1951-1952-1953-1954-1955-1956-1957-1958-1959-1960-1961-1962-1963-1964-1965-1966-1967-1968-1969-1970-1971-1972-1973-1974-1975-1976-1977-1978-1979-1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988-1989-1990-1991-1992-1993-1994-1995-1996-1997-1998-1999-2000-2001-2002-2003-2004-2005-2006-2007-2008-2009-2010-2011-2012-2013-2014-2015-2016-2017-2018-2019-2020-2021-2022-2023-2024-2025-2026-2027-2028-2029-2030-2031-2032-2033-2034-2035-2036-2037-2038-2039-2040-2041-2042-2043-2044-2045-2046-2047-2048-2049-2050-2051-2052-2053-2054-2055-2056-2057-2058-2059-2060-2061-2062-2063-2064-2065-2066-2067-2068-2069-2070-2071-2072-2073-2074-2075-2076-2077-2078-2079-2080-2081-2082-2083-2084-2085-2086-2087-2088-2089-2090-2091-2092-2093-2094-2095-2096-2097-2098-2099-2100-2101-2102-2103-2104-2105-2106-2107-2108-2109-2110-2111-2112-2113-2114-2115-2116-2117-2118-2119-2120-2121-2122-2123-2124-2125-2126-2127-2128-2129-2130-2131-2132-2133-2134-2135-2136-2137-2138-2139-2140-2141-2142-2143-2144-2145-2146-2147-2148-2149-2150-2151-2152-2153-2154-2155-2156-2157-2158-2159-2160-2161-2162-2163-2164-2165-2166-2167-2168-2169-2170-2171-2172-2173-2174-2175-2176-2177-2178-2179-2180-2181-2182-2183-2184-2185-2186-2187-2188-2189-2190-2191-2192-2193-2194-2195-2196-2197-2198-2199-2200-2201-2202-2203-2204-2205-2206-2207-2208-2209-2210-2211-2212-2213-2214-2215-2216-2217-2218-2219-2220-2221-2222-2223-2224-2225-2226-2227-2228-2229-2230-2231-2232-2233-2234-2235-2236-2237-2238-2239-2240-2241-2242-2243-2244-2245-2246-2247-2248-2249-2250-2251-2252-2253-2254-2255-2256-2257-2258-2259-2260-2261-2262-2263-2264-2265-2266-2267-2268-2269-2270-2271-2272-2273-2274-2275-2276-2277-2278-2279-2280-2281-2282-2283-2284-2285-2286-2287-2288-2289-2290-2291-2292-2293-2294-2295-2296-2297-2298-2299-2300-2301-2302-2303-2304-2305-2306-2307-2308-2309-2310-2311-2312-2313-2314-2315-2316-2317-2318-2319-2320-2321-2322-2323-2324-2325-2326-2327-2328-2329-2330-2331-2332-2333-2334-2335-2336-2337-2338-2339-2340-2341-2342-2343-2344-2345-2346-2347-2348-2349-2350-2351-2352-2353-2354-2355-2356-2357-2358-2359-2360-2361-2362-2363-2364-2365-2366-2367-2368-2369-2370-2371-2372-2373-2374-2375-2376-2377-2378-2379-2380-2381-2382-2383-2384-2385-2386-2387-2388-2389-2390-2391-2392-2393-2394-2395-2396-2397-2398-2399-2400-2401-2402-2403-2404-2405-2406-2407-2408-2409-2410-2411-2412-2413-2414-2415-2416-2417-2418-2419-2420-2421-2422-2423-2424-2425-2426-2427-2428-2429-2430-2431-2432-2433-2434-2435-2436-2437-2438-2439-2440-2441-2442-2443-2444-2445-2446-2447-2448-2449-2450-2451-2452-2453-2454-2455-2456-2457-2458-2459-2460-2461-2462-2463-2464-2465-2466-2467-2468-2469-2470-2471-2472-2473-2474-2475-2476-2477-2478-2479-2480-2481-2482-2483-2484-2485-2486-2487-248

எனவும் கூறுவா. இவற்றினால், பிரிவுவகைகளை உரிமைப்படுத்துவதில், பின்புவுள்ளோர் தொல்காப்பியனாகருத்தோடு சிறிது வேறுபாடுகொண்டிருந்ததை புலப்படுத்தும்.

. இனி, ஓதல் தூது பொருட்பிரிவுகளிடத்தும், பலவாறு சூழ்ந்து பொருளிடத்திற்கும் பாசுறையிடத்தும், தலைத் தலைவனுடன்செலுதல் பண்பாடொழுகுமின்மையால், அங்ஙனம் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தலில்லை * இதனை “முந்நீர் வழக்கமகலீஉவொ டிலலை” (நக) “எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரா” (கஎ) என்ற சூத்திரங்களா ளுணராக இவற்றுள் “முந்நீர்வழக்கம்” எனபதற்கு, ‘பொருட்பிரிவுக் காகுத கடலிலே மாககலத்திற செலுதுதல மகலீஉவொடு டிலலை’ என்று பொருளாக்றி, ‘என்வே, காலற் (தலாற்ற) பிரியுமிடத்துத் தலைநியுடன் சோத்திணுடன் தாறபரியங் கூறுவா ஒருசாரா + இங்ஙனங் கூறுமிடத்து, பொருட்பிரிவொழிய ஏனைப் பிரிவுகளில் மன்னியருடன் செல்லாம எனபது பெறப்படுமென்றும், அவ்வாறு மன்னியருடன் சென்றா ராக மரபிலுமென்றும், ஆகவே “முந்நீர்வழக்கம்” எனபதற்கு—பெண் றொடு செலலதக்காத ஓதல், தூது, பொருள் எனனும் மூன்று நிலை யான செலவு என்று பொருள்கொள்ளுதலே ஆசிரியர்கருத்தாமென்றும் நச்சினாகுகினியா பொருள் கூறினா பொருளவயிற்பிரிவு—கலத்திற பிரிதல், காலிற்பிரிதல் என இருபகுதிப்பபிம்; ‘கலத்தினுங் காலினுநரு வளா ிட்ட’ என்றா இரங்கோவடிகளும் (சிலப் 27) கலத்திற்பிரிவு—வணிகாகுதா, காலிற்பிரிவு—மற்றை முயாகும உரித்தென்பது “இரு வகைப்பிரிபும்” (59) என்ற சூத்திரவுடையோடு உணராக. இனித் தல்மக க்ளைய நறி, அவாக டிமையானவ, வவலசெயவொர் இவாக்ளைப் பாடுமிடத்து, பெண்ணொடு சென்றாக்ககூறுத ளுண்டெனபா (கஎக)

இனி “வேணுடிய கலவி யாண்டுமுன றிறவாது”. (கஅஅ) என்று ஆசிரியா கூறுதலால், கலவிநீர் பொருட்பிரி பிரியும் பிரிவு, முன்னுண் டுகு மேற்பட்டகூடாதென்பது, பழையநியாகத் தெரிகின்றது. நச்சி னாகுகினியா, இச்சூத்திரத்துக்குத் தத்துவா பொருளொன்றை இடாப் படுத்திக் கூறினாரியினும், வீழி நூலசெய்த நம்பியார்கொள்ளுகீபபடி (அக) =

நாடிககோட்டைவணிகருள், பொருட்பிரிவினும் மகவிரை உட னழைத்திச செவுவது, பெரிதூந் தழிக்கப்பட்டிருத்தலுங் காண்க.

† தொல-அகத-37-இளம்.

மூன்றாண்டென்பதே பொருத்தமாகும் இலிபிபடைத்து, பொருள் பற்றியபிரிவுகள், ஓராண்டுக்கு நாலாவேண்டுமென்று கூறப்பட நின்று (கஅக-கஃ) வடமாலா, ஐந்தபிரிவுக்கு ஆறாண்டி, அறுபுறங்காவறகு எட்டாண்டிவ கூறுவா (மனு கூ அது, க-எக) தீனி, வேட்டைமேறசேறல், நாடுகாணசேறல் முதலியவற்றைய பழையபாழுகடாக்கக்கொண்டு புலனெறிவழக்கஞ் செய்து கூடாதென (பக ச 90) இவ்வனமாகப் பழை பொழுகத்தலிற் ஆசிரியர் பலபாபாசவுற விரித்து, வனயவற்றினும சிறப்பாகக் கூறுதல் ஆராய்விடத்தலி, இவ்வாறு கூற வந்தபற்றிய புலனெறிவழக்கமே முறையதது மிகுந்திருத்தலும் விளங்குகும் “பாலை பெருவான்றறயத் தொனக்கலரா வுடமாமைமால், வாய்க்புர பெருவான்றறயவருதலும் கொளர் என கபனொட்களிர்புறம், அகம்பொருள் புறப்பொருள்களிலே அதிகவரகுபப பற்றி பிறக்களிக் குறிப்பிடுதலும் காண்க (பக 100) இவற்றிவற்றையாற்றி ஆசிரியர் கூறிப்போக்தவை வடமாலவழக்குப் பெருமைமால், தந்திடாடில முன்பு வழங்குவத தனி ஒழுக்கங்களாகவே கருதத்தக்கன.

இதிகாற்று சிறப்படை காமமாகிய ஐந்திணையின் அகப்படலங்களில் பகுதி, தொல்காப்பியரை கூறியமுற்றையே, ஜா அமைதற்குரிய பொருள்கள் யபபாடலி வினாபகுதிபற்றி எழுந்த பழம் பாடல்களிலே, ஐந்திணையின் கையமுதல் கரு உரிப

பொருள்கள் விசேடமாக அண்டுகருத்தலை காட்டுகிறது காணலாம் இவற்றை, முதற்பொருளியை கருப்பொருளியை, கருப்பொருளினும் உரிப்பொருளும் சிறப்படைபவ, அந்நாள், அகம்பொருளபற்றிய பாடல்களில் உரிப்பொருளாகிய புணர்நல மயநல முதலிய ஒழுக்கங்கள் இல்லாமற் பாடப்படுமாயின், அப்பாட்டுப் பொருட்பய நிலைத்தாகக் கருதப்படுமென்றும், வினாவற்றிற் கருப்பொருள் சிறந்த தென்றும், முன்புபொருள்களுமே ஒருபாட்டினி அணுகுது பாடப்படுமெல், அது விளக்கமுறயத்க்குமுமென்றும் உண்டி ஆற்ற பொழுதுவழக்கி லன்றி உலகவீழ்க்கிலியின், பொருளியபடியல்லாது தனித்த தனியாகவும வருமென்க. உதாரணமாக அடியில் வரும் வெண்பாணிக் கூண்க

“முல்லை நறுமல ருதி யிருந்தும்

செலசார வுடையாக வினியவாய—நல்லாய்மற்

றியாருமில் நெஞ்சனே மாசி யுரைவேனம்

யீரு மிருணமாலை வந்து” —(ஐந்திணையமபது-9)

இது, பருவடகண்டு வருந்திப் கிழத்திக் குத தோழிகூறியது. இதன் கருத்து: “வண்டிகளா முல்லமலரை ஊதுமபடி” இருணடுவரும் இம் மலைக்காலமானது, கணவரைக்கடிய மகளிராக கு இன்பஞ்செய்வ தாயினும், அவரைப் பிரித்து ஹைகிற நமக்குத் துன்பநருகின்றது” எனபதாம். இப்பாட்டுள், கணவன்பிரிந்து தீர்வது தனித்து ஹைதல கூறுதலால் முல்லைத் திண்ணிய உரிப்பொருளும், முல்லையு வந்தலால், அதன் கருப்பொருளும், மலைப்பொழுது சொல்லுதலால் முதற்பொரு ளும் வந்து, அகப்பொருளாவழகை அழகுநித்யவாறு காண்க இவ்வனமே, நற்றிணைமுதலிப் அகப்பொருளுலகளிலவரும் பாடல்கள் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலன. இவ்வாறு, முதல் கரு உரிப்பொருட்பகுதி யுடைய முலை குறிஞ்சி முகவிய ஐந்திணைவிகற்பங்களே, அகத்திணை யிற் கூறப்பட்ட பொருள்களாகுந் ஆகவே, காவு கறபென்ற கைகோ ளிரண்டும் இவ்வவந்தன்னியிடமே நிகழ்வன எனவணாக. “அளவி லினை பத் தைத்திணை மருங்குற-காவுகற பெனவிரு கைகோள்வழங்கும்” என னா நம்பியாரும்

III. பெருந்திணை.

பெருந்திணை எனபது பொருந்தாகாமம் ஆன்தாவது, ஒருவன் ஒருத்தியிடங் கழியாமததனாக அவன் அடையப்பெறுது, மடலேறுதல வலப்பாயதல் முதலிய உறவு தன்னமாயத்துக்கொள்ள முயலுதலும், தனக்கு இளையனாகது உபயம் முடிபுமுடைய பருவத்தானாக கூறித் தலும், காமவிரகிப்பானே ஒருத்தியை எதிர்ப்பாட்டு அவன் வலித்திற்புணர்த லும் ஆகும் (நக) அன்றிரும், நல்லவனு பருவமுதிரச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்திற் றறவாறு காமநுகத்தலும், நம்பியகப்பொருளில் “அகனையழிகலங்கல்” (பக) முதலாகக் கூறப்பட்டனவும் இப்பெருந் திணைப்பாற்படுவன.

இப்பெருந்திணைவகையில், மடலேறுதலும் ஒன்றென் னுமடலேற்றல் பது, “நறியமடலாநிறம்” என ஆசிரியர் கூறுத லுல வெளிராம இது, பனாப புலவா பாடிவரும் பண்டைத் தந்திழவழக்கங்களுள் ஒன்றாகும் பிரகாலததாரும் “மடல்” எனமுருவகைப்பிரிபுத்தவ கூறுவா(தொல்பாக்களுடா) தஞ்சைவாணன கோவையுலாகாரா, இம்மடலுசெபபெற்றிற் கூறியவை இவகு முழு தும் அறிபத்தக்கன:-“மடலேற்றல்வது, நல்லவன் ஒவ்வாக கீழ்த்தால,

[illegible]

இவ்வாறு, தஞ்சைசுவாமிநாதர் உரைசார் கூறிய வண்ணப் படியேமடலேற்றத்தாகிய பாயியமேறகோன நூண்டல் அறிநாயினும் “சசன சூரது மெருத்த மணிசெநோ சிபிரித்த வாய்ப்பிள மாவென வேறுவர் சிறப்பினோடலே” (சொ. ௪௪) “விழுந்தபெண்ணை விளையன் மராமடலாணிப்பன் பெருந்தராணாடிநீட்டித் தீவிவனொன் பணிந்து பிறர்ள்ளத் தோன்றி-ஒருநாண் மருங்கிற் பெருந்தாணிக்குத்-தெருவினியலவுதநூலு கொல்லி” (சுரு. ௧௩-௧௮) என்பன முதலியவற்றால், சிலபாகம், முன்னூலவர்க்குப் பெறுதல் காலாலம் கவிதொகையுள் நெய்தற்களி உக, உஉ, உச-ம பாடல்களிலும் குறுந்தொகை கள்கள, கஅஉ, உஅசு-ம பாடல்களினும், இராமலேற்றத்தின் வரலாறு நன்கு விளக்கப்பட முடிந்ததுங் காலாலம் அரங்கோலில் எவ்வாறு திருமங்கை மரணன் அளவியுதிசை அளவடிப்பணிபாலாநடையின்

8 “தமிழகின் வரலாறு நமது நாட்டின் புகழ், மையுடையது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும்” (திருநெல்வேலி) எனும் தலைப்பில், தமிழகத்தின் புகழ், மையுடையது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் என்ற பொருள்படும்.

வியாக்யானம் எழுதிய பேராசிரியரான பூநீ பெரிடிவாச்சான் பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின் தாற்பரியத்தைச் சங்கிரகித்து அடியிலவருமாறு எழுதுவர்:—“மடலேறுகைத்தான, உண்ணாறே, குளியாதே உகந்தன்ஷயத்தை ஒரு படத்திலே விஹிதது (எழுதி) ‘அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அறன்னைந்தால் அதன்காற்றுகையிலே விழுக்கையும், விழுந்தால் அங்கனே செல்லரிதக் கிடக்கையும், அங்கனே முடிச்சுடிமாம்; இத்தாற பிரயோசனம் எனனெரின—அவன (கிருமால்) கேட்குமினனாக, இலலையா கில இதுதானே பிரயோஜனமுடை” என்பது இதனால், ஆரிடமக்களுள் விருமியானபெற இயலாவிடத்து சிவந்தநபாபிம பிராயோபவேசம்* போல, இயமடலேற்றமும் தமிழ்தாட்டா முன்னுள்ள வழங்குநத தற்கொழிமுறை என்பதால்,† அதற்கு ‘மடலம்’ கருவியையபகூட தெரிவினறன ஆனால், இம்முறை, நான் விருமியப் பெண்ணை அடைப்பபெற்றதவிடத்து மடநிம துபித் தாலகனில வடங்குலத்தறிவேறிடங்களில சிவமவநாகக் கூறப்பபடிவது இவ்வனம் மடலாவதானது ஆடவாமடம் செய்கற்குரியதன்றிய பெண்பயந்ததிலேயே இம்செய்யத்தகத்தனறென மடம், அதனால் அவ்வனம் புலனெறிவழங்களுச் செய்ககூடாதென்றும் தொல்காப்பியா விதிப்பா (நுநி) “கடல்லை காமமுழந்த மடலேற்றப்—பெண்ணிற பெருந்தக நில” என வளரவனறும் இவ்விதியைக் குறிப்பிடிகல கானாலாம் அபினை, திருமங்கை மன்னன தாமருளிய மடல்களில், பெண்ணைருத்தி சிநாமலைக் ‘காமந்’ மடலுள்வதாகுபாபடினாரலால், அதற்குப் போகக்கண்ணே எளினை;—அப பெண், மடல் எரியதாகக் கூறுது என்றுவெனென்ற துணையாதலின், இது பெருந்தகைக்குரிய மடலேற்றமன்றிக் கைக்கோயின்புற்பநி

இதனை ‘வடங்குலத்தல்’ எனக் தமிழ் நாலகன் கூறும் (புறநானூறு பார்க்க)

† நீலகிரியிலவாணரில் படகர் (Badagar) என்ற சாதியாரில், இளைஞனொருவன், கான் சாதலிற் பெண்ணை அடையக்கூடாமல் நேருமாயின், ‘அவளை எவ்விதக் காம அணுவென இனறெல், தற்கொலைபுரிந்துகொள்வேன்’ என்று சபகஞ்செய்து, அங்குப் பாலாகக் கும் அறிவித்து முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவன் பேருமாவான் வெற்றியே பெறவதும் இன்று வடக்கமென்பா (F. Thirston's 'Ethnographic' Notes in S. India Page 21) மடலேற்றமும் தற்கொலையையே என்பது, இதனோடு ‘உரைபாய’தேயும் சேர்க்கைரைகள் கூறுதலாலும் அறியலாகும்

மென்று கூறுவர். (சூத்-நீ)* பன்னிருபாட்டியலுடையார், மகளிர்
 மூலேறாரென்றும், ஆனற் கடவுள்ளைத் தலைவராகவைத்துப் பாடு
 விடத்து அபர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுமென்றும் இமமடற், இலக்க
 ணங் கூறுவர். இதனை “மடனமாப் பெண்பா ஏறார் ஏறுவா- கடவுளர்
 தலைவராய்வருங் மடலே” “கடவுளா மேற்றே கரீரிகை மடலே” (உச்ச-க்)
 என்பவற்றால் அறிக. இதனாற், பெண்ணொருத்தி எறுவதாக ஆர்வார்
 பாடியது. பிற்பட்ட இலக்கணமுறைக்குப் பொருளுவதெனினலாம்.
 மகளிர்க்கு மடலேறுமவழக்கிலை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரியதிரு
 மடலில்,

“...

காமத்தின்

மன்னும வழிமுறையே நிறுநரா மாறேகூடா

அன்ன நடையா ரவரேச வாடவாமேல

மன்னு மடலாரா ரென்பதோ வாசகமுந்

தென்னுரையிற கேட்டறிவ னுண்டதனை யாதெனியோம

மன்னும வடநெறியே வேண்டினோம்”

எனப் பெண்ணின் கூற்றிலுள்ளது அந்நிச்செய்தலுட ஈண்டு நேக்கற்
 பாலது.

இனி, ஆரி மணங்களுள், பிரமம் பிராசாபத்தியம்
 பெருந்திணையின் ஆரிடம் தெய்வம் என்ற நான்கும் இப்பெருந்திணை
 மற்றைய பகுதிகள் பாறப்படுமென்பது “பின்னா நான்கும் பெருந்திணை
 பெறுமே” (கரு) என்னும் ஆசிரியாகூற்றால் அறியத்தக்கது இவற்றை
 இவ்வனம் கூறியதற்கு, நச்சினாகுகனியா “இந்நான்கும் ஒருதலைக்
 காமமபற்றி நிகழாமையானும், ஒருவனோடு ஒருத்தியை எதிர் நின்று,
 அவருடம்பாட்டுபு புணாக்குங் கருத நலம் அனமையானும், அவற்றின்
 வேறுகிய பெருந்திணையாம்” என்று காரணங் கூறுவர்.† இப்பெருந்

* “நனவினால் ஞாயிறே காட்டாயநீ யாயிற்-பினையின்றி மாநூர் தவன்
 வரக் காமன்-கணையிரப்பென காலபுலவிக கொண்டு” (147-58-60) எனக் கவித்
 தொகையில வரும் பெண்பான் மடற்கும் இதவே கொள்க

† “பெருந்திணை, நடுவண்பந்திணையாகிய ஒத்தகாமத்தின் மிக்கும் குறைந்
 தம் வருதலானும், எண்வகை மணத்தினும் பிரமழ் பிராசாபத்தியம் ஆரிடம்
 தெய்வமென்பன் அததிணைப்பாற்படுதலானும், இந்நான்கும்மேன்மும்மேன்மக்
 கள் மாட்டு நிகழ்தலானும் இவை உலகினுட் பொவழக்கெனப் பயின்றுவருந்
 லானும் அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது” என்பா இளம்புரணர் (தொல்.
 அகத். 1. 200.)

திணையும், முதலிற கூறிய ஒருதலைக் காமமங்கிய கைக்கிளையும்—ஐந்திணையாகிய இனப்பெழுதகம்போலச்—சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்படட்டிலு வேணும் அகப்பொருட்கு உரபாடகக்கொணி ஆசிரியாரை மழுவபட்டன (பக்-௧௭௭) போர்கிரிய இவற்றை அகத்தைச் சாரந்தபுறம் என்பா (திருக்கோ. ௪௨௭) நடபியாறும் இக்கைக்கிளை பெருந்திணைகளை அகமென்று பகுத்துக் கூறுதல் காண்க (௨௪௩) : இனி, ஐந்திணைக்கும் நிலமும் பொழுதும் மிகவுறும் வகுத்தாற்போல, இக் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு குறு கூறுது, எல்லாநிலமும் நாலமும் இவற்றுக்கு வழங்குமென்றும் (௧௩-௩௭), பிறாககு அடிமைகடாபுளராராயும், வலவெசைய வாரையும் தலைமகனாகவைத்துப் பரிவிடத்து, அது சிறப்புடைக்காமத்திற சேராமையால், இக் கைக்கிளை பெருந்திணை மீது சாரந்தனவாகக் கொள்ளப்படுமென்றும் ஆசிரியா கூறுவா (௨௩) எனும் “அடியோர் பாகு கினும் வினைவல பாவாறு” என்று அவர் ஆளுதலால், அங்கிலத்து அடிமைவழக்கம் நாட்டினிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. எல்லாள்ளை “வினைவலபாவகு” என வேறு பிரித்தலின், ‘அடியோர்’ என்பது வீரருக்கொளாறறகுரிய அடிமைகளையே குறிப்பதற்குலவேண்டும்.

இனி, மேலே கூறிய போந்த எழுதிணையையுட்பற்றிப் அகப்பொருட்பாட்டி பாரிவுறார் வளிநுதற்குரிய வறத்குநாசிலவும்ஆசிரிகுரிய தலைமகன் பாரகின்றா ஐந்திணைபற்றிப் பாரிநு செய்யுட்களில், தலைமகன்பெயரை வைத்துக் கூறுபிட்டது, திணைப்பெயர்களாக முன்குறித்த—வெறபன், துறைவன், கொடிச்சி, சிமத்தி என்ற பொதுப் பெயர்களாற கூறேண்டுமேயன்றி, அத்தலைமக்களுடைய இயற்பெயரைச் சுட்டிக் கூறிச் செய்யுளாசெய்தல்கூடாதென்றும், இயற்பெயரைச் சுட்டிக்கூறின் அஃது அகமாகாது புறமாம் என்றும், ஆனால் கைக்கிளை பெருந்திணைகள் சுட்டியொருவர்பெயர் கொண்டும், கொள்ளாதும் வருமென்றும் ஆசிரியரால் விதிக்கப்படுகின்றன இவ்வாறு அகப்பொருட்கு உரியவனாகிய தலைவன்பெயரைத் திணைப்பெயராற கூறல்வேண்டுமென்ற விதிப்படியே, அகநானூச் சாரந்த நற்றிணை குறுந்தொகை கலித்தொகை முதலாய பண்டைநூல்களும், பிற்காலத்துக் கோவைகளும் அமைந்திருந்ததல் காணலாம். ஆயின், பிற்காலநூல்களிலும் பிற்காலநூல்களிலும் அசரியற்பெயர் பதவியை கூறப்படுகின்றனவே எனின்—கூறுவேம்; அகப்பாடல்களில் இரண்டு வகைப்பெயர்கள் வழங்குவன்: அவை,

பாட்டுடைத்தலைவனெய்யரும் உரிபொருடலைவனெய்யருமாம் பாட்டுடைத்தலைவனைக் கோவைத்தலைவன் எனும், உரிபொருடலைவனைக் கிளவித்தலைவன் எனும் கூறுதலுண்டு உதாரணமாக:-

‘ஆயகின்ற தீர்தமிழ் வேந்த னீரிகே சரியணிவான

தோயகின்ற முதற்கு இவ் மலனன கொலியுந் குழப்பாழிலனாய்

மதுகிணற் றாய்த் திணியோ றிளங் கொடி கலாட்டையுள்ளம்

தேயகினரிதென்பு தமிழிய நனமு சிலமபனுககே”

(இந்த மாதிரி மேற்கொள்ள)

என்ற பாடலில், “தமிழே வந்தனாகைய அரிசேசரியின் கொல்லிமலைச்
சோலையில” ஸ்ரீராமகொடியேவாற பொன்னாகணநி எனனெஞ்சம
வந்தது ஸ்ரீமது எனது செலவது சில மபனுகு அழகிய
தே” எனப்பாடுகன, தல்லமகி நவாரச்சேவ 11 செலவியதாகக் கூறப
படுநானது இத்தனா, அரிசேசரி எனவநும பாண்டியபிரபுமைய,
பாடுநிடத தல்லவா அல்லந் கோவாந்தல்லவா பாடி வனது செல
லாபநம் எனின் அநா நயிசேசரிமே, வந் பண்ணக கலாநிவந்திய
தாகக் கூறது, அந்நது சோலாந் குந்த பொன்னா, தல்லிக்கு
விசேடனமாகநி ஸ்ரீபுலவா தன்ன அந்நாநிந்த அந்நீன சிறப்பித்த
லால எனக அந்நி, அபபெண்ணகலாந் வந்தியவின் சிலமபன
ள்வாத தீண்டை பாலனேது கூறபதிவநாநன். அல்ல உரிமொருநா
அல்லது அந்ந தல்லவாபெயா எனது வந்நாபாபநம் ஸ்ரீராம
பாடுநிடததல்லந்நாகைய பாண்டியந்நன் உரிமொருநா அல்லது அந்நி
தலைவனாகவநதுசெய்யுட செய்யுட்குந், அந்நது, அந்நொருந
குரியதாகாது புறப்பொருட்பொதுயாரம் என வந்நது கொநக இவந்
நின அந்நி அந்நிந்நையிந்நி அந்நிந்நையிந்நிந்நி (ந்நி) “வெய்ய
பெயா படுநிந்நி கூறுவல வந்நிந்நி” எனது படுநிந்நிந்நிந்நிந்நிந்நி
தும (அந்நி) உபைநோந்நி அந்நிந்நிந்நி

இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட அகப்படங்களுக்காக, பின்
அகப்பெழுருட்டுருய
பாக்கள்
டைக்காவுக்கு, எல்லாபட்டங்களிலும் அமைந்தது
பாட்டாட்டாக்க தெரிவித்தது. அப்பெண்ணின், ஆட
புலனெறிவழக்கம்
கவிபா பரிமாடம் என்று இயைக்கை செய்யுள்

களுக்கே உரியதென்று ஆசிரியர் வியமிக்கின்றனா. இதனை “நீடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்கலியே பரிபாட டாயிரு மருங்கினும்—” உரிய தாகு மெனமனார் புலவர்” என்ற சூத்திரத்தால் உணராக. பரிபாடல்* இனப்பபகுதிபற்றி நிகழ்தல், செய்யுளியலில், “காமங் கண்ணிய நிகைமைத தாகும்” எனப்படுத்தலாலும் உணரப்படும (சங்ங) இதனால் ஆசிரியர் காலத்தே எல்லாப்பாக ளிலும் அகப்பொருள் அதிகமாக வழங்க மை உதரியலும். ஆனால் தொல்காப்பியாகுப பிற்பாடு இவ்வையற்றயில்லாமற்சேரப்பிற்பெனப்பது, கடைச சங்கத்து நூலாளர் கல்கத்தொல்காப்பிக்கு ஒழிந்தனவுரி பிற்பட்ட நூல்களும், ஆசிரியர் வெண்பா வஞ்சியாக க்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் உணரப்படுகின்றது நச்சுணாக்கணியா, இப்பாக்கள் அகம் புற மிரண்டற சூம் பொது வாம் என்று பிற்காலத்து நோந்த மாறுபாட்டை, உரையிற் கொண்டு அமைப்பா

மேற்கூறிப் போந்தவாற்றால், பண்டைத்தமிழமக்கள் புலனெறி வழக்கஞ் செய்நற்குப் பகுத்துக்கொண்ட கைக்களை ஐந்தினை பெருந்தினை என்ற காமப்பகுதிகளின் வரலாறுகள் நன்குவெளியாகும். இவ் வெழுதினைப்பற்றியும் கூற்றகுரிய வேறுசில விதிகளும் உள்ளனவாயினும், முக்கியமாகத்தெரிந்துகொள்ளத்தகும பொதுவிதிகள், முற்கூறியனவே. ஏனையவற்றில், ஏறபன் உரிய விடங்களில் உணரத்தபபடும. இனி, இவ் வெழுதினைப் பொதுவிதிகட்கெல்லாம் மேற்கோட்செய்யுட்கள் எழுதுவதாயின, இவ்வாராய்ச்சி பெருங்விடுமெனறஞ்சி உரைநோக்கி உணராமாறு விடப்பட்டன.

இவ் வெழுதினைகளையும் பற்றிப் பாடிவந்த வழக்கம் அகப்பொருளின் தொல்காப்பியனாகு முற்பட்ட காலத்தே பெருங் பெருமை, வழங்கியதால் வேண்டுமெனப்பது, முந்த நூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிய புலந்தொகுத்ததான்’ என இவ்வாசிரியர் கூறுபடுத்தலால் அந்நிலாகும் அவ்வனமே தொல்காப்பியாகுப பிற்காலத்தும் பின்புரிட்ட ஆணைவழியே நூல்கள் பாடப்பட்டப பெருங்கயிருந்தன

* இப்போது, இன்னுயிற் கிடைத்த பாடல்கள், டிகாமகோபாதியாய-ஐயரவர்களால் ஆசிட்பபட்டுள்ளன

“நற்றிணை நல்ல குழந்தையை கிவகுமூனா
 ரெடுத்த பதிறறுபதத தேங்கு பரிபாடல்
 கற்றறிந்ததே ரேத்துவ சலியே அகம்புறமென
 றித்திறத்த எட்டுத தொகை”

என்று எண்ணப்பட்ட பழைய தொகைநூலாக ஸ்டீடில, புறம பதிறறுபதத தொழிநூலும், பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் புவும், பத்துப்பாட்டிற் சிலவும்—இவ்வகைநூலைப்பற்றி அபையநன வேயாம். இவை பெரும்பான்மை சூறிஞ்சி மூலம் பாலை மருதம் நெய்தல் என னும ஐந்திணையும் — அதிணைமுறையாக அனறி வேறுதிணைமுறையாகவைத்துக்கூறுவன நச்சினா நவிரியரும், “தொகை நூல்களிலும் தீழ்க்கணக்கிலும் இம்முறை மயங்குவதாக கோத்தவன்று உணராக” என்றார் (பக-க0). இவற்றுள் நற்றிணைமுதலிய தொகைநூல்கள், ஒருவிரானன்றிப் புலவர் பலரால் பாடப்பட்டனவாம். அஃதீவது—ஒவ்வொருவரால்தான் ஒவ்வொருதிணையினைப்பதனைப்பற்றிப் புலவர் பாடிய போதத செய்யுட்கள், மிகுலத்தொருவரால் திட்டப்பெற்று முறைப்படி கோக்கப்பட்டன என்பதாம். இங்ஙனம் அகப்பொருளை விஷயமாகக் கொண்டு; தமமையிமொனித்த அரா முதலியவரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகப் பாடும் வழக்கம், முன்னுள்ள நம்முட்க்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது ஒவ்வொருதிணையின் முதல் கரு விரிப்பொருள்களின் இயற்கைச் சிறப்புகளை யெடுத்துவிடக்கூடிய அங்காக்கப்பாடிவந்த அருமைபற்றிப் பண்டைப் புலவர்கள், மடலாடிய பெருங்குறிக்கோள் பால்க கொத்தமனா, மருதாளிநாகனா, நெய்தற் காலக்கிண, வெறி பாடிய காமக்கனிமீர், மடலாடிய மருதவகிண என்னிவ்வாறு அதிணை நூலைப்பெயர்களால் சிறப்பித்து வழங்கப்படுவாராயினா அனறியும், பண்டைநாளில் அகப்பொருளிலக்கணங்களை அறிந்தோம்; புலமைக்கே பேரிழுக்காகவும் முன்னோரால் கருதப்பட்டிருந்தது. கடைச சங்கநாளில் ஒருகாலத்தே பொருளில் கருணம் நிறந்த புலவர் கிடைபாற்ற பாண்டியன் புடைபடக் கவனம்போது “எனனை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராயவது பொருளதிகாரத்தின்பொருட்புணரே? பொருளதிகாரம் பெறேயே என்ன இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்” என அவ்வரசன் கூறினனென்றும், அக்காலத்தே இறையனார் முன்னின்று அவன் கவறசரிங்கப் பொருளிலக்கணமொன்றை அருளிச்செய்து, அதற் குப் புலவரைக்கொண்டு அவன் பொருள்கண்டனென்றும் கேட்கப்

பரிஞ் செயதி, அகநாலைத்துப் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் பலவாகக்ருந்த
 ண்ககலிக்குகியை புலப்படுத்தும் இவ்வாறே, புண்புலவர் தமிழ்
 மனோதாங்கியும் கற்பனைத்து உய்யு விவரிப்பதற்கு அகந
 னிணைத் துறைகளே வந்து விளங்குகின்றன, முடிவற்ற முத
 லுள் கருபொருள் வந்து, பின்னர் அல்லாவிடாது பரிபாட்டாய்
 வந்தமைமால், தமிழ்ச்சொல்லு முடிவற்றது கூட, அமெட்டி
 யிற அணி புலாடாமாது இவ்வுத்தமம் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் ஆரிய
 வரசனாகிய பிரகதமனாத் தமிழ் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் கவிவெனையும
 நலவிசைப்புலவர் அமெட்டி புலப்பாட்டாய்ச்செயிற் “பரிபாட்டாய்ச்செயிற்”
 எனபது. இது, பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 பாங்கி அகநாலைத்துப் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 எல்லாபரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 புலமைத் திருவாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 கறபெனப் பகுத்து அவற்றுள் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 பொருந்தக் கூறிச்செய்வாவிட, அகநாலைத்துப் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 பொருமை வெளிப்பாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 வெளிப்பாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 யால், முழுமுதற்கு அளித்ததுப் பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 கரைந்த அபரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 ளாகக் கொண்டு இவ்வாறு துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 வெளிப்பாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 சென்றுதுங் கார்ப்பாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 கணமவகுத்குளாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 குரியவா பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்

* “ஆரியவாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 வேளான்று குறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்

† காமத் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 •மைத்தமிழ்மொழிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 ழுவினும், மனவரு துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்
 ஒத்பாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 எனற பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 பொருளபற்றி-பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 காமத் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் (1910-ம் ஆண்டு) என்குற பதிப்பி
 கப்பட்ட திருக்குறடி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற் புலவர் அமெட்டி பரிபாட்டாய்ச்செயிற்
 ளுளாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந் துறாங்கியுந்

வாகிய இன்பத்திற்காக அழகம் அடிபாசுதம போன்பைக் கடவுள்
நீட்டித் துப் புலப்படுத்திய அழகனை நியாயமொழி திருநிருததம்
முதலாய சிவய பரிநகநா ல நாகநிலாடி ஆகவே, சிறிறிபைத்
துக்கு மட்டுமே நியாயி பாயல் இறகுதம், இவ்வகதகதறை
கா உரிமைபுண்டு சிவநிலாடி நகநா தம்

11. $\frac{1}{2} \pi$ 11.

மேல்கூறிய இவ்வாறு உட்கொண்டிருக்கின்ற நபர்களுக்கு
முதலாவது, தலைவர் தலைவரின் உத்தரவுகளைப் பின்பற்றிப் பணியாற்றுகிற
அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய பணியைச் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களுக்கு
இவ்வாறு தலைவரின் உத்தரவுகளைப் பின்பற்றிப் பணியாற்றுகிற
கூடுதல் பணியைச் சம்பந்தம் இல்லாதவர்களுக்கு
இவ்வாறு தலைவரின் உத்தரவுகளைப் பின்பற்றிப் பணியாற்றுகிற

[illegible]

“தமிழியின் பிள்ளைமாத் தான் தமிழி
எனின், உன்னை அழைக்க (உன்னைத் தவிர) அனையாது,
நுநதிரொண்ட முடிவது கண்டாடிக
தாதிருவா கண்ட கலப்பு”

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

என்ற வெண்பாவால் உணர்க. இங்ஙனம் தமிழ்மக்களது களவுப்புணர்ச்சியைக் காரதருவமாகத் தொல்காப்பியனா கூற்றிலும், தமிழாக்கு அவ்வொழுக்கம் ஆரியமக்களிடத்திருந்து வந்ததென்பது அவாகருத்தன்று. இதனைக் “காமக்கூட்டங் கண்ணுங்காலே, மறையோ தேளத்து மன்ற லெட்டனுட்-டுறைபுமை நீலயாழத் துணைமையோ ரியலபே” என்ற அவர் கூற்றில், “காமக்கூட்டத்தை ஆராய்மிடத்துச் சது யாழ்மாரை நந் தருவரது இயலபுடையதாகும்” எனவும் ஒறையுடையது. வேறாமலை கூறுதலால் உய்த்தறியலாம். ஆகவே “தம்மகூறுநலதிலகத்து வழக குஞ் செய்யுளுமே” ஆசிரியர் ஒதியனவென்பதும், ஆரியமணமபற்றிய செய்திகளை அவர் கூறுவதவல்லா என்பதும் உணரத்தக்கன. இவ்வொழுக்கம் தமிழ்மக்களே என்பதை நிரூபிக்கத் தேவரும் “இலைபுறங் கண்ட கண்ணி யினடும் ழியமகையின்பம்” (காமஞ்சரி-க). “தேவர் பண்டரிய தீர்தோலையினசுவை-மவா தேனறமிழ் மெய்ப்பொருளாத லின” (பதுமை-ககந்) என்ப சிறுதாமணியிற் கூறுதல் காண்க. யாமோ கூட்டத்தாகும் இக் காமக்கூட்டத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை, நச்சி னாகக்கினியா, “கந்தருவாகுகுந் கறவினறி அமைவும் பெறும், ஈண் டிக் கற்பினறிக் களவு அமையா” தென்பதனை விளக்கினா.

இனித் தமிழ்மக்களிய இருகாவுக்கூட்டம் நான்கு வகைபாகமுன றோரம் கூறப்படுகின்றது. அவை- புறவகைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப் பாடு, பாங்கற கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம்-என்பன. ஆசிரியர் இவ் வகைகளை,

“காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலம்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
முங்நொல் வகையினு மடைந்த சாப்பொடு
மறையென மொழிதன மறையோ ராதே”

எனச் செய்யுளியலிற் கூறுவர் (சகக). இந்நான்கு பெருமபிரிவுகளே, பலவிதப்புகளும் பகுதிகளு முடையனவாக விரிந்து, ஒருகதைபோல வந்து முடிசின்றன. இங்ஙனம் முடியுங் களவுவரலாற்றில், பாததிரங்க ளாக நின்று கூற்றுகித்தத்தற் குரியார், அதுவர் அவர்-பாப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன் தலைவி என்பார (நாஉ). இவ்வுக் ளல்லது இக் காவெழும்குகத்தில் வேறெவரும், பேசுதற்குரியவாக விதிக்கப்படவில். இவர்களுள்:-

(1) பார்ப்பான்—இவன் தலைவனுக்கு இழிவுகளும் இடம் கிளியெல்லாம் செருங்கி யிடித்து உறுதிசெய்வதற்கும், தலைவற்கு வரும் தீமைகளை நிமிததங்களை அறிந்து விலக்குமுடியுங்களைச் சூழ்தற்கும் உரியன். தலைவியும் தலைவனும் உடன்போமபோது, இவன், அவ்விருவரையும் இடைவழியிற்கண்ட செய்திபற்றிச் செவிவி (தலைமகன் தாயரில் ஒருத்தி) முத்தியோரால் உசாவவும், இறுக்கவும் உரியன் என்றுங் கூறுவர்.

(2) பாங்கன்—இவன் தலைவனுக்கு உசாத்துணையாகிய தோழன். இவன் பார்ப்பனக்குலதவனே என்பர் காவியலுரைகாரர். (பக், 100). நச்சினர்க்கினியர் 'இவன் பெருமபான்மை பார்ப்பானும்' என்பர் (பக் 100) நமடியார், தலைவற்குப் பார்ப்பானும் சூத்திரனுமாக இருவகைப்பாடுகளானும், இவ்விருவரும் தலைமகருரிய உயிர்த்துணைவராக அவர் தயந்தரதையால் அடைக்கலமாகக்கொடுக்கப் பெற்ற உரிமையுடையார் என்றுங் கூறுவர் (க00)

(3) தோழி—இவள் தலைவியின் செவிவிதாய் ஹுடைய மகள் (க00). இவள், தலைவிகு உசாத்துணையாய் நலையுந னீமையும் ஆராய்ந்து, அவட்குவருந் துன்பநதவிர்த்ததற்கு உரியள். இவளை நல்லறிவுடையவளாகக் சொல்லுவர் (உ00).

(4) செவிலி—தலைவியைப்பெற்ற தாய்க் குயிர்த்தோழியாய்த் தலைவியின் துக்ககீக்கி நலலறிவும் ஆசாரமும பெருக அவளை வளர்த்தவள். இவள் பெற்றவளாகிய நற்றயினும், தலைவியிடம் பெரிதும் அன்பும் அநதரங்கமும் உடையளாதலால், இக்களவுவரலாற்றிற்குச் சிறந்தவளாய்த் தாய் என்றே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவாள் (க00).

(5) தலைமகன்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவன். இவன் புதினாண்டினனுய்ப் பெருமையுமுடையுடையனாய் உருவு திரு குணம் குணம் அன்பு அறிவு முதலியவற்றில் ஒப்புயர்வற்ற இர உத்தமபுருஷன்.

(6) தலைமகள்—இவ்வகவொழுக்கத்துக்குச்சிறப்புடையதலைவி; இவள் புன்னிராட்டைப்பிராயத்தளாய், அச்சநாண்மடன்களும் (க00)

செறிவு நிறை அறிவு அருமைகளும் (உஃக) கொண்டு, உருவு திருமுத வியவற்றால் (உஎங) தலைவனோடு ஒத்து விளங்கும் ஓர் உததம் மா தீர்.

இங்ஙனம் களவீப்பகுதியிற் கூற்றுசிகழத் துதற்குரியவர்களைச் சுருக்கமாக உணர்ந்துகொள்க

இவருள், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாழி¹கள் இந்நாலவரும் ஒரு வரையொருவா அழைத்தநற்கு, உயாதிணைப்பொதுப பெயர் ஒன்று ஆசிரியர் கூறுவா. அஃது “எல்ல” என்பது. இச்சொல்லால், தலைவியுந் தோழியும் பெருமபானமை தலைவனையும், அத்தலைவன் சிறுபானமை தலைவியையும் பாங்கனையும் அழைத்துக்கொள்வா (உஉ௦) பிறகாலத்து, ‘இரசொல, எலா எல்ல எலுவ எனவும் திரிந்தது.*’ இனி, அன்னை ‘என்னை’ எனநும் முறைப்பெயர்களும் இப்புலனெறிவழக்கில் வழங்கும் அனனை யெனபது தலைவி தோழியையும், தோழி தலைவியையும் அழைக்கும் சொல்லாகவும், என்னை எனபது அவவிருவருந் தலைவனை விளக்குஞ் சொல்லாகவும் கொள்வா (உசசு).

தலைவன் தலைவியர்க்கு முறையே பதினாறும் பன்னிரண்டுமே பருவ ஆண்டுகளாகக் கூறப்படுதலை, மெய்ப்பாட்டியலிற் “பிறப்பே குடிமை” (உஎங) என்ற சூத்திரவுரையிற் காணலாம் இக்களவொழுக்கமானது இரண்டுமாதங்கடகுள நிகழ்ந்து முடிதற்குரியதென்பது “களவினுட டவிாச்சி வரைவி னீட்டந்-திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப்” என்ற களவியற் சூத்திரத்தால் அறியறபாலது. இதனுரைகார், “இதனால், கச-ஆண்டும் க௦-திங்களும் புக்க தலைமகளோடும்,† கரு-ஆண்டும் க௦ திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும், புணரவேண்டியது என்பது பெற்றும்; இவளும் இருதிங்கள களவொழுக்கத்தே ஒழுகப் பன்னி ரண்டாட்டைப் பிராயத்தளாம்; அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம் களவொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம், ஆசிரியர்க ளான்” என்பது. இவனும இவ்விருதிங்கட் களவொழுக்கம் ஒழுகப் பதினாறுட்டைப் பிராயத்தனும்; அஃது ஆண்மை நிலைபெற்றுங் காலமாக

* செந்தமிழ்நாட்டில் ‘எலா’¹⁰ என்று பெண்டிரை அழைத்தல் இன்று -முள்ள வழக்காம்

† பேராசிரியரும் இவ்வொழைமுதுவர் (திருச்சோழை, 9 உ.உர),

நாற் களவொழ்க்கிததுக்கு 'விலக்கப்பட்டதாம்' என எழுதுதல் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. "பன்னிரண்டாண்டும் பதினாறாண்டும் பெண் மையும் ஆண்மையும் பிறகரும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்ப முடிந்தமையின், அதுவும் ஒப்பெனவே பரிம" எனப் பர் மெம்பீபாடிய லுரைகாரர் (உளந்). இனி, ஒரு சாரா இகனவொழுக்கம் பதினாறுத நாளில் நிகழுமென்றாயினும், அஃது இக்களவியல் உரைசாரால் மறக்கப்படுகின்றது. (பக் ௧௩௭).

இனி, மேற்கூறிய பாபபா முத்திய அமுவரும் இன்னவின்ன வாறு கூற்றுதிகழ்த்தறகுரியா என அக்கூறுகளை ஆசிரியா தனித தனிச சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுகிறார். * ஆனால், பிறகாலத்து அகப பொருளிலக்கணம்போல இப்பேச்சுகளை யெல்லாம் முறைப்படி வைத்து அவாகூறவில்லை. இங்ஙனம் தனித்தனி வைத்துக்காட்டப்பெற்ற கூற்றுக்களைக் கோவைக் கிளவிகளபோலத் துறைப்படுத்துக் கூறுவதற்கு, ஆசிரியாகாலத்து வழங்கிய அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்ப தை விளக்குவிலக்கியங் கிடையாமையாற் சிறிது தடையாகின்றது. கடைச்சங்க நாளில் அகத்திணைபற்றி எழுந்த நற்றிணைமுதலியவை, பிறகாலத்துக் கோவைகளிற் கண்ட துறைகளையே பெரும்பான்மை கூறினும், அந்நூல்கள், கோவைபோலக் காட்சிமுதலாகத் தொடங் கிப்பரத்தையிற்பிரிவிருதியாக வைத்துக்கூறுது, குறிஞ்சி பாலை என்ற திணைமுறைப்பட்டியே வைத்தோதுதலால், ஒரு துறைக்கு மறொரு துறை தொடாபிலலாமலே காணப்படும் இங்ஙனமாகத்-தொல்காப்பிய னா அவ்வவா கூற்றுக்களைக் கோவைபாடக் கூறுமறென்றதும், பழைய இலக்கியங்களும் அதற்கேற்பக் காணப்படுவதும் நோக்கும் போது, முன்னளிற் குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தலென்ற ஐந் திணையில ஒருமுறைபற்றிப் பாடுதலே பெருவழக்காக இருந்ததென்பது புலப்படுகின்றது ஆயினும், துணுகி ஆராய்ந்தததுத் தொல்காப்பியத் தின் அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பது நோற்றமுற் போகாது. இதற்குத் தொல்காப்பியனா கருத்துக்களைப்பெரும்பான்மை தழுவியமைந்த இறையனாகளவியலுடையும், அதனை அடுத்து

ஆசிரியா தமதுவில கூற்றுக்களைத் தனித்தனி கூறும் முறைப்படியே, "செம்பூட்சேயா கூற்றியல்" என்ற இலக்கணமுன்னமும் நுநுந்தித்தனபுது; களவியலுரையாற் மெரிக்கின்றது.

நாற்ககிராசரம்பியகப்பொருளும் பெரிதும் உபகாரப்படுவனவாகும். இவற்றிற் சிறுபான்மை தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடும் இடங்களும் உண்டேனும், அவ்வ யூரியவிடங்களில்லைத்து விளக்கப்பெறும். இனி இக்களவொழுக்கின் பெரும்பிரிவுகளாக ஆசிரியர் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்குறி, நகாழியிற்குட்டங்களை முன்றியே கூறுவோம்.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது, முற்கூறப்பட்ட இலக்கணம் வாய்ந்த தலைமகனுந் தலைமகளும் ஒருபொழிவிடத்தே எதிர்ப்பட்டித் தேய்வ மிடைநிற்ப்ப பான்மைவழியோடிக் தம்முள் ஒத்தகாதலுடையராய்க் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம் சிகழ்வதற்குமுன், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்களைப்பகுதிகள் இவாக்குளளே நிகழும். அவை-காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல்-என்பன (௫௨) இவற்றுள், காட்சியாவது, இவ்விருவருந் தேய்வவசத்தால் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரையொருவர் முதனமுதலாகக் காண்பது. இக்காட்சிக்குப்பின், 'இங்ஙனன தோனாநிலந் மாது நிருமகன முதலாகிய தேய்வமோ, அனறி மக்கட்பிறப்பினளோ என்று மயங்கிக் கூறுவது, ஐயமாம் இவ்வையயானது, அதனைத் தெளிதற் குரிய அறிவுவாய்ந்த தலைவன்கண்ணையல்லது தலைவிகண்ணே நிகழாதென்றும், தலைவிக்கு ஐயநிகழின், அசச்சமேயன்றிக் காமக்குறிப்புண்டாகாதென்றும் கூறுவா (கூச உரை). இங்ஙனம் தேய்வமோ என்று ஐயுற்ற தலைமகன், விண்ணவர்க்கன்றி மண்ணவர்க்கேயுரிய குறிகள் சில தலைவியிடம் நிகழதல்கொண்டு ஐயம் நீங்குவான். இவ்வையம் நீக்குங் குறிகளாக ஆசிரியர் கூறியவை-“வண்டே இழையே வள்ளி பூவே, கண்ணையலமரல இழையே அசச்சமென-றன்னவை பிறவு” மாகும். (கூடு) இவை, வானகத்தனவன்றி, வயவகத்தனவாகக் கொள்ளுதல கசிமரபாகும் [இவற்றுள் இழை-மககளால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலம் வள்ளி-முலைநிற * தோளினுட எழுதுந் தொய்பிற்கொடி கண்-வான்கலை லத்த உலகிண்] இவ்வயன்றிக் காலசிலந்தோய்தல், நிழலிடுதல், வியர்தல் முதலியனவும் ஆம் மக்கட்குறிகள் ஆகும் இவற்றால் இவள் 'மக்களுள்ளாள்' என அடிகுறித் துணிந்தபின், தலைமகற்குப் புணர்ச்சிவேட்

தொய்யிற்குமுற்பாற கொடியெழுதலும் 'காமன்சிலையாகிய கரும் பெழுதலு மரபு (கவித்தொகை-111-16,17, 143-32,33)

கையுண்டாகத் தலைவியைக் கூடக் கருதுதலும், அதன்பொருட்டு அவளை யுடம்பித்தற்குத் தலைவன் வாக்கானன்றிக் கண்களாற் குறிப்பித்து உசாவுதலும் நிகழ்வனவாம். நிகழ, அவளும் அஃதறிந்து (கக) தன்னுறுவேட்கையை வெளிப்பட்டக்கூறுது (ககஅ) கண்களின் குறிப்பாற் கூறுவள் என உணர்க. இவற்றை “நாட்டியிரண்டு மறிவுடம் பிடித்தற் குக்-கட்டி யுரைக்குகி” குறிப்புரை யாகும்” (ககஆ), “தன்னுறு வேட்கை கீழ்வனமுழுகிளத்தல்-எண்ணுவ காலக் கிழத்திக் கிலலைப்-பிறநீர் மாக்க னின்றிய வாயிடைப்-பெய்நநீர் போ லு முணாவிற றெனப்” (ககஅ) என ஆசிரியர் கூறுதலா லுணராக “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொறக-ளெனன பயனு மில்” என்றா வ்ளளுவனாநும். இவ்வாறு, தலைவியின் உடம்பாடறிந்து, தலைவன் அவளைக் கூடக் கருதியனும், தலை விக் குப். “பொறிநுதலவியாததல” முதலிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழும். [இவற்றை மெய்ப்பாட்டியலில் விரித்துக் கூறினோம் ஆண்டுக் காண்க] இங்ஙனம், இருவா குறிப்பும் ஒத்து நிறைவு உள்ளபுணர்ச்சி என்றும், வழிநிலைக்காட்சி என்றும் கூறுவா. வேறு வாயில்களினறித தாமே தூதுவராக நிகழத்தும் (ககக) இவ்வுள்ளபுணர்ச்சியே, மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு நிரித்தமாகும் (ககஎ). இவற்றை, “உள்ளப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியு-களாப் புணர்ச்சியுங் காதலாக் குரிய” “பொரு ளிறந் தோராகுப் பெருமையு முானும-நன்னுதற் கச்சமும நாணமும மடனும-மன்னிய குணங்க ளாதலின் முனனர்-உள்ளப் புணர்ச்சி யுரிய தாகும்” (ககஉ-ககஊ) என நம்பியாநும் கூறுதல காண்க.

இங்ஙனம், மெய்யுறுதல் கூடிய தலைவன், தன்னன்பு தலைவிகுப் புலப்பட்ட அவளைப் புகழ்நதுகூறி, ‘இனித நலைமகளுடன் இவ்வாறு நீட்டித்திருப்பின ஏதமாம்’ என்று கூறி, அவளிடத்தினின்று பிரியக் கருதுவான் கருதுமான, வண்டு நெஞ்சு முதலியவற்றை முன்னிலை யாக்கி, அவற்றைக்குத் தன் கழிபெருங்காதல் கூறுவானாக, அககுறிப் பற்றிநது தலைவி கவனநவிடத்து “நினனெடுபட்ட தொடூசசி எழுமையு மவருகின்ற தொனருதலால், இததகைய நின்னைப் பிரியேன், பிரியின் ஐறறேன், அன்றி அறனல்லது செயதேனுமாவேன்” என்று நயப்புக கூறித் தலைமகளைத் தேற்றுவன். இங்ஙனம் இவன் கூறுதலின் பயன், புணர்ச்சி யெய்திய தலைவிகு “இவன் எவ்விடத்தான் கொல்லோ, இன் னும் இது கூடுங்கொல்லோ, என்பால் இவன் அன்புடையன் கொல்லோ”

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

என்று நிகழ்தற்குரிய ஐயமநீக்குதலேயாம். இதனால், தலைவி ஐயம் நீங்குமெனும், தலைமகனது பிரிதற் குறிப்பறிந்து அதற்குப் பெரிதும் ஆற்றுகது புகருதலாகாட்டுவன. காட்ட, மறறும் அவளை வறப்புறுதத் வெண்ணி 'என்னுடையபதி, நின்னாககுபுகவும் அண்ணிய்து' என்று சொல்லித் தான் அடுத்தடுத்து இவருவருதல எளிது என்பதைக் குறிப்பித்தது தலைவியை ஆற்றிப் பிரிவன இவ்வனம்பிரிதலும் வறப்புறுததலும் முறையே பிரிவச்சம், வனப்புறை என்று கூறப்படும. (பக. உருந்)

இவ்வனங் கூறித் தலைமகனை ஆற்றிப்பிரியுந் தலைமகன், அவளைத் தனியனாக நிறுத்தி நீங்குமோ எனின, நீங்கான தலைவியை நோக்கி, 'இனி, நீ முறப்பட்டு உன்தோழியரோடு சோநதுகொள, யான் இவ்வழியாகச் சென்று ஐங்குருவருவேன்' என்று, அவளை விளையாடுந் தோழியரிடத்து உய்த்து அகன்றுபோய்த் தன்னை மவள காணாமல் தான்வளைக காண்பதோர் அணிமைககளை ஒருமொதுமரில் மறைந்து நின்ற, தலைவியின் ஆயக்கூட்டத்தையும் அவளிடந் தன்னையும் நோக்கி 'இவ்வையான் எய்தினேன் என்பது மாயமோ' இனி இவளா நமக்கு எய்தற்கரியள்' என்று அவளது அருமையறிந்து வருந்நி, ஆண்டு நின்ற நீங்குவான. இவளிடத்தே, தலைவியோடு இணைபிரியாது செல்லுகின்ற, அவள காத்தற் றோழியைத் தலைவன் குறிப்பாலறிந்துகொள்ளுதலையும் பின்னால்கள கூறும் ஆயினார் "பெட்ட வாரிலபெற நிரவுவவி யுறுததலும்" (பக. உருந்) என்று, தோழியிற்குப் பட்டமிகமுயித்தேவைத்துத் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது இவ்வாறே வேறுசில இடங்களில் கிளவிககோலங்களிற் கூறப்படுவனவு முள இனனோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சியாமென்கொள்க பேராசிரியர் "காட்டியும் ஐயமும் அவையும புணர்ச்சியும பிரிவச்சமும் வனப்புறுபுமென்று இனனோரன்ன வெல்லாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி என்னும் நிலைககைத்தானமுடியுமென்பது" என்றெழுதியதுங் கண்டுகொள்க (பக. எருந்) "இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி னெய்துழி-முயற்சி பினைறி முடிவ தாகும" என்றார் அப்பிபார் இரபுணர்ச்சியைத் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி காமப்புணர்ச்சி என்பவ் கூறுவா (திருக்கோவை-கஅ)

2. இடத்தலைப்பாடு.

இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழுகது இரவுநம பிரிந்தபின்னா, அப்பிரிவாறறுது வருந்நி நின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளும் கூடவெண்ணி

“வான் அவளை எய்தியது விதியானே” இன்னும் அவ்விதிதருமேற் காண் பன்” எனத் துணிந்து அதனைத் தன் தோழனுக்குக் கூறுது, முந்திய நாளில் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான் தலைவியும், பிறரை ஞான்று தன் ஆயவொளங்கதோடும் வந்து விளையாடிவந்திருக்கிறவன், நேறறற் ‘சின்னிப்பிரியேன் பிரியின் ஆறநேன் எனறு நீ வசிய தலைவன், அறியாது’ இவ்வாயத்துள்ளே வந்வானதோலோ’ என னுந் பெருந் நன்னிலுமும், ‘ஆற்றாமையால் இறந்துபட்டாந் தோலோ’ என்ற அச சத்தினாலும் மீதாபாபி, நெருங்கி, தலைமகனை வழிபட்ட இடமெதிர்ப் பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டானோபோலப் பரவசமாய்வினான். ஆயங்க ளும் முன்னொன்ற பிரிந்தாரோனன்று, தன்ம விழையத்தக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி நண்ணாந் தாற்றத்தன் செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்துமென்றும் இவ்வாய விளையாட்டுவிருப்பாற் றனித்தனி பிரிந்த தலைவியை, தலைமகனும் அவ்விடமோடுகச் சென்று தனியாளாயினற தலைமகளை எதிர்ப்படத் தலைவியு வகண்டு ‘இவனநம்பால் அன்பிலனே’ என்று முன்பு சிதழ்ந்த ஐய நீங்கிப் பெரிது வகரிகூர்ந்தான். ஆயினும், தன்னியற்கைக் குணங்காங்கிய நான்முதலியன அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்த நாவகை தடுத்து நின்றன. நிறப் இவ்வொழுக்கம் புறத் தார்க்குப் புலனாக், அதனால் வேறுபட்டானோ, அன்றிக் ‘களவு வெளிப் படுத்தலால் இனி மணஞ் செயது கொள்ளினலலது இங்கூட்டத்துக்கு உடம்புடாள். கொலோ’ என்று கருதி, அது வெளியாய்ந்து அவளை மெய்யுறத் தீண்டிக் குறிப்பறியலாயினன் இது ‘வெய்தொட்டுப் பறியல்’ எனப்படும் நச்சினாடகினியர், புலையன் தீவராலோரால் மனங் கொளருதலுங் கொள்ளாமைபுமாகத் தலைவி நிற்கின்றகாலத்தே தொட் டான் என்பா மெய் என்பது அன்றித் தோளாம் “ஈறுதோறுயிர் தளிர்ப்பத தீண்டலாற் பேதைக்-கமிழ்தி வியன்றன தோள்” என்றார் வன் னாவரும் இக்கிளவியை வண்டோசசிமருங்கினைத் தலென்பர் பின்னுள் றோர் அஃதாவது தலைமகளைச் சாரவெண்ணிய தலைவன் அவள், குழலை நோக்கி வந்த வண்டையோட்டுவதுபோல நெருங்கி, ஒட்டு மிடத்துக் கை பட்டதுபோலத் தொடுத்தலாம். இங்ஙனம் மெய்

சகுந்தலை துஷ்யந்தர்களது காந்தஞ்சூவகூட்டத்தே, வண்டோச்சி மருங்கினைத் கூறிக் காளிதாசமகாகவி சிறப்பித்தலும் (சாசுந்தரன்-அங்-3) கா தம்பரியில் புண்டரீகமூனி மஹாசவேதையைக் கண்டு காதலித்தபோது, பூவ் ளித்தல் வாயிலாக அவன்மெய் தொட்டதாகப் பாணகவி, கூறுதலும் சீண்டு ஒப பிடத்தக்கன.

தொட்டுப் பயின்றவன், தலைவினை உடம்படற்குறிப்பறிந்து, அவ்வழியை சோலையிடத்தே அவளைக் கூடுவண்ணிப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டு அவளை நெருங்கினான். நெருங்கத் தன்னியற்கைக் குணங்கள் தடுத்தலால், 'நாணிக கண்புதைத்துக்கொண்டும், ஆங்குள்ள கொடிகொட பர்களில மறைந்துநின்றும் அக்கூட்டத்திற்கு இடையூறு சில தலைவி நிகழ்த்த, அவற்றிற்காற்றாது தலைவன் பலபடக் கூறியபின் அவளொடு கூட்டம் நிகழ்கின்றது.' அது நிகழ்ந்தபின் பெரிதும மகிழ்ந்தவனாய்த் தலைவியைப் பிரித்தறகெண்ணி, அவளைத் தேற்றுவதற்கு 'எஞ்ஞான்றும் இனிப் பிரியேன்' எனத் தெய்வத்தொடு சாரத்திசு குஞ்றுதது 'இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாமோ' எனறிநங்கித் தலைவன் அச்சோலையை விட்டு நீங்குவானாயினன். இததுணையும் இடந்தலைப்பாடாமென உணர்க.

* ஆசிரியர் 'மெய்தொட்டுப்பயிற்றல்' என்ற சூத்திரத்தே (கடுஉ) இவ்விடந்தலைப்பாட்டுக்குரிய தலைவன் கூற்றாக, எட்டுக் கிளவிகள் கூறுவா, அவற்றிலும் அவற்றினுரையாலும் மேற்கூறிய செய்திகளெல்லாம் விளக்கமாகும். நாயக்கவிராசரம்பி முதலியோர், மெய்தொட்டுப்பயிற்றல் முதலியவற்றை, முந்திய இயற்கைப்புணர்ச்சியின் வகைகளாகக்கொண்டு வழங்குவர். இவ்விடந்தலைப்பாடு, தலைவன் தானேசென்று கூடியது. இனிப் பாங்குநாற் தலைவன் முற்குறித்த இடந்தலைப்பாட்டுப் புணர்ச்சி எய்தவும் பெறுவன்; எனவே, தானேகூடுவது, பாங்குநாற் கூடுவதென இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படுமென்பர் (பக-உருக) பேராசிரியரும், 'துணையின்றி நிகழுங்களவு சிறப்புடைத்தாதலால், 'பாங்கன் கழறும், (இடித்துக்கூறுவன்) என்றஞ்சி அவளை முந்துறத் தலைவன் மறைத் தொழுகுமாதலின்" தனனாற் கூடும இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தபின்பே, பாங்குநாற் தலைவன் துணையாக வேண்டுவன் என்று கூறினர் (பக்-எசக). ஆனால் களவியலுரைகாரர் "பாங்கர்கூட்டம் நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழிற் பாங்கர்கூட்டம் நிகழாது; என்னை? அத்துணை (தலைவி) எளியார் அல்லா ஆகலான்" (பக்-ருரு) எனக் கொண்டார். இக்கொள்கைப்படியே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுரை (49) முதலியன கூறுவன என் உணர்க.

3. பாங்கர்கூட்டம்.

இவ்வாறு இடந்தலைப்பாட்டுத் தானே தலைமகளைக்கூடி, ஆற்றுவித்து நீங்கிய தலைமகன்-'நினனிற்பிரியேன்' என்று குஞ்றுததப்பெற்றுப் பிரிந்

தவள், தன்னைத்தானை எனனிலைமை நினைந்து ஆற்றாநாங்கொல் எனவும், 'ஆற்றமையால் வந்த பெய்வேறுபாட்டைப் புறத்தாரநியாமல் மறைக்கத் தெரியாது மயங்கினோர்' எனவும், இவை முதலாக நினைந்து வருந்தா தின்றான். தின்ற நிலையிற பிறறைஞான்று சென்று எதிர்ப் பட்ட பாங்கன், தலைவனை அடியிற்கொண்டு முடிசூறும் நோக்கி 'இளஞாயிற்றின்வனப்புடைய திருவொளி மழுங்குமபடி, எம்பெருமான், இன்று நோந்து வாட்டம் எனனையோ?' என்று உசர்வ, இவ்வகை வினவிய தோழனுக்கு—'நேற்றைநாள் இததகைய வனப்புடையான் ஒருத்தியைக் கண்டு எனனுளாம் பளாததிழியும் வெளாயம்போல ஓடி, இவ்வகைத் தாயிற்று' என்று நடந்த வரலாறெல்லாங் கூறினான். கூறியது கேட்ட பாங்கன், 'தன்னன்புனை தலைவனிடந் தீயனகண்டால் அன்பிற் றலைப் பிரியாத சொற்களால் இடித்துக் கூறுமவனாதலால்—'இஃது இவன் தலைமைபாட்டிற்குச் சிறிதூற தகாது' என்று உட்கொண்டு 'அன்பனே' நினனுளாம் தின்வரைதகனறிக கைமபிககோடுமே எனின், பிடி தின்னைத் தெளிவுப்பவா யாவா? இததகைய நீ, இன்னவிடத்து இன்ன உருக்கண்டு எனனுளா மழியப் போந்தேன என்றல் தின கர்ப்பனைக்குப் போதாது' என்று கதறிக்கூறினான் இவ்வாறு காசறபாங்கன் கழறவுங் கேளாது பின்னும் வேட்கைவயத்தனய்தின்ற தலைவன் 'நண்ப! என்ற காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டனையாயின் இவ்வனம் கழறாய்' என்று மீறுத்துரைக்கக்கேட்ட பாங்கன் 'நம் அன்பனுக்குக் கவற்சி' பெரிதாயிற்று. இனி யானும் இவனுடன்கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றவிப்பாரிலையாம்' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'அது கிடக்க; எம்பெருமான்' நினனற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்தது; எததன்மையது?' என்று இயல் இட மிவை உசர்வ, இதுகேட்ட தலைவன் அவனை எய்தினற்போலப் பெரியதோர் ஆறுதலடைந்து 'நண்ப! இன்னசோலையில் இன்னவழகு உடையதுகான், யான் தன்னுற்ற அவ்வின்ப உருவம்' என்றான். என "ஆங்குளவு அத்தகையவனை என்னால் ஆவதுண்டேற் கண்டவருவன்; அத்துணையும் நீ ஆற்றியிரு" என்று தலைவற்குக் கூறிவிட்டுத் தனியனாய்ப் பாங்கன் அவிவிடநோக்கிச் சென்றான். செல்லவும், முன்போல ஆயவெள்ளும் கிளையாட்டுவிருப்பாற் பிரியத் தனியாளாய்தின்ற தலைவியைத்—தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவனைக்காண்பதோர் அண்மையில் மறைந்து நின்று கண்டு இச்சோலைய் அவனற் காணப்பட்ட இடம்; ஈண்டு நிிற்கும் இவன்போதும் எம்

மிறைவனை வருத்தியவன்' என்று துணிர்து 'இதனைப் பேரொழிவடை யானைக் கண்டு இவகுநின்றும் பிரிந் தெனபால்வரது யான்றிததுககூற வும ஆற்றிநின்ற அண்ணலே திண்ணியவன்' என்று தலைவனை வியர்து, அவனிடமிருந் விரைந்துசென்று, நிகழ்ந்ததெய்தியைத் தலைமகற்குககூறி னான். கூறக்கேட்ட தலைவன் அவனிடஞ் சென்று, முன்பு இடந்தலைப் பாட்டிற் கூடியவாறுபோலத் தனியளாய் நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்ந்தனன் 'இங்ஙனம் மகிழ்ந்து தலைவியைப் பிரிவாற்றா விதது நீங்குமவன்—“இனி நீ வருமிடத்து நினகாதற்றோழியோடும் வருக” என்று அவட்குக் கூறியும், இவ்வாறு தலைவிகூட்டத்திற்குத் துணைநின்று உதவிய கரத்தறபாங்கனை வாழ்த்தியும், தலைமகளை முன போல ஆபவெளாளம் அடைபயர்செய்து, பிரியலாயினான் என உணர்க.

இனிப் பாங்கறகூட்டமென்பது, (தோழியிற்கூட்டம்போலப்) பாங்கனூர் தலைவிக்கிடைநின்று ஈரையாடிக் கூட்டாமையின், “இடந் தலைப்பாட்டுக்குப்பினபு தலைமகன பாங்கனைக் கூடுகூட்டம்” எனபதே பொருளென்பர் நச்சினாகக்கினியா. இக்கூட்டத்துக்கும், பிறகாலக் கோவைகள், பறபல கிளவிகள் விரித்துக்கூறுவதுண்டு

4. தோழியிற்கூட்டம்.

மேற்குறித்தவாறு, பாங்கறகூட்டம் நிகழ்ந்தபின்னர்த் தலைவன், மறுமுறைபுந் தானே இடந்தலைப்பட்டும் பாங்கனூர் இடந்தலைப்பட்டும் தலைவியைக்கூடமுயலாமல் அவளை முன்பு ஆயத்துய்த்தபோது அவள் காதற்றோழியைக் குறிப்பாழ்நிந்தவனாகவின அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று அவளவாயிலாக நிரந்தரத் தலைவியைக் கூட எண்ணுவா னாயினன். (களவியல் சூ.ந்) இங்ஙனம் நிகழும் தோழியிற்கூட்டம் பல பகுதியுடையதாகத் தொல்காப்பியங் குறிப்பிடுதலால், இக்களவியலிற் பெருவரவிற்புள்ளது இப்பகுதியாகவே தெரிகின்றது. இப்பகுதியை நாம் அடியில்வருமாறு வகைப்படுத்துக் கூறலாம்:—அவை—பாங்கிமதி யுடம்பாடு, மடல்விலக்கல், இருவகைக் குறியிடஞ்சேர்தல், வரைவு கடாதல், அறத்தொடுத்திறல், உடன்போக்கு என்பன.

பாங்கிமதியுடம்பாடு—முற்கூறியபடி, தோழியிற்கூட்டங் கருதிய தலைவன், அக்காதற்றோழியை மதியுடம்படுத்தபின்னல்லது தன்குறை முடிக்கவேண்டுமென்று அவட்குத் தன்கருத்தைக் கூறுள்ளன்பர்(கஉஅ).

மதியுடம்படுத்தலாவது—தோழியினறிவை உடம்படச்செய்தல். தெளிவாகத் தன் குறைகூறுது கரந்த்மொழியாற றலைவன தன் கருத்தறிவிக்க, அதுகேட்டுத் தோழி இருவாகருத்தினையுந் தன்மதியோடு ஒன்றுபடுத்தி உணர்வனெனக். *இவ்வாறு மூவாமதியினையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி உணராதலபற்றி—மதியுடம்படுத்தலாயிற்று என்பா நச்சினாகுகினியர். *இம்மதியுடம்பாடு—குறையுறவுணராதல், முன்னுறவுணராதல், இருவருமுளவழி அவனவரவுணராதல் என மூவ்கைப்படும் (கஉஎ)

இவற்றுள், (க) குறையுறவுணராதலாவது இரகதுவேண்ட எண்ணிய தலைவன், தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்குதலைப்பெய்த செவவிபார்த்தாயினும், தோழி தனித்துள்ள இடத்தாயினும் மதியவனபோலப் புகுந்து “இங்கே சில விலங்கு போந்தன உளவோ? இவையா *போந்தன ருளரோ?” எனவும் “நாம பதியும் பெயரும் யாவை?” எனவும்—இவ்விதம் உசாவ, ‘எம்மினியதோ குறையுடையன இவன்’ எனத் தோழிகருத்துதல் (பக்-உசக).

(உ) முன்னுறவுணராதலாவது—இருவரது குறிப்பானே மிகவும் உணராதல் என்பா நச்சினாகுகினியா [முன்-குறிப்பு] அஃதாவது—முன் கூட்டங்களிற் றலைவனைக் கலந்த தலைமகன் பாகி முன்படைந்தபோது அவனது மெய்வேறுபாடுகண்டு, *இவ்வேறுபாடு, இங்குப் பலகாலும் வந்துசெல்லும் ஆணமகனோடு கூட்டமுணமையால் இவட்கு வந்ததுதோலும்’ என்றுட்கொண்டு, அதனைப் பலவேறுவனாக யாகச் சொல்லாடித் தோழி ஆராய்ந்தறிதலாம் இவ்வாராய்ச்சியில் தலைமகன்பால்கிக்குழங் குறிப்புவேறுபாடுகளால், தோழிக்குத் துணிவுபிறங்குமென்க. அம்முறையாவன—அந்திவானத் தெழுந்த பிறைநோக்கு ‘அன்னாய்’ இதனைத் தொழுதும வா’ என்று தோழிகூறத் தலைமகன் தான் கொண்டகாதலையன்றி வேறுதெய்வம் தொழுமிடத்ததுத் தன்கற்பழியுமெனறுகருதித் தொழாது நிறுந்லால், ‘இவன்—அனை தலைவனைச் சார்ந்த அன்பினன்’ என உயத்துணர்தலாம் இவ்வாறே தோழி தலைவியை நோக்கி ‘நம்புனத்தே உதிரம் அநாத் கொம்புடையதோர் கீறினொன்று போந்தது’ எனறுகூற, அதுகேட்டுப் ‘பலகாலும் இங்கு வந்துசெல்வான் நம் காதலனைதலால் அவற்கே அங்கூறிய ஏதேனெய்த்ந்து கொல்’ என்று கருதித் தலைவி நடுங்குதல் நோக்கி, இருவரக்குங் கூட்டமுண்மை உணரப்படும். இவ்வனமே, *‘பலவேறு கவாப்பொருணுட்டத

தால்' தோழி கூறி யுணர்வன எல்லாங்கொளக(பக்-உக௬). களவியலுரை காரர் 'முன் உறவு உணர்தல்-முன் கூட்டமுண்மை உணர்தல்' எனக் கூறுவர் (கூ).

(ங) இருவரும் உளவழிய வன்வரவுணர்த லாவது-தலைவியுந் தோழியுந் திண்புனங்கூத்துநின்றவிடத்துத் தலைவன் கையுறைகொண்டு வந்து நின்று 'இத்தழை துமக்குடையா தறகு* ஏற'தெனவும், 'இவ்வணி நீவிர் அணிதற்குரிய' தெனவும் கூறி, அவளபாற குறைவேண்டுவான்போல நிற்க, தோழி அப்போது நிகழும் அவ்விருவா மெய்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து அவ்விருவாக்கும முறகூட்ட முண்மை துணிவா. "எனல காவல இவளு மல்லன்-மூனவழி வரு குவ னிவனு மல்லன்-நாதந கணணி யிவனொ டிவனிடைக-காந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே-நமமு னைனுந் போன்று தம்முள்-மது மறைந் துண்டோ மகிழ்ச்சிபோல-உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப-சொல்லு மாடுப கணணி னுனே" என்ற அழகிய செய்யுள்களில் தோழியின் உயத் துணர்வு கூறப்படுதல காரண இமமதியுடனபாட்டின வகைமுன்றும் களவியலுரையினும் நம்பியகப்பொருளினும் வேறுபடவுங் கூறப்பட னுள்ளன

* தழையுடையின தன்மையை-"முடித்த குலையிலையுடை நறும்பூச-செங் கான் மராஅத்த வாலின ரிடையிடுபு-சுருமபுணத் தொடுத்த பெருந்தண மாத த்ழை-திருநதுகா ழல்குல் திளைப்ப உடஇ" எனனுந் திருமுருகாறுப்பபடையடி களாலும், புறநானூறு 61, 116, 248, 340 பாட்டுக்களாலும் அறிக. இவற் றால, மலைநாட்டுவழங்கிய பண்டையுடை தழையாலமைந்திருந்தமை விளங்கும் "பிடிமுதிரிடையினுடன் தலைநீத்துகிற் பெண்ணினோடும்-தொடுமரைத் தோலன் விலலன் மரவரியுடையன தோனற" என்றோ சிந்தாமணியினும் (பதுமை-66) இனி, ஒருத்தியோடு மனமொத்துக்கூடும் கூட்டத்துக்குமுன்பு அவனுடுத்தறகுக்கையுறையாக இத்தழையுடை கொடுத்தல் முனளை வழக்காகத் தெரியலாம் (திருக்கோ-91) மெய்ப்பாட்டியலிலும் தலைவி கையுறையேற்றல ஆசிரியராற் கூறப்படுகிறது பண்டைத் தமிழ்வழக்குகள் மிகுந்துகாணப்படும் மலைநாட்டாடிலே, இப்போதும் நிகழ்ந்துவரும் காந்தருவவிகாததிலே, உடை யொன்று கொடுத்துக் கூடில் பெருவழக்காம் ஆயின, இவவுடை, காலத்திற் கேறபச சிறிய வுலர்டையாக வழங்குகிறது அன்றியும் 'உண்பன நாழி உடுப பன் இரண்டே' (புறம்-௧௮௬) என்று முன்னோர் கூறிய உடையினளவும் இம்மலைநாட்டிறுந் காணலாம்

இங்ஙனந் தோழி மதியுடம்படுங்கால, அவள ஆராயும் ஆராய்ச்சி 'நாட்டம்' என்று கூறப்படுமெனவும் அது தலைவனுக்குத் தலைவிக்கும் கூட்டமுண்மையுணர்த்துங் கருவியாமென்றுங் கூறுவர் இந்நாட்டம் எழுவகைப்படும. அவை:-நீற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைப்பு, செலவு, பயிலவு, எனபன. இவற்றுள், நாற்றமாவது-ஒதியும் துதலும் பேண்ப்பருவத்துக்குத்தக நாறுது தலைவன் கூட்டத்தான் மான்மதச்சாரது முதலியனவும் பலபுகளும் விரவிராதல். தோற்றமாவது-நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உள்ளொன்றுகொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தநிலைதிரிந்து துணைத்து மெலகிப் பணைத்துக்காட்டுந் தோளுமுடையுமென்று இன்னோரனன. ஒழுகக்கூவது-பண்ணையாயத்தோடு முற்றிலான முறைகொழித்துச் சோழமைத்தன் முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாயப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். உண்டியாவது-பண்டு பாலமுதலியனகொண்டு ஒறுத்தாட்ட உண்பவருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணுந் காதலும் மீதுர ஆதனமேல் உவப்பு ஆண்டினறி ஒறுத்த உள்ளத்தளாதல். செயவினைமறைப்பாவது-முனப்புபோலாது இக்காலத்துநினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடுபட்டனவே யாகலான அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் செலவாவது-பண்டுபோல வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெறநடந்து ஒரிடத்துச் சேறல் பயிலவாவது-செவிலிமாபிடத்துத் துயிலவேண்டாது பெயாத்து வேரேரிடத்துப் பயிறல்-(ககச) என வுணாக. இங்ஙனந் தோழியால் ஆராயப்படும நாட்டவகைகள்-தலைவ்நாணுமபடி எடுதல், அவள் நடுங்குமபடி நாடுதல் என இருபிரிவுள் அடங்குவன மதியுடம்பாடின வகையாகிய முன்னுறவுணர்தலிற் காட்டியவற்றுள்ளே, 'பிறைதொழு' கென்றறபோலவன் நாணநாட்டமாம் 'நம்புனத்து உதிராநோந்ததோ கோட்டுக் கன்று வந்தது' எனபதும் பிறவும் நடுங்கநாட்டம் இவ்விண்ணும் "நாணவும் நடுங்கவும் நாடாள் தோழி-காணுங் காலேத் தலைமகன் தேர்த்து' என்ற விதிப்படி, அகப் பொருள்வழுவ'மென்பா களவியலுக்காரர் (பக்-௩௩) நுடிகொக்கினியரும் "இஃது இறந்துபடுபயத்தலிற் கந்தருவத்துக்கு அமையா' தென்றா(பக்-௨௯) பேராசிரியரோ, இந்நாட்டங்களைத் தோழி செலுத்தும்போது, பெருநாணமும் பேச்சுமுமுடைய தலைவி இறந்துபடவுங் கூடுமென்று கருதி, முகமலாந்து நகையாடுதல் போன்ற கூறும்கலின், இவை, பொருந்தக்காமமாகியபெருந்திணைப்பாறப்படினும் அகத்தமிழிறகு

ஆமென்று அமைத்துக்கொண்டனர்(திருக்கோவை. 6,72). இனி இம் மதியுடம்பாட்டுவகைகளில் ஒரோவொன்றானறி முன்னுலகு சேர ஆராயப்படுமென்பா நச்சினுர்க்கினியா (பக. நடநடு).

மடலல்லிககு:-இங்ஙனந தோழி பலவகையாலும் நாடி மதியுடம்பட்டதை அறிந்தபின்னே, தலைவன தனகுறைமுடிக்கவேண்டி அவனை நெருக்கத்தொடங்குவன். பலபடியாக அவன் வேண்டியுந தோழி எனினில் இணக்கங்காட்டாது மறுத்தும் நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவா. நீவிர விலகிச்செல்லுதி' என்று அவனைத் தம்பால் நெருங்கவொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்ததுவன (298-300-பக) இங்ஙனம் நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதியைச் 'சேட்படை' எனக் கூறிப் பலகூலவிகளால் விரிப்பா பின்புள்ளோம். இனி, நெடுக இவ்வாறே தலைவனை நிறுத்தியலைப்பளாயின, தலைவன மனநொந்து தோழியை நோக்கி, 'நின்னுதவியாறறலைவியைக் கூடலாம் என்று இதுகாறும் நெடுக உழந்தேன. நின்னான அக்காரியம் முடிபாமை உணரப்பட்டது. அதனால், இனி இனிவந்த செய்கைபுரிந்தாயினும் எனகுறையை யானேமுடித்துக்கொள்வேன்' என்று அவ் குத தன்னுட்கிடை யுரைப்பான். இனிவந்த காரியமாகிய மடலேறுதல், வரைபாயதல் முதலியன. மடலேறுதலென்பது, முற்காலத்தே தாமவ்ருமயிய மொண்டிபொருட்டுச் செய்துகொள்ளுந் தற்கொலைமுறை என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு, தலைவன மடலேறுதலைப்பற்றிய வரலாறு கவிததொகை 133-141-ம் பாடல்களிற காலாலாம் இம் மடற்செய்தி, தோழி தலைமகனுக்கு இடங்கொடுத்து சேர்ப்ப நிறுத்ததுநினை பின்னரே நிகழ்வதென்பது, "தோழி, நீக்கலிகைகிய பகுதியும் நோக்கி-மடலாமா கூறு மிடலுமா ருண்டே" என் ஆசிரியர் கூறுதலால் (சூ-க-02) அறியலாம்

இவ்வாறு; மடலேறுவேன் என்று தலைவன் உறக்கேட்ட தோழி, 'இது பெரி நங் கவறகிககு ஏவலாம்' என நகுதி, 'நீவிர மடலேறத்தகாது தீமக்கு இக்குறைமுடித்துத் தருவன, நாமமாஸ் விருமப்பபடுவன் எனமாட்டுப் போரு நடையான்' என்று, கூறிக் தலைவனை மடலல்லிககுத், தட்டிவந்துப் சென்று, முனவிகழந்த புணர்ச்சிவகைகளைத் தானறிந்தமை தலைவிகுக்கு குறிப்பாணுணர்த்திவிட்டுப் பின் "அனனாய் பெருந்தகையானொருவன் தழையுங் கண்ணியுமேந்தி எனமாட்டுப்

பெரிநூல் குறையுடையனும், இப்புனத்துக்கு அடுத்தித்து வாராரின்
 றூன். யான் அவன்குறைமுடியாமையின் மிக வருந்துவானாயினன்.
 ஆன்னான் ஏந்தினிற் கையுறையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவன்குறை
 முடித்தற்கு இஃது ஏற்ற இடம்; யான் கூறுவது கொள்ளாயாயின்,
 நினக்கு மிக்க அன்புடையாமாட்டு உசாவியேனும் இதனை நிறைவேற்று
 வாயாக; இனி நீ இதனை மறுபரிசு அவன் மடலேறியேனும் வரை
 பாய்ந்தேனும் மாய்வதாகத் துணிந்துள்ளான்” என்று கூறிக் குறையப்
 பிக்க, முகலில் தலைவி அந்நகிணங்காதலுபோற் காட்டினும், முடிவில
 தான் உடம்பட்டதைக் குறிப்பான உணர்த்தினான் அவ்வளவில்,
 தோழி தலைமகனை அடைந்தது, நடந்த செயற்கூறி “இன்ன குறியிடத்து
 நீவிர் வருதீர்” என்று இடமுணர்த்திச்செல்ல, ஆண்டுத தலைமகன்
 சென்றான். சென்றவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகனைக் குறியிடங்
 கொண்டுசென்று “யான் செங்காந்தட்டிக் கொய்துகொண்டு வரு
 வேன்; அவ்விடம் தெய்வமுடைததாதலால், நீ வரற்பாலையல்லே; அத
 னுணையும் இப்பொழிலகத்தே விளையாடி இரு” என்று அவளைத் தனி
 யிருத்தி நீங்கினான் நீங்க, தலைமகன் அங்கு நின்ற தலைவியை எதிர்ப்
 பட்டுக் கூடிமகிழ்ந்தது பின் பூரிந்ததுசென்றனனாக, அவ்வமயம் விலகி
 நின்ற தோழி விரைந்துவந்தது “நின்கைபோலக் காந்தண்மலர்ந்தன
 கொண்டுவந்தேன், எம்பெருமாட்டி தோழி நீட்டித்தான் என்று சேறது
 போந்தாள்” என்று ஒன்றுமறியாளபோன்று கூறி, அவளை அழைத்துச்
 சென்று ஆய்வெள்ளத் துய்த்தனர். இவற்றைக் ‘குறையந்தவட் படரி’
 னும் மறைந்தவன் அநக-நன்னயம் பெறுமுழி நயம்புரி விட்டதினும்”
 என்பதனாலும் (பக்-302-4) அதனுரையாலும் உணர்ந்துகொள்க

பகற்குறி யிரவுக்குறிகள்:—இனி இவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைவன்
 தலைவிபால் வேட்கைமீதா மற்றைநாட்களினும் வந்து கோழிக்குத்
 தன்குறிப்புணர்த்தி முன் கூடியதுபோற் கூடவும் பெறுவன் இவ்வாறு
 நிகழும் கூட்டும், பகற்குறி இரவுக்குறி என இருபகுதியாகும் (கடல்).
 அவை தலைவியாலும் தோழியாலும் முன்போலக் தூட்டப்பெற்ற குறி
 யிடத்தைப் பகலிலும் இரவிலும் (கடல்-க) தலைவன் அடைந்து தலைவி
 யைச் சார்தலாம். இக்குறியிடங்கட்குத் தேர் யானை குதிரைகளை ஊர்தி
 யாகக் கொண்டும், அவன் வருவதுண்டு (கடல்). இவற்றுட் பகற்குறி

யிடம். தலைவியின் மனையாகாது மனை மதிற்குப் புறம்பாமைனவும், இரவுக்குறியிடம் அம்மதிற்கும் மனைக்கும இடையிலுள்ள இலவரைப்பூர் மெனவுங் கூறுவர் (கநந). இலவரைப்பாவன:-“அட்டில, கெட்டகாரம், பண்டசாலை, அட்டகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி” முதலாயின எனப் (களவியலுரை பக்-ககஉ) “புணர்ச்சிவேண்டினும்” என்ற தோழிகுற்றுகூறுமிடத்து (தொல்-பு-ந-௩௦௫) இவ்விருகுறியினும் நிகழும் பகுதிகளை மேற்கோள்களுடன் காணலாம்.

இவற்றை, இரவுக்குறியிலே, தலைமகனவருமிடத்துப் பறபல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப்படும் அககுறிகள-புனலொலிப் படுத்தல், புள்ளொழுப்புதல் முதலியன இங்ஙனம் தலைவன் தன் வரவறிவிக்கச்செய்தற்குரிய குறிகள், அவன் செய்கையாலன்றிக்-காய்களிகள் காற்றாலவிழுந்து நீரில் ஒலியெழும்பல், வேறுபுப்புட்கள் வந்த அச்சத்தாற் பறவைகள் கலைதல் முதலிய இயற்கைகளாலும் நிகழ்மிடத்து, அக்குறிகளைத் தலைவனவரவு குறிப்பனவாகக் கொண்டு, தோழி தலைவியை “அல்லகுறி”ப்படுத்தித் தவறிப்போதலும் (கநந), உண்டாம் இதற்கு “அல்லகுறிப்படுத்தலும்” என்ற சூத்திரத்தும் “குறியி னொபுமை மருடற் கண்ணும்” (பக்-உஅ௪) என்னுங் கூற்றினும், உரையி லுதாரணச் செய்யுள்கள் கண்டுகொள்க இங்ஙனம் அல்ல குறிப்பட்ட மறநாட், காலையில் தலைவியுந் தோழியும் குறியிடம் வந்து நோக்க, தலைவன் குறித்த குறியிடத்தே தான் வந்துசென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்த மோதிரம் மாலை முதல் முதலியவற்றைக் கண்டு மயங்கி அவர் வருந்துவர் (பக்-உ௬௧); தலைவனும், அவரிட்குறி பிழைத்தமைக்கு இரங்கிச் செல்வனெனக் (கந௪) இங்ஙனம் இரவுக்குறியிற் பலகாலும் தலைவன் வருமிடத்து, வேறு சில இடையூறுகளாலும் தலைவி குறியிடஞ் செல்வதற்கியலாமல் நோத்தலுண்டு; அவ்விடையூறுகள்-தாய்துஞ்சாமை, ஸாய்துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர் கடுகுதல், நிலவுவெளிப்படுதல் போல்வன(பக்-உ௪௦) “களவீனுட் டவிர்ச்சி காப்புமிக னுரித்தே” என்றார் இறையனாரும்(சூக்-௧௬). இவ்வாறு குறியிடநோக்கி இரவில் வருதற்

*பக்-௨௩௩ கட்டமுண்மை களவில் உண்டென்பது “மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையு நாளுந்-திறந்த ஒழுக்கங் கிழவோற் கில்லை” என ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் அறியலாம். பகற்குறி நெய்தனிலத்தக கேற்றது, பாதவர் திமிசேறிப்போதல் அக்காலத்தாகலின். (குறுந்-௧௩௩).

கண்ணே “ஆற்றின் தருமம்பு மழிவு மச்சமு-முறும்” (136) தலைவனுக்கு உண்டாகா என்றும், இக்களவொழுக்கத்தே தீயராசிகளையும் நான்களையும் நீக்கியொழுத்தல இலையென்றுங் (135) கூறுவர்

வரைவுகடாதல:-இவ்வாறு தலைவன் இருவகைக் குறிகளினும் பலகாலும்வந்தொழுதுமிடத்து, இக்களவு வெளிப்படச் சுற்றத்தார், இற்செறிப்பரோ என்றும் (பக 313), வழியாலும் பொழுதாலுந் தலைவற்கு ஏதழ்வுருமோ என்றும் (பக். 312) தோழி அச்சமுற, ‘இவ்வொழுக்கமொழுகல், துங்குடிப்பிறப்புக்குஞ் சிறப்புக்கும் பொருந்தாமை யின், இனி நீளா இவளை மணந்துகொள்வதே தகுதியென்று தலைவனை வரைவுகடாவத் தொடங்குவள. [வரைவுகடாதல-மணந்துகொள்ளுதலைப்பற்றி உசாவுதல்] இங்ஙனங் கடாவுமுறை-குறிப்பு, வெளிப்பட என இருவகையாம் (களவியலுரை. பக்-105) குறிப்பாவது தோழி தலைவனை நோக்கி “எமமன்னை தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு, இஃது இவட்கு எதலை வந்ததென்று ஆராய்வாளாயினள்” எனப் ‘பொய்தலைப் பெயது’ (குற-237) கூறுதல்போலவது இதனா போந்தது, அன்னை அதன தாரணமறிந்து இற்செறிக்கக்கூடுமாதலால், அ த ற் கு ள நீர் வரையாது தாழ்ப்பதென்?-என்பதாம். வெளிப்பட வரைவுகடாதலாவது, ‘நங்களவொழுக்கம் ஊராரால் அறியபாட்டு, முதலில் அமபலாய் முனைத்துப் பின் அலராக வளராதது, இனி வரையது. தாழ்க்கற்பாவிர அல்லா’ என்றா போல்வது. [பரவாதகலவை அமபலென்றும் பரந்தகலவை அலரென்றுங் கூறுவர் போரசிரியர் (திருச்சிற்-150.) அமபல்-முகிழ் ‘முகிழ் த த ல்; அலா-பலரறியச் சொன்னிகழ்த்தல எனப் நச்சினார்க்கினியர் (139)]. இங்ஙனம் வரைவுகடாவும் விகற்பங்களைக் ‘களனும் பொழுதும்.களவியொடு தொகைஇ’ (பக்-314-6) என்ற தோழிகுற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியரொழுதிய உரைவிரிவினும், வள்ளுவனார்குறிய “அலரறிவுறுத்தல்” என்ற அதிகாரத்தும் பிற சான்றோர்செய்யுட்களினும் கண்டுகொள்க. “அலர் ற் றேன்றுங் காமத்திற் சிறப்பு” என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (163) இவ்வலரானே தலைவன் தலைவியிருவுருளும் உள்ள காமம் மிகுந்தாட்சும் என்பர் ஆசிரியர். இருவர்க்கும் அங்ஙனஞ் சிறத்தலை, “அலரொழி நுழிர் நிற்கு மதனைப் பலரறியார் பாக் கியத் தால்” “ஊரவர்களை எருவாக அன்னைசொல்-நீராக நீளுமிந் றாய்” என்ற திருக்குறள்களால் முணர்க.

அறத்தொடுநிற்றல்:—இங்ஙனம் தலைவனை வரைந்துகொள்ளுமாறு, தோழி பலபடியாக வேண்டவும், அவன் அங்ஙனஞ்செய்யாது, கனவொழுககத்தேயே நோக்குடையனாயின, அதனாற் தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைமயிக்கு ஏதம் பலவாகும் எவ்வற்றெனின—அக்களவுக்கூட்டம் சிறிதுசிறிதாகச் சிலாபலர்க்கு வெளியாகிப் புறம்பழிததல நிகழ், அது காரணத்தை அன்னைமுதலியோர் ஆராய்ந்து, தலைவியை இம்செறித்துக் காவறபடுததலால் அவளுக்குத் தன காதலனைக் காண்ப்பெறுதவருத்தம் பெரிதுண்டாம்; உண்டாகத் தலைவி மெய்வேறுபாடு அடைந்து வருந்து தலைத் தாயாமுதலியோர் அறிந்து அதன் உணமைக்காரணமுணரது, வேலனைக்கொண்டு வெறியாடயாவிததுக குறிகேட்கத் தொடங்கவும் (பக்-318) அகநுரியாற ‘மனக் காவொழுககம் ஒருகால் வெளியாங்கொல்’ என்று தலைவி அஞ்சிக் கலவரும. அன்றியும், தலைவிக்கு மணம்புரிதற குரிய பருவமாதலால், ஏதிலர் மகடபேசவருதலுங் கூடுமன்றே? அக் காலத்தாந் தலைவிக்கு வருத்தம் பெரிதாம்; இன்னும் தலைமகன இரவுக்குறி ஒழுக்காநின்ற நிலையில், அவன்வரும் வழி “எண்குப் (காடி), வெண் கோட்டியானையும் அரவும் புலியும் வரையாமகளிரு முடைய” தாதலால், ‘அவற்றால் தலைவறகு ஏதமவருங்கொல்’ என்றும் ஆற்றாளாம். இவ்வாறு ஆற்றாமை பலவாகித் தலைவி வருந்துகின்றநிலையில் தோழி இவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து “இனி இக்களவினைத் தமர்க்கு வெளிப்படச்செய்து அவரால், குறித்த தலைவனுக்கே கொடுக்கச்செய்தல தக்கது” என்று கொண்டு, அவாக்குக் களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தத் தொடங்குவாள் (பக்-441). [தலைவியே தன்னிலையைத் தோழிக்கு முகலில் வெளிப்படுத்துமுறையு முண்டு(பக்-291-444)]. இங்ஙனம் வெளிப்படுத்தலையே “அறத்தொடுநிற்றல்” எனறு ஆன்றோர் வழங்குவர். இதற்கு அறநழியாமைநிறறல் என்பதும் (அறன்-கற்பு), கற்பின்றலை நின்றல் எனபதும் பொருளாகும் (களவியல் 26, 28-உரை). அறத் தொடுநிற்குமுறையாவது—“தலைமகளது கவற்சிபற்றிய வேறுபாடு கண்டு வருந்திய செவிலி ‘அன்னாய்! இஃது எதனால் ஆயிற்று’ என்று தோழியை உசாவ, அவள் ‘அம்மே! என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சீர்துண்டு; பாங்கா இம்மலைப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடிநின்றே மாக, ஒருதோனறல், அழகிய சுணைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழிபே பேசுநதான்; போதர, நின்மகள அவனைபோக்கி ‘இப்பூவை எம் பூவைக்கு

அணியத் தம்பின்' என்றான். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது, அதனை அவுட்குக் கொடுத்து நீங்கினன்; அன்றியும் மறரோருகால, யாங்கள ஆண்டு வினையாடுகையில்—“புனஞ்சோ தினையுஞ் சிதைத் தெம்மைப் போக வகைபுருந்த-சினஞ்சோ களிற் கடிந்திடா தீரத் தனன்.” இன்னும், “பொன்னார் புனவெம்மை வாங்கும் பொழுதங் கொர் பூங்கணைவேள்-அன்ன னொருவன் அனைந்தெமக குச்செய்தீ ஆராளும்” உண்டு. இததகைய பேருதவிசெய்த பெருந்தகையான் ஒருவனில், பூத்தருபுணர்ச்சியும் களிற் தருபுணர்ச்சியும் புனலதரு புணர்ச்சியும், முன்னரே பெற்ற எனதலைவி, நீவிர் அவளவேறுபாடு உணர்த்தற்கு வெறியாட்டயாந்தும், ஏதிலர்க்கு மணம்பேசியும் போந்த செய்திகேட்டுக் கவற்சியுற்றதனால், அவ ட கு இஃ துண்டாயது போலும்” என்று கூறினான்; கூற, அச்செய்தியுணர்ந்த செவ்வி அவ வுண்மையை நற்றய்க்குகூறி அறத்தொடுநிற்ப, நறமுய் அதனைத் தலைவியின் தந்தை தனனையாககு முறையே அறத்தொடு நிற்ப, இவ்வளர ‘தனக்குரிய காத்தலனைக்கடிக் கறபுககடம்புணடாள தங்குலமகள்’ என்ற செய்தி சுற்றத்தார்க்கு வெளியாம்—என உணர்க (பக-319, 320, 341) இவ்வறத்தொடுநிறகுமுறை ஏழுவகையாக விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது (207). இவற்றுள் “ஏதிடு” என்னும் பகுதிப்பட்டன, மேற்கூறிய பூத்

புனத்தாள தினைப்பயாகளையும் அழித்து, எம்மையும் வெளியேற்றவொட டாமல் எதிர்த்துப் போந்த யானையை, அம்பாற கடிந்து இடாதித்தான்.

† யாம சனையாடுகையிலே நீரால் இழக்கப்பட்டு. இறக்கும நிலமைய லிருந்தேமீர்க, காமனையொத்த ஒருதோன்றல் திடெனென்றுவந்து எம்முயாகாதத் போளுள் எனக. கலித்தொகையுள் 39-ம் பாட்டுள் இப்புனறருபுணர்ச்சி கூறப்படுதல கானக

‡ இப்புணர்ச்சிமுன்றனையும்பற்றித் திருவாய்மொழி யீட்டுரையில் கூறப் படுவன வருமாறு.—“பூத்தருபுணர்ச்சியாவது (தலைவி) உதயானவனத்திலே பூக்கொய்வென்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பில எட்டாதே நின்ற பூவை இவ ளாசைப்பட, அதைத் தனனைப்பேணாதே (தலைவன்) ஏதிப் பறித்துக்கொடுக்க ‘இவன தனனைப்பேணாதே நம்கினைவைத் தலைக டட்டினான்’ என்று அதுக்காகத் தனனைக் கொடுக்கை புனல்தரு புணர்ச்சியா வது, (தலைவி) புதுப்புனலாடப்போய நீரிலேயிழிந்தி விளையாடாநிற்க, அமிழ்தத் அதினின்றும் (தலைவன்) எடுத்தேறவிட்டதற்காகத் தனனைக் கொடுக்கை நூன்று தருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) வீதியிலே நின்று விளையாடாநிற்க யானையினைக் பிலே(தான்) அகப்படுப்புக, அதன கையினின்றும் மீட்டதற்காகத் தனனைக் கொடுக்கை” (5,3,8) எனக கண்டுகொளக

தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம் [ஏது ஈழீ-காரணம் இஃதல்] ஏனை
பகுதிகளை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும், தவின், உரைநோக்கி யுணர்நது
கொள்க¹.

மேற்கூறியபோதே அறத்தொடுநிற்குமுறையிற் றேழிகுற்றாகவும்
செவிகூறற்கவும் வருவ கொள்கை பலவாக உள்ளன. அவற்றுள்,
தலைவியினவேறுபாடுநோக்கி, இஃது எதனால் ஆயிற்றென்று தெரிதற்
குச் செவிவி வேலனைக்கொண்டு வெறியாடச்செய்து கழங்குபார்த்தலும்
கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறிகேட்டலுமுண்டென்பது—“தட்டினுங்
கழங்கினும் வெறியென இருவரும்—ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக ளண்
ணும்” (பக 325) “களம்பெறக்காட்டினும்” (பக். 318) என்பவற்றால்
தெரிகின்றது. “கட்டினும் கழங்கினும்” என்பதற்குக் ‘கட்டுவிச்சியும்
வேலனுந் தாம் பாராத கட்டினும் கழங்கினும்’ என்று பொருள்
கூறப்படுதலால், கட்டுவிச்சிக்குக் கட்டெடுத்தலும் வேலற்குக் கழங்கு
பார்த்தலும் முறையே உரியவாதல விளங்கும். இவற்றுள், கட்டெடுத்த
லாவது, கட்டுவித்தியால் நெற்குறிகாட்டிச் சொல்லப்படுவதென்பதும்,
அநநெல்லாற் பிறரெண்ணிய எண்ணம் ஒருவடிவுகொண்டுதோன்றி
அவட்குரைப்ப அவள அதனை வெளியிடுவீளென்பதும் “விறற்சேய்கட
வும்—மயிலிதன் றேகொடி வாரணங் காண்கவன் சூர்தடிந்த — அயிலி
தன றேயிதன றேநெல்லிற் றேனறு மவனவடிவே” (285) எனத் திருக்
கோவையுளவரும் அடிகளாற் புலனாகின்றது. திருமால்பாற் காதல்
கொண்டு மயங்கிய உபண்ணொருத்தியின்பொருட்டு, அவள் உற்றதாரர்
கட்டுவித்தியிடங் குறிகேட்டதாகத் திருமங்கை மன்னன் அருளிச்செய்யு
மிடத்தில், “அதுகண்டு மறறங்கே—ஆரானு முதறியும் அமம்மைமார்
சொல்லுவார—பாரோ சொல்பபிங் கட்டுப் படுத்திரேல்—ஆரானு மெயப்
பிவ னென்ற ரதுகேட்டுந்—காரா குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்
டேறிச்—சீரா ளீங்குந் சிலநெல் பிடித்தெரியா—வேர் விதாவிதிரா மெய
சிவிராக கைமமோவாப்—பேர் யிரமுடையா னென்றாள் பெயாததேயுந்—
‘காரார் திருமேனி காட்டினாள்’ எனக் கட்டுவித்தி கூறுமுறையைச் சிறிய
திருமடலில் அழகுபட்டப் பாடுதல் அறியத்தக்கது. மலைநாட்டாராகிய

* கிலா பாடியருளிய “குறிஞ்சிப்பாட” டில் புகங்கி செவிலிக்கு அறத்
தொடுநிற்கும் முறைகள் மிக அழகாகக் கூறப்படுகின்றமை காண்க.

தோல்காப்பியப் பொருளியலுரை.

குறிக்குடி மகளிரே, கட்டுவித்தியராய்த்தோன்றிக் குறிசொல்லுதல் பண் டை வழக்காம்.* குறமகள்-குறியீனி எனனும் பெண்பாற் புலவரொரு வர்க்கு குறிகூறுதல்பற்றிப் பெயர்வழங்குதலும் நோக்குக (நற்றிணை- 357, புறம்-157). குறிகூறும்பெணடிக் பெருமபானமை மலைக்குறத்திய ராதல் குறும் என்ற பிரபந்தங்களாலும், இன்றுமுள்ள வழக்காலும் பல ரும் அறிந்ததாம். முறநூலத்தக குறக்குடிச் சிறுவர்களும் குறியிறுக்க வல்லராயிருந்தன னென்பது-“குறமகளீன்ற குறியிறைப புதல்வரோ” என்னும் ஐங்குறு நூற்றடியால் விளங்கும் (394).

இன், வேலன் என்பான் ‘முருகபூசைபண்ணுமவன்’ முருகக்கட வுடகுரிய வேலை கையிறுங்குதல் பற்றி ‘வேலன்’ எனப்பட்டான். இவன் கழங்குபாடத்துக் குறிசொலவது முறகாலததுவழங்கிய செய்தி யென்பது, “பெயம் மணன் முறறங் கனினபெற வியற்றி-மலைவான் கோட்ட சினைஇய வேலன்-கழங்கின லறிகுவ தெனமுன்” “அறுவை தோயு ஷொருபெருங் குடுமிச-சிறுபை ஞாற்றிய பலதலைக் கருங்கோல-ஆகுவ கறியு முதுவாய் வேல-கூறுக மாதோ கழங்கின தீட்பம்” எனவரும் பாடற்பகுதிகளால் உணரக் இத்தமிழநாட்டு வசிகும ‘தொட்டியா’ என்ற வடுகரில், 12-கழற்சிக்கராய்களைக் கலப்ப ஒரு பேழையுளிட்டு, ஒரு வளைக்கொண்டு அவற்றை எடுக்கச்செய்யும்போது, வேளளிகட்டிய கழற்சிதோன்றிய நிலையில, அதனைக்கொண்டு இரட்சிமுதலியனவற்றிந்து

இம்மலைக் குறத்தியா நெல்லாற குறிசொல்லுமுறையை, மீளுநியமமை குறத்தாள (26) அடியில வருமாறு குமரகுருபரமுனிவா குறிப்பிடுவா

முந்நாழி முசுசிறங்கை நெல்லாநது கொடுவா

முறத்திலொரு படிநெலையென முன்னேவை யமமே

இந்நாழி நெலையுமுக கூறுசெய்தோ கூறறை

இரட்டைப்பட வெண்ணினபோ தொற்றைபட்ட தமமே

உனனமுன வேளவிமலைப் பிள்ளையாவந் துதித்தா

உனகனினியெண ணினகரும் மிமைப்பினிற்னைக் கூடும

எனனனை யெங்களுகலக் கன்னிமா ரறிந்

எக்குறிதப் பீனூந்தப்பா திகுறிகா ணமமே

இச்செய்யுளிற கண்ட நெறகுறிச் செய்தியொடு முறகுறித்து கட்டுவித்த நெறகுறிகாணமுறை ஒப்பிடத்தக்கது.

‘சோகிணம்’ வாயிலாகக் குறிசொலவது இன்றும் வீழ்க்காக உள்ளது. இதுவே, வேலன் கழங்குபாத்தவந்தமுறையோ அன்றி வேறோ அறிந்திலேம். இக்கழங்கு பழககுமிடத்து, அணங்குற்றபெண்ணின் நோய்தணிததற்கு அவள் ‘படிமம்’ ஒன்று பண்ணிக் கொடுத்தலுமுண்டென்று தெரிகின்றது (ஐங்குறுநூறு-245) இனி, வெறியாட்டென்பது, முருகக்கடவுள் பொருட்டுப் பலியிட்டு அக்கடவுள் தீர்வேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெருமபான்மை மேற்கூறிய வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவதாம்.* அணங்குற்றபெண்களினபொருட்டு, வேலன் வெறியாடிக் குறிகூறும் செயதி, பழையநூல்களில் மிகுதியாகப் பயிற்றல காணலாம். “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய வேலன்—வெறியாட்டயாநத காரதளும்” என்ற புறதகிணையிற சூத்திரத்தே (61) ஆசிரியர் இதனைக் காந்தள எனவும் கூறுவார். இவற்றால், வேலனது கழங்குபாத்தலாலும் வெறியூட்டாலும் கட்டுவிந்நியது கட்டெடுத்தலாலும் குறிகேட்டல், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பிருந்த தமிழவழக்குகள் எனபது நன்குவிளங்கும்.

இக்குறிகூறுவோரில் ‘வேலன்’ என்றவர், பழையநூல்களிற கூறப் பட்டபடியே, இன்றும் குடமலைநாட்டில் வாழ்தல அறிபதக்கது கொச்சிராயத்தே மந்திரவாதிகளாயுள்ள இச்சாதியார்—பாரத்வேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மணணவேலன் என நான்குவகையினராயுள்ளார் எனப்படுகின்றது. கோளப்படடியில், இன்னோ மாதிரிகளு செய்யுமுறை பலபகுதிபாடுமென்றும், அவற்றுள் வேலன் துள்ளல என்பது சிறந்ததொன்றென்றும், இது, திருஷ்டிதேவநகரையும் தெய்வத்தாலும் பொய்களாலும் பெண்கட்குநேருங் கேடுகளையும் விலக்குதற்கு இவரால் நிகழ்த்தபாடும ஓருவகை ஆட்டம் அல்லது ‘கூத்தென்றும், இவ்வாட்டக்காலத்தில் ஆடு கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்பதுண்டென்றும், இப்பலிகள் இவ்வான் பலி, குழிப்பலி, கிடங்குப்பலி, அழிப்பலி, திக்பலி, குடப்பலி முதலாகப் பலவகைப்படுமென்றும், இவர்கள் அக்காலத்து உச்சரிக்கும் மந்திரவகைகள் இவைபென்றும், மலையாளத்தில் கோயில்களுக்கு 32-அடி தூரம் விலகி இருந்தே இவர்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்கின்றனரென்றும், அந்நாட்டில், முக்கியமான இவற்றுபல

* சிறுபான்மை குறம்களிரும் வெறியாட்டெடுத்தலுண்டென்பதும், அவ் வெறியாட்டின் இயல்புகளும் திருமுருகாற்றுபட்டையிலே, 222-அடிமுதல் 244-அடிவரை கூறப்படுதல்கொண்டு அறியத்தக்கன.

வேலைக்கும் இவ் உபயோகப்படுகின்றன என்றும் பிறவரலாறுகளுங் கூறுவர்.* இங்ஙனன்கூறிய வேலன்வரலாறுகளிற் பலவும், பழையநூல் களிற்கண்ட செய்திகளையன்றோ இவற்றுள், 'வேலன் துள்ளல்' என அநாட்டிலவழங்குவது, பழைய வெறியாட்டேயாதலு காண்க. இவை நிற்க

உடன்போகது:—இனி, செவிலிமுதலியோ, 'தங்குலமகள் தனக் குரிய காதற்நிலைவனைக் கூடிக் கறபுகுடமபூண்டாள்' என்று அறத் தொடு சிறகுமுற்றையில், பெற்றோர் அதனை உற்றுணர்ந்து (137), உரிய வனுக்கே அவளை மணம்புரிய முயலவராயின, அது பெரிதுஞ் சிறந்து காட்டும், அங்ஙனமன்றி, வேறோர் அயலானுக்குத் தமமகளை மணம்பேசினும், தலைவனைக் காண்பபெற்றவண்ணம் அவளைக் கிங்காவற்படுத்தினும் தலைவனுக்கு ஆற்றாமை கைப்படுகாத துயரம் பெருகுதலால், 'இனி இவ்வி இறந்துபடவுங் கூடும்' என்று தோழி உணர்ந்து கவன்று, வேறு உபாயமொன்று தோன்றாநிலையில், நினவருமாறு செய்வாள். பண்டு 'தலைவன் பயினை குறிப்பிடத்தக்கது அளவென்று தலைவனை எதிர்ப்பட்டு அவனைத் தொழுது வலஞ்செய்து "நாமமாற நிலைமாட்டுச் செய்யப் பட்டதலையளி (பேரன்பு), உண்மையாகவே பலரான அறியப்பட்டதோடு, சுற்றத்தாரது சிறந்ததற்கும் ஏதுவாயிற்று. இவ்வாறு ஆகியது, நீவிர் முன்னரே மணந்துகொள்ள முயற்சியெய்யாது களவொழுக்கத்தே கருத்துக்கொண்டொழுகியதாலன்றோ? அல்லது உம், ஏதிலரு மு வ்ணரதெய்தற்கு 'முலைவிலையோடு புருந்து பொன்னெணிய முருதுற்றார்; இனி எனசெய்வோம்' என்று கூற, அதுகேட்ட தலைவன், 'இநிலையில் என்னுற் செயற்பாலது யாது?' என்று உசாவ, 'நீரே சூழ்ந்து சொல்லு திர்' என்றாள். என, தலைவனுஞ் சூழ்ந்து 'ஆயின, என்காதலியை என் னுர்க்கே உடன்கொண்டுபோக வலித்தேன்; இசெய்தியை அவட்டு உணர்த்தி உரியவற்றை விரைந்துசெய்க' என்றாள். அதுகேட்ட தோழி மகிழ்வுற்று 'நன்று, எப்பெருமான அருளிச்செய்தது; அவுக்கு இச் செய்தியுணர்த்தி விரைந்து கொணர்வேன்' என்று கூறிப்போந்து, தலை மகன்பாற்சென்று, "எம்பெருமாட்டி! தலைவர் நின்னைத் தம்மூர்க்கு உடன்கொண்டுசெல்லக். கருதுகினளார்; இஃதறிந்தேன்; நின்குறிப் பபென்னையோ" என்று உசாவினாள். அதுகேட்ட தலைவி, "உயிரினுஞ்

சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ்செய்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று” (113) என்றவாறு, நாணழியவரினுந் தன்கற்பைக் கைவிடாமைதுணிந்து, தலைவரினு உடன்போக்கிற்குத் தானும் மனநேர்ந்த குறிப்பை வெளிப்படுத்தினான். இங்ஙனம் தலைவி உடனப்பட்டதும், அவள் வெளியேறுதற்கு வேண்டுவன புரிந்து, முன்பு இரவுக்குறியிறபோல, ஒருவரும் அறியாவகை தோழி அவளைக் குறியிடத்துக் தொண்டுசென்று தலைமகன் பாற்சேர்த்தது, அவளை நோக்கி, “கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நரைப்பினும், ஏந்தல்! மற்றிவ—வங்கை அடைக்கலம் எனறே கருதி அருளக் கண்டாய்” என்று தன் ஆற்றாமையும் இரக்கமுந் தோன்ற “ஓம்படை” (அடைக்கலம்) கூறி (பக். 309), அவர்களை வழிவிடுத்துப் பிரிவாளாயினாள். இஃது உடனபோக்குவரலாறாமென்று உணர்க. இங்ஙனம் தலைவி உடன செல்லத் துணிந்ததற்கு ஏது, தான இல்லறத்தினின்று நல்லறஞ்செய்ய முடியாமையாலும், அடுத்தடுத்துத் தலைவன் பிரிதலால் வருத்தமிகுதி நிகழ்தலாலும், அம்பலும் அலரும் பரந்து துன்பம் விளைததலாலும், தாய்முதலியோர் அயிர்த்தலால் தலைவனைக் குறியிடத்துக் கூடுதல் தடைப்படலாலும், இவையெல்லாம் நீங்கித் தலைவனுடன் இணைபிரியாச் சோக்கையைத் தலைவி விரும்புதலே எனக் கூறுவர் (225)

இவ்வாறு ஒருவரும் அறியாவண்ணம், காதற் தலைவனுடன் தலைவி செல்லாநிற்கப் பிறற்றொன்று வெளிப்பட்ட மகனசெய்தி கேட்பறிந்த சுற்றத்தார் தலைவனசெயற்கு மிகவும் வெகுண்டு அவ்விருவர் செலவையுந் தடுத்தறப்பொருட்டுத் திரண்டு விரைந்தெழுவா. இவரறிந்தெழுவதற்குமுன்பே, செவிவி கேட்டு மயங்கிக் கவலைமேறகொண்டு, தலைவன் தலைவியர் சென்ற இடைச்சுரத்தைநோக்கித் தேடிப்போனது, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முக்கோலந்தணரையும் மற்றவரையும் உசாவி அவரால் அவ்விருவரும் அசமகிழ்ந்துவழிச்சேறலையும் அவ்விருவரும் அறநெறியினிற்றலையும் அறிந்து, ஆற்றாமையால் மேற்செல்லவியலாது மீண்டு வருவாள். [முக்கோற்பகவர், செவிலிக்கு அவ்விருவரது உடன்போக் கைப்பற்றிக் கூறுமுறையைக் கவித்தொகை 9-ம்பாட்டுட் காணலாம்.] ஆனால், தலைவன்ப்பெற்ற நற்றூப், இவள்தோல நெடுந்தூரஞ் செல்லா ளாபினும், தம்முர்த் தெருவரையுந் தேடுதற்குநியள் எனப்படுகின்றது, (37)

இங்கிவ்வாறாக, தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும் போது, இடைவழியிற் சுற்றத்தாரா திரண்பெவந்த தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணந் தடுத்ததுநிற்க அப்போது தலைவி, அவாசெயற்கு முனமொவ் வாது தன் காதலனைச்சாரந்து கறபொடுபுணர்ந்து நிற்பது தணி, 'இவளா செய்கை அறநெறிப்பட்டதாதலால் நாம் இத் தற் கு இடையூறுவினைத் தல் கூடாதென்றும், விடையினும் தலைமகன் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தல் ஒருதலையென்றும் கருதி, அவருடன்போக்கிற்கு உடன் பட்டுத் தம்முாரோக்கி மீள்வா. இதனை "இடைசூர மருங்கி னவளா தம் ரெய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயாததலிற் கலங்கஞ் ரெய்திக-கறபொடு புணர்ந்த கௌவை" என்பா ஆசிரியர் (40). அங்ந்நம் அவா மீண்டதும், தலைவியின்ச்சந்திர, இடைசூரமருங்கில் 'நாம் இவளாது உடன்போவது, நம்மிருவாமூட்டிமன்றிப் பழமையாக வழங்கும் உலகியலாம்' (57) என்று தலைவன் அவளைத் தெருட்டியும் வழியினைப்படுத்திராமருட்டியும் உட னழைத்துச்சென்று தனபதி சோவனென உணராக இவளாது களவுப் புணர்ச்சிக் குரிய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டு சேறல் பண்டைத் தமிழ்வழக்காதலோடு, அது தனமமார்க்கமாகவும் கருதப்பட்டுவந்த தென்பது--"சாரணி இவிய வசுத கிலவ-அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த வென்-பிறைநுதற் குறுமகன போசிய சரணே" (பக்-57) "இறந்த கறபி ண்டு கெவவம் படரனமின-சிறந்தானை வழிபடஇர சென்றனா-அறந் தலைப் பிரியா ஆறுமற் றதுவே" (கவித-9) எனனுஞ் சான்றோர்கூறுந் களால உணராக இவ்வுடன்போக்கைக் "கொணுதலைக்கழிதல்" எனவுங் கூறுவர் (பக்-57)

இதுகாறங் கூறியவற்றால், தோழியிற்குட்டம் என்ற பகுதியா னது ஏனைப்பற்றினும் பலபிரிவுடையதாக முனனோரால் மொழியப்பட்டுள்ளது எனபது வெளியாகும். மேற்குறித்த பாங்கிமதியுடம்பாடு முதல் உடன்போக்கிற்கு உள்ளவறையே, நம்பியகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களும், திருக்கோவையார் தஞ்சைவாணனகோவை முதலிய இலக்கியங்களும் மற்றுஞ் சில உறுபாடுபடப் பகுத்துக்கொண்டு, வெவ் வேறு கிளவிகள் அமைத்து விரித்துக்கூறுவன. அன்றியும், ஆசிரியர் கூறியவற்றினுஞ் சில கூட்டியுங் குறைத்தும் மாற்றியும் செல்லின்வாம். ஆயினும் தோல்காப்பியனா கருதிய முறையை நாம் துணுகி ஆராய் மிடத்தது தோழியிற்குட்டமானது, மேற் கூறிய வரலாறுகளைக்

குறிப்பிடுவதே என்பது புலப்படத் தடையில்லை. இனி, இவ் வுடன்போக் கோடு களவொழுக்கம் முடிவுறுகின்றதென்றும், மேல்வருஞ்செய்திகள் கற்பொழுக்கத்தின்பாற்றிடுமெனவும் உணராக; என்னை? ஆசிரியர் செய்யுளியலிற்கற்பென்னுங் கைகோளியிவ் இலக்கணங் கூறப்படுக்கவிடாதே “மறைவெளிப்படுத்தலும்” என, உடன்போக்கிற்குப் பின்னிகழும் மறைவெளிப்பாட்டினடக் கற்புமுறையின் தெரிக்கமாகக் கூறுதலால் என்க. அதனுரையிற் பேராசிரியர் “எமமனை முநநுறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே” எனத் தலைவி உடன்போயகாலத்து வருநதிக் கூறிய நற்றாயகூற்றை அம் மறைவெளிப்பாட்டுக்கு உதாரணங் காட்டுதலுங் கண்டுகொள்க திருவள்ளுவரும், அலரறிவுறுத்தலோடு களவியலை முடித்துப் பின் கற்பியல் கூறத்தொடங்குதலும் நோக்கத்தக்கது.

இக்களவுக்கூட்டம் இரண்டுமாதங்களுள்ளே முடிதற்குரியதென்று இறையனார்களவியல் கூறியசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது (கு-32). அது கூறிய சூத்திரத்தில் “திங்களிரண்டினகம்” என, இரண்டுமாதமாவ தற்குச் சிலநாள நிற்க, வரைநதுகொளவது நலமென்று கருதிய உரையாசிரியர் கொள்கைப்படி, இக்களவொழுக்கமுடிநது ஐம்பததாராமநாள் மணம் நிகழ்மென்றும், இன்னவினைசெய்திகள் இன்னவினின் நாட் குரியனவென்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையுரையாசிரியர் முதலியோர் வரையறை கூறுவர் (366-உரை). இப்பாகுபாடு காட்டுங் குறிப்பொன்றுத் தொல்காப்பியத்துக் காணப்படாமையால், அவை ஈண்டு விரிக்கற் பாலனவல்ல.

இனிக் களவுக்கூட்டவி் கூடிவந்த தலைமகன் தான்காதலித்ததலைவியை மணநதுகொளவதில் இரண்டுமுறை யுண்டு; அவை களவுவெளிப்படுத்தற்குமுன் வரைதல், களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதல் என்பன (140). பிற்கூறியபகுதியைச் சேர்ந்தனவே, முன்பு எழுதப்பட்டவை. களவு வெளியாவதற்குமுன் வரைதல் என்பது, பகற்குறி இரவுக்குறிகட்கும் பின், தோழியால் வரைவுகடாவப்பட்டு நிகழ்வதாகும். இங்ஙனம் வரைதலில், தலைவிக்கு உடன்போக்கில்லை என்பது உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியில், தலைவியை மணம்பேசி அவள் சுற்றத்தாரைத் தலைவன்வேண்ட, ‘அவர் மிகுந்த’ பரிசுங்கேட்குமிடத்து அப் பரிசுத்தின்பொருட்டு அடின வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிந்துமீ, வேறுகாரியத்தின்பொருட்டு (வேரதர்க்குற்றுழி) ஒருவழித்

தணரதும் சில்கரீலம் நீங்கியுறைதலும் நிகழ்மென்றும், ஆனால், இக் களவொழுக்கத்தினையே ஒதல் தூது பகைகள் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாதென்றுங் கூறுவா (141). மேற்கூறியவாறு “வரை விடைவைத்துப் பொருளவயிற்” பிரியும் பிரிவோன்று கூறப்படுதலால், விவாகத்தில் மகனபொருட்டுப் பரிசம்வாங்குமவழகம் தமிழ்நாட்டார்க்குள் முனன்னில இருந்தமை புலப்படும். “பொருளுனமொழிறினும்” என்ற சூத்திரமும் தாண்க (214). இவ்வழகம் மலைச்சாதியாபலரிடத்து இன்றும் உள்ளதேயாம். ஆரியர்க்குள் கன்னியாசல்கம் பெறுதல் பண்டைக்காலத்திலை என்றும், சூத்திரரும் பெண்ணுக்கு அது வாங்குதல் தகர்த்தென்றும் மனு கூறுவா (அத 9; 98, 100). இவ்வரைவின் பொருட்டுப் பிரிதலை முன்னால்களும் பின்னால்களும் விரித்துக் கூறுகின்றன. இங்ஙனமாக இயற்கைப்பணாசசிமுதல் தோழியாலாய்கூட்ட முடியவுள்ள பொருட்பகுதியே அகத்திணையுட பெரிதுஞ் சிறந்ததாம். இதனை “அகத்திணையின் மிகத்திகழும் இன்பக்கலவி யின்பப்பகுதி முற்றிற்று” எனப் பேராசிரியர் எழுதுதலாலும் வறியலாம் (திருக்கோ. 300).

III. கற்பியல்

முற்கூறிய இயலிலே, இவ்வாழகங்களுக்கு முன்னரிகழுவ களவொழுக்கத்தின்வரலாறு ஆராயப்பட்டது. இனி அடுத்த நிலையாகிய கற்பைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம் கற்பாவது—கொள்ளுதற்குரிய தலைவன, வேளவிசைபுகொடுக்காத தலைவியை அவள் பெற்றோர்கொடுப்பக கொள்ளுதலாம் (142) “கொண்டானிற சிறந்த தெய்வ மினறெனவும், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும், இருமுது குரவர் (பெற்றோர்) கற்பித்தலாலும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத் தோர் கடவுளர்—இவர்களிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்துதத் தலைமகன் கற்பித்தலாலும், வேதத்தும் சடங்கினும், விதித்த சிறப்பிலகணங்களைக் கறமித்துக்கொண்டு துறவறத்தாற் செல்லுநதனைபும் இல்லற நிகழ்த்துதலாலும், கொண்டதலைவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாபென்றும், அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்யதொழுக்கெனும் அங்கியங்கடவுள் சான்றாக மகதிரவகையற கற்பிக்கப்படுதலாலும் ‘கற்பு’ எனப்படுவதாயிற்று” எனபா (பக-345). களப்புணாசசிக்குப் பின்பு

இக்கற்புமுறை நிகழ்வதாகவே புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமென்பது, “முறப்பட்ட புணராத சொல்லின் ஷமயிற்-கறபெனப் படுவது களவின் வழித்தே” என முன்னோ கூறுதலால் நன்கறியப்படும். (மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவின்வழித்தாகாத) வேறு உலகியன்! ணங்களும உள்ள்புணாக்கியாகிய களவுமுறையானே பெருமபானமை நிகழ்வன வாதலின், அவற்றையும் களவுக்கூட்டத்திற்குப் பிற்பட்டனவாகவே கொள்வா. இதனை நச்சுனாகுகினியா “பொருளாற் கொள்ளும் மணமும்; இருவர் சுற்றமும் இயைநதுழித தாமும் இயைதலிற் கந்தருவப் பாற்படும்” (பக்-226) எனவும், “உலகத்து மன்றலாவது, குரவர் கொடுப் பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும மனமூந தீமமு ளிபைவதே என வேதமுந் கூறிற்று” (பக்-223) எனவும், “இருவா கண்ணுறதுக் கா தலகூர்ந்தவழியெல்லாம் கந்தருவமென்பது வேதமுடி பாதலின், இவ்வுள்ளப்புணாச்சியுங் கந்தருவமாம்” (பக்-232) எனவும் கூறுதலால் உணராக. இனி, இக்கறபினது வகையைத் தொல்காப்பியனோ,

“மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும

இவைமுத லாகிய ஷயனெறி திரியாது

மலிவும் புலவியு முடனு முணர்வும

பிரிவொடு புணாந்தது கறபெனப் படுமே” (500)

என்ற செய்யுளியற்றுகூத்திரத்திற் பாகுபடுத்தது கூறுகின்றார். ஈண்டுக் காட்டப்பட முறைகொண்டு ஆராயுமிடத்துக் கற்புமுறையைப் பற்றிய உலகியலும் புணரது ஈரயுமாகிய புலனெறிவழக்கத்தை அடியிலவருமாறு தெரிதலாகும்.

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற்பெறுதலும்:—முன்பு உடனபோக கிறுதியில் மாதத்தவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரும் அறியாமல் உடனசெல்ல “இடைச்சுரம் நுங்கின அவள்தமா யெடுக்ககடைக்கொண்டு பெயர்த்தகலிற் கலங்குந் பெயடுக-கற்பொடு புணாந்த” தலைவியினிலைமை கண்டு அவள சுற்றத்தார் மீண்டதும், தலைவன் அவளுடனசென்று தன மதியடைவன் அடைந்து சிலநாளாகியபின், தலைவியின் தமர் அவளிருப்பதற்கு வந்தீர், தலைவன் தம்முட்கத்தே, மணம்புரிந்து கொள்ளும்பு வேண்டினான் இவ்வண்ணிகோளுக்குத் தலைவன் உடன பட்டானாயின், அவன் தலைவியின் ஊசென்று, அவன் வதுண்வபுரிந்து

வழேவுறுவன். இனி, அவ்வீருவரது உடனடிபோக்கில், தலைவியின்சுற்றத்தார இடைவழியில் வந்த தடுக்காமலும், அவர், தலைவியிருப்பறிந்து வந்து, தலைவனைத் தம மூரில் மணமுரிந்துகொள்ளவேண்டாமலும் போவராயின, தலைவன அவனைத் தனமனையிலவைத்து 'வீதுவைக்கல் யாணம்' செயதுகொள்வான் இம்மணநிகழ்ச்சிக்குமுன், தலைவனதாய், அவனாற் கொண்டுவுட்பட்ட தலைமகளினபொருட்டுச் "சில்ம்புகழி னோனப்' ஒன்றுசெய்தல் பண்டைமரபென வுதெரிகின்றது (ஐங்கு-399). இவ்வன தலைவியை ஒருவருமறியாவகை உடனழைத்துச்சென்று, அவள் சுற்றத்தாராகொடுக்காமலே மணஞ்செய்துகோடல், முற்காலத்திற் தன்மமாகுகமாகவே கருதப்பட்டதென்பது, "கொடுப்போ ரினறியுங் கரண முண்டே-புணர்ந்துடன் போகிய காலையான்" (143) என ஆசிரியர் கூறுதலால் அறியலாம் ஆயினும், களவு 'வெளிப்பட்டபின் தலைவியின்தமா சமமதித்துக் கொடுத்தலே முற்காலத்துப் பெருவழக் கர்கவேண்டுமென்பது, "மறைவெளிப் பதிதலுந் தமரிற் பெறுதலும்" என்று ஆசிரியர் அறிவித்தலால் தெளியப்படும். ஆரியவீவாகமுறை யாகிய காரதாவதத்திலும், ஒருவன் கந்தருவமுறையால் ஒருத்தியைக் கூடிய பின்னர், அக்கூட்டம் அவளபெற்றோ முதலியவரால் ினப் அங்கீகரிக்கப்படுமென்பது, "காரதர்வமெனனும் விவாகீததால் ராஜரிஷி கண்ணியர்பலர் மணஞ்செய்துகொண்டனரெனவும், அவர்க ள தாய் தந்தையார ினப் ஆமோதிக் காபட்டனரெனவும் நாம் கேளவிப்படுகிறோம்" என்று மஹாகவி யாகிய காளிதாஸருடி (ஸாகுந்தளம்-அங்கம் 3),

“காரதார்ப மென்ப துண்டாற் காதுவிற் கலந்த சிந்தை
மாரதாக்கு மடந்தை மாரகமும் மறைகளே வகுத்த கூட்டம்
வந்தறப்பொற் றோளி னாய் திசைநதபின் எனக்கு மூத்த
வேந்தற்கும் விருப்பிற் றுஞ் செவறுமோ நுரையுண் டென்றான்”

(இராமா லக்ஷணம் பூர்ப்ப 14)

என இராமனோடுகவிச் சூரபாணகைகூறியதாகக் கம்பநாட்டரும் பாடுதல் காண்க. இனிக் காரதரவம் நாரிகழந்தபின்பு ஓர்ணம் (சடங்கு) நிகழ் தல் உண்டென்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார் (கற்பியல். 1.2). ஆனால், வடநூல்வழக்கிலே காண்கிகழ்தலும் நிகழாமையுமாக இரண்டுமுறையும் காணப்படுகின்றன. அஞ்சு சன சபத்தரைவு இக் காரதருவமணத்துக்குப்

பின் கூறப்படும் கரணசெய்தியும்* சகுந்தலை துவடிநதரது தனிக் கந்தருவமணமும† மேற்கூறிய இரண்டுக்கும் முறையே உதாரணங் களாம். (புத்தினி பாரிஷு தாரம ஜாயை பிரஜர்வதி எனப்பட்ட) “ஐவகை மனைவியரு, முதலநாலவாமடும் அங்கிசான்றாகத் தர்மசாஸ் திரத்திற் சொல்லப்பட்ட; கிரியைகளோடு விவாகஞ் செய்யப்படுவர். கரந்தருவவிவாகத்துக்குக் கிரியைகளிலை; பூது விருப்பதானே நடக்கததக்கது, இருவாக்கும் காதலால் ரஹஸ்யத்தில் மந்திரமில்லா மற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது” என வரும் பாரதவசனமும் நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் தமிழரது களவுக்கட்டததுக்குப்பின் கரணம் நிகழ்தல் முன்னாளில் வழங்கியதில்லை என்றும், பிற்காலத்தே அம்முறை அவாக்குள அமைந்துவழங்கலாபிறென்றும் ஆசிரியா கருதுவர். இவற்றை “மேலோர மூவாக்கும் பணாதத கரணம்—சீமோர்க் காகிய காலமு முண்டே” “பொய்யும் வழுவந் தோனறிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனா கரண மெனப்” என்ற கற்பியறகுத்திரங்களிற் காண்க அந தணர் அரசர் வணிகர்க்கு, ரிஷிகள ஒருகாலத்தே விதித்துப்போந்த சடங்கொடுக்கிய கற்புமுறையைத் தங்கள் புராதனமுறையென்றில் லின் றொழுகிவந்த தமிழநாட்டார்க்கும் இருடிகள் விதிக்குமாபடி நேர்ந்த காலமுமுண்டென்றும், அங்ஙனம் விதிக்க நேர்ந்தகாரணம்—பொய் வழு முதலிய குற்றங்களினறி நடைபெறுவந்த புராதன ஒழுக்கமாகிய தமிழர்மணத்தில், பிற்காலத்தே அவை புகுந்து அதன் பழஞ்சிறப்பைக் கெடுத்தமையால் அந்நம்மம் ஒழுங்காக நிகழ்கறபொருட்டேயாம் என் றும் ஆசிரியர் கருதினாராதல் மேற்கூற்திரங்களால் உயததுணரப்படும. இசகுத்திரமொன்றிற் கண்ட “சீமோ” என்ற சொல் ஐவகைநிலத்துக் குரிய பண்டைத் தமிழகங்களையே பெருமபாணமை உணர்த்துவதாம்.† என்னை? களவியற்குப்பின் கற்பியலைவதது ஆசிரியர் விதித்துப்

* வியாசபாடம், தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம வீ. ராமாநுஜாசாரியரவா கள் பதிப்பு ஆதிபாவம் பக்-859

† ஷே. ஷே. ஷே. பாவம் 330-முதல் 346-ம் பக்கம் வரை.

‡ நாகவிராசநம்பியாரும் “மொழிந்தோ நாலவரு மொழிந்த நலத்தனை- இழிந்தோர் தம்முள் மூயாதோரு மெய்துப்” (31) “இழிந்தோர் தமக்கு மிவற றுணமேம் பட்டவை--பொழிந்தன வாமென மொழிந்தனா புலவர்” (76) என்ற சூத்திரங்ளினும் அவற்றினுரையினும், நாலவகையருணத்தவரை உயாந்தோர் என்றும், ஐந்தினை நிலைக்களை இழிந்தோர் என்றும் கூறினா ஆரியவருணப் பஞ்சுபாட்டுள் இவ்வகைநிலைமக்கள் அடங்காமைபற்றி இவ்வாறு அவர்கள் கருதப்பட்டனா போலும்

போந்தனவெல்லாம் “வடபவங்கடந தென்குமரியாயிடைத்-தமிழ்குறு
கல்லுலகத்து வழக்கே” யன்றிப் பிறநாட்டுவெழக்கு ஆகாமையால் என்க.
முன்னியல்களிற் களவுக்கட்டததுக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழ்
ர்க்கு ஆரியரதுகாணவிதியைக் கூறியதன்காரண மென்னை? என்ற
ஆசங்கையைப் பரிகரித்தற்கே இச்சூத்திரங்கள் கற்பியலின் தொடக்கத்
தே ஆசிரியரார் கூறியுடன என்பது உணரத்தக்கது.

இனி, நீச்சினார்க்கினியா, “மேலோர் மூவாக்கும புணர்த்த காணம்-
கீழோர்க் காகிய தூலமு முண்டே” எனபதற்கு ஆதியுழியில் (கருத
யுகம்) நான்கு வருணாதாரநு தபமுள் மணமபுரிந்துவந்தனரென்றும்,
இரண்டாம் ஊழி (திசேதாயுகம்) தொடங்கி, வேளாளாக்கு மற்றமூவ
ருடன் மணமபுணாதல விலக்கப்பட்டதென்றும், ஆயின், முதலாழியில்
வேளாளர் மற்றைமூவருடன் மணமபுரிந்ததைக் குறிக்கும் இலக்கியம்
பிற்காலத்து விழந்ததென்றும் கருத்துப்பட உரைகூறுவர். அதனை
இச்சூத்திரவுரைநோக்கி உணராக.

இனிப் “பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர்
காண்மொபை” என்ற சூத்திரத்திற்கு, அவ்வரையாளர், “வேதத்திற்
காண்மொழிய ஆரிடமாகிய காணம்பிறந்தவாறும் அதன காரணமுங்
கூறுகின்றது” என்று அவதாரிகையும், “ஆதியுழி தமிழ்ந்தமுறையே
அக்காலத்து அநதநதொடங்கி இரண்டாமுழி முதலாகப் பொய்யும் வழு
வுஞ் சிறந்துதோன்றிய பிற்காலத்தே, இருடிகள். மேலோர்காணமுங்
கீழோர்காணமுங் வேறுபடக் காணங்கா கூட்டினர்” என்று பொருளும்,
“இவ்வாசிரியர் ஆதியுழியின் அநதத்தே இந்நூல்செய்தலின், முதனு
லாசிரியர்குறியவாறே களவுநிகழ்ந்தபின்னர்க் கறபு நிகழுமாறுங் கூறிக்
தாம் நூல்செய்கின்றகாலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி, இருடிகள்
நூல்கள யாததவாறுங் கூறினார், அக் களவின்வழிவந்தி அற்புங் கோடற்
டுகென்றுணராக” என்று விசேடமுங் கூறினார். இதனால், மேலோர்காண
மும் கீழோர்காணமுங் கூறியதே இச்சூத்திரமென்பது, அவ்வரைகாரர்
கருத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட பிற்கால விவாகமானது,
‘இவ்வா ரீ இன்னவாறு பாதுகாக்க’ எனத் தலைவனுக்கும், ‘இவனுக்கு
இன்னபடி ரீ குறமேவல் செய்தொழுக’ எனத் தலைவிக்கும் அங்கியங்கட

வுள் அறிகரியாக மந்திரவிகையால் வேள்வியாசான் கறப்பிப்பதாகும். இதைக் “கரணம்” என்றாளுவர் தொல்காப்பியர். கரணம்—விவாகததுக்குச் சிறப்புடைய காரணம். “மூரகாலத்து நிகழ்ந்தது வந்த கரணசெய்திகள் சில அடியில்வரும் பாட்டிற் குறிககப்பட்டுள்ளன” —

“உழுநதுதலைப் பெய்த கொழுங்குளி பித்தவை
பெருஞ்சோற றமலை நிறப் பிரைகாற்
றண்பெரும பந்தாத் தருமணல் ஞெமிரி
மலைவிளக் குறுதது மலை தொடரிக
கணையிரு ளகன்ற களினபெறு சாலைக
கோளகால நீங்கிய கொடுவெண டிகட
கேடில் விழுபபுகழ் நாளதலை வந்தென
சசிக குடத்தா புத்தகன மணடையா
பொதுசெய கம்பலை முதுசெம பெணடி
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்
புதலவாப் பயந்த திதலையவ வயிறுறு
வாலிழை மகளிர் நாலவா கூடிந
கற்பினின வழாஅ நடிபல வுதளிர்
பெற்றோட பெடகும் பிணையை யாகென
நீரோடு சொரிந்த வீரித ழுலரி
பல்லிருங் கதுபபி னெல்லொடு தடங்க
வதுவை நனமணங் கழிந்த பினறைக
கல்லென் சும்மையர் ஞெருரெனப் புதுநது
பேறிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தா
ஓரிற் கூட்டிய உடன்புணர் கங்குல்” (அகம-86)

எனக் கண்டுகொள்க. இக்கரணத்தை “வதுவைக்கலியாணம்” என்பர். (களனி-பக். 127; அகநா. 86 அரும்)

இங்ஙனம், வேள்வியாசான் காட்டியமுறையே, அங்கிசான்றாக மண முற்றியுபின், தலைவன் தலைவி யிருவரும் இல்லறநிகழ்த்துங்காலத்தே—கடிமகிழ்தலும், சிறிதுகோபத்தாற் புலவியும், அதுமுற்றிப் பெருங்கோபமாகுமிடத்துப் பிரிணயகலமும், அக்கோபங்களைத் தீர்த்து இருவரும் கூடலும், பலதொழில்களின்பொருட்டுப் பிரிதலும், அதுபற்றி

இருவர்க்கும் ஆற்றாமை பெருகுதலும், பிரிந்துவந்து கூடிக்களித்தலும், பின்பு இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்கையும் உலகத்துத் தலைமக்களாயுள்ளாரிடம் இயல்பாக நிகழுமன்றே? அவற்றையு ஆசிரியர் மலிதல், புலவி, ஊடல், உணர்தல், பிரிவு என வகுத்துக் கற்பியலிற் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் மலிதல் என்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலிய வற்றால் இருவரும் மகிழ்தலாம் புலவி என்பது இருவருங் கூடுங்காலத்துச் சிறிது மனம் வேறுபடுதல். ஊடுதல்—என்பது அல்லேறுபாடு நீட்டித்தல். இங்ஙனம் புலவியு முடனும் நிகழ்தற்குக் காரணம், தங்கள் மனங்கட்கு ஒவ்வொரு செய்கிகள் சில நடத்தனவாக ஒருவரையொருவர் ஐயப்படுத்தலாம். இவ்வையம் பெரும்பானமை தலைகிணைநே நிகழ்வதென உணர்க. இதனைக் காரணங்காட்டியேனும் வேறுவகையாலேனும் தெளிந்ததல், உணர்த்தல் எனப்படும். இவற்றுட் புணர்ச்சியின்மிகுந்த லாகிய மலிவு, தலைவன் தலைவியைப் பிரியாது நின்று இல்லறநிகழ்த்துங்காலத்தும், ஏனையவை அவன் கருத ஒழுக்கமுடையனாய்ப் பின்பு தலைவியை அடைந்தகாலத்தும் பெருமபாலும் நிகழ்வன. இவ்வாறு மலிவு முதலிய ஐந்துமபற்றி நிகழ்வனவே இககற்பியலிலவருங் கூறுக்கள பெருமபாலுமென உணர்க. இக்கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார் பன்னிருவர் என்பர்; அவர்:—பாணர், கூதர், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்ற அறுவரும், முன் காவியலிற்சுண்ட பார்ப்பான பாங்கன் முதலிய அறுவருமாவர். அவருள்—

பாணர்—பண்ணுக்கு உரியாரானமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கியது. இவர் யாழ்வாசின் முதலியவற்றால் தமிழ்த்தலைவரை மகிழ்வுறுத்துபவா. இக்கூட்டத்தாரில் யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப் பலபிரிவினர் உண்டு (பக-212) பாணரைப்பற்றிய செய்திகள் சில பண்டைநூல்களாற் றெரியவருகின்றன. அவற்றையும் ஈண்டே ஆராய்ந்துகொள்வோம். இப்பாணர் பண்டைத் தமிழ்க்குடிதொள்ள ஒருவரென்பது “துடியன் பாணன் பிறையன் கடம்பெனன்” நிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை” என நும் புறப்பாடற் பகுதியால் (335) விளங்கும். இவர் இயலிசைகளிற் பெரிதும் வல்லோராக இருந்தமையால், தமிழரசரும் மறறைந்தலைவர்களும் இவரை ஆதரிப்பதைத் தங்கள் பெருமைபாகக் கொண்டொழுகினர். “பாணர் சுற்றத்துப் பசிப்புக்கையாகி” “பாணர் நாளவை” என்பன முதுதலாக அரசர் சிறப்பிக்கப்படுதல்

கண்டுகொள்க. சங்கச்செய்யுள் பலவற்றில் இச்சாதியாரின்பெருமைகள் மிகுதியாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆரியமக்கள இவரை “மாதங்குரீ” என வழங்குவர்; இதற்குக் கிராமமத்தியத்தை அடையாதவர் என்பது பொருளும்.* இதனால், இவர் இழிவுலகத்தாராகக் கருதப்பட்டிருந்தமை புலனாகும். “புலைய நாதன பொய்நனை வாழி” (பக-394) ‘புலையத் தின்னி’ (திருக்கோ-385) என இவரை வழங்கலுங் காண்க. இவர்க்கு அரசர் வழங்கி வந்த பரிசுகளிலே, பெற்றறமுரைப்பூச்சுட்டுத் தலைத் தமிழ்நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இவர் பிரபலம்பெற்றிருந்தவர் என்பது—பாணகவி இயற்றிய காதம்பரி யின் தொடக்கத்தே, “வெய்யொனறேநதி வடநாட்டரசனெருவனிடஞ் சென்ற மதங்கனாதிப்பெண்ணிலவரலாறு கூறுமிடத்தில், அவனைத் தென்னாட்டவனாகக் கூறிச்செல்லுதலாலும் விளங்கும் “அம்மாது (அரசனைப்) பாத்ததுன்டத்த தூரத்திலிருந்தவாறே தனவரவை அரசற்கு உணர்த்துகின்றும்பி மூங்கிபுகழியொன்றெடுத்தது அச்சபையின் தரையில் ஒருமுறை அடித்தான்” என்று அகசவி எழுதுகின்றார் இத் தனால் மூங்கிபுகோல்கொண்டு சபையிறச்செல்லுதல் பாணரது பழைய வழக்கமென்பது புலப்படும். இங்ஙனமே, “நுணங்குநு சிறுகோல வணங்கிறை மகளிரோ டகவுநர்” “நுண்கோல் கொண்டு களம்வாழ்த்தும் அகவலன்பெறுகமாவே” எனவரும் அகநானூற்றிலும் “வெண்கடைச் சிறுகோலகவன மகளிர்” எனக் குறித்தொகையினும் (298) வருதல் நோக்கிக்கொள்க. பிறவும் இப்பாணாசெய்திகள், யாமெழுதிய “பழந்தமிழ்க் குடிகள்”† என்ற வியாசத்தே காணத்தக்கன.

இத்தகைய பாண்கூட்டத்தார், மலையாளநாட்டிலே இன்றும் தம் பூர்வவிருத்தாரதங்களுடன் வசித்தல் கேட்கத்தக்கதாம். இவர் அந் நாட்டில், திருவரங்கப்பாணன், மீன்பிடிபாணன், குடைகட்டிப்பாணன், புளளுவன் எவ் நான்கு பிரிவினராக உள்ளாரென்றும், ஆடல் பாடல் மத் தளங்கொட்டல் முதலிடவற்றில் இவர் வல்லவரென்றும், ஒவ்வோரொன்றும் வரும் கற்கட்டகமாதத்து வைகறைகளிலே, பிராமணர் நாய ரிவர்

* கள்மயக்கமுள்ள பீராமணப்பெண்ணினிடம் குத்திரனான நாவிதனுக்குப் பிறந்தவராதலால், சண்டாளசாதியின ரென்பர். ‘வியாசபாரதம், தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு—ஸ்ரீ ம. வீ. ராமாநுஜாசாரியாபதிப்பு—அ.சாஸன பர்வம். பக்-18.

“செந்தமிழ்” தொகுதி-4; பகுதி-6. பக்-243,

தோல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்

களின் விட்டுமுதப்புக்களில் நின்று நல்லிசைப்பாடல் பாடியும் மத்தளம் வாசித்தும் “துயிலுணர்த்தல்” என்ற விசேடம் இவரால் நடைபெறுகின்றது என்றும், அந்நாட்டிறாற்றுநதவகுப்பினராகவே இவர்களுட்ப்படுகின்றாரென்றும், தோல்வேலை, குடைகட்டுதல், மத்தளங்கட்டுதல் முதலியன இன்றோர் தொழில்களாமென்றும் பிறவாறுங் கூறப்படுகின்றன*. மீன்பிடித்தல் இவர் தொழிலென்பது “பச்சுன பெய்த சுவஸ்பினி பைந தோற்-கோளவுல் பாண்மகன தலைவலித் தியாதத-நெடுங்கழைத் தூண்டில்” (பெரும்பாண் 283-284) “அஞ்சி னோதி யசைநடைப் பாண்மகா-சினமீன் செர்நிந்து* பன்னெற பெறுஉம்-யா ண று ர” (ஐங்குறு-47-9) எனப் பனவற்றாலும் உணர்க. இங்ஙனமே துயிலுணர்த்தும் தொழிலும் இவர்க்குரிய நென்பது “விறலியும் பாணனும் நமவோநதற்குத் துயிலெழு மங்கலம் பாடவநது நினறார்” எனப் பேராசிரியர் கூறுதலாலும் உணரப்படும் (திருச்சிற்றம்-375).

கூத்தர்:—இவர் நாடகமாடி மகிழ்விப்பவர் நாடகமாவது கதை தழுவியருங் கூத்தேதன்பர் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப்பதிக-பக். 64). இவர் “பாரசவரும வேளாளரும பிறரும் அவ்வாடறறொழிறகு உரியோராக ளும், பாதிவிறுத்தியும் விலக்கியற்கூதனும் கழாய்க்கூதனும் ஆடுபவ ராகச் சாதிவரையறையினர்” என்றும், எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கீழ்ப்பட குறிப்புகளும் புறத்துப்போநது புலப்பாட இவா ஆட வல்லவரென்றும் கூறுவர் (பக்-211-212) அன்றியும் “அரசாக்குத தொன்றுதெருட நன்றுந தீதும் கற்றறிநதவற்றை அவைககெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு இவா உரியா” எனவும் கூறுப்படுவர் (பக்-415). இவர்க்குரிய கூற்றுக்களில் தொல்லவையுடையதல நுகாச்சிவததல ஊடல தணித்தல் உறுதிகாடல முதலியவை சிறந்தன (165). இக்கூற்றுக் கடசெல்லாம் “இலக்கியம் இக்காலத்திறந்தன” எனப் பாரசிணாகுகினியர். இக்கூதநா “நாடகசாஸ்ய” எனவும் படுவா. இவாகழம் மேற்கூறிய பாணாகும் உரிய புறத்திணையிற்றகுநகளைத் “தாவினலவிசை” (91) என்ற சூத்திரத்தால உணர்க.

விறலியா:—தாமே ஆடலும் பாடலும் மிகுந்ததிக கூத்தைப்போலவே நாடகநவிறறவல்ல பெண்பாலா. இவா புறத்துப் போநது விறலாபுப்

* Castes and Tribes of Southern India See Panan.

† விறல; சததுவம், மெய்யப்பாடு, குறிப்பு வரையறை என்பன ஒநபொருட் களவின

பாடி ஆடுதலால் 'விறவின' எனப் பெயாபெற்றனரென்றும், கூத்தர்போல இவருள் சாதிவரையறையிலரென்றுங் கூறுவர் (பக்-212) இவர் தெருவில் நின்றடுவதுமூண்டு (பதிற்-47).

பரத்தையர்:—இவர் காமக்கிழத்தியராவர் நச்சினர்க்கினியர் இவரைப் பற்றிக் கூறுவன வருமாறு:—“காமக்கிழத்தியராவார்—கடனறியும் வாழ்க்கையுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர்; அவர் பலராதலிற் பணமையாற கூறினார். அவர், தலைவன் இளைமைப்பருவத்திற்குடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைகின்றொழுக்கப்படும் இளைமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளைமையோருமெனப் பலபகுதியராவார். இவரைக் “கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்” எனவே, கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று; அவர், கூத்தும் பாட்டும் உடையராக்கிவரும் சேரிடபரத்தையரும் குலத்தின்கண் இழிந்தோரும் அடியரும் விண்வலபாங்கினோரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப்—பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை ஒழிந்த பழுவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தலலாதோரும், வரைந்து கொள்ளும் பரத்தையருமென்று உரைப்பாரும் உளர்” எனக் காண்க (397-8). இவற்றால், பரத்தையரைப் பற்றிய பண்டைச்செய்தி வெளியாகும். நம்பியாரும் “ஒருவன் நனக்கே யுரிமை பூண்டு—வருகுலப் பரத்தையர் மகனி ராகிக்—காமக்கு வரைந்தார் காமக்கிழத்தியர்” “யாரையும் நயவா வியலபிற் சிறந்த—சேரிப் பரத்தையர் மகனி ராகிக்—காதலிற் புணர்தோர் காதற் பரத்தையர்” “அவருளும் வரைதற் குரிபா ருளரே” என்றார் (113-115). இவா கூற்றுக்களை யெல்லாந் தொகுத்துப் “புலனுதனையகமும்” (151) என்ற சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுவர்.

அறிவர்:—இவர் முன்றுகாலமுந் தோன்றனகுணர்ந்தோரும் புலனைகுணர்ந்த புலமையோரும் ஆவா(பக்-756) குற்றமற்ற ஒழுக்கவசன முக்காலகதும் வழங்கும் முறைமைபை ஆராய்ந்துணரும் முழுதுணர்வுடையர் இவரென்றும் (பக்-165) “யோக்களாய உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்த புலமலர் முதலியோர் இவ்வறிவரில் ஒருசாரர்” என்றும் (பக்-167) கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர். நம்பியார் “அறிவர் புழுவான கிழத்தியென நிருவாககு—முதுகி மொழிந்த உயர்பெருங்குரவர்” (112) என்றார். தலைநூல் தலைரியும் இவ்வறிவரது ஏவலைக் கட

வந்து. ஒழுக்குவர். முக்காலத்துக்கும் தம்ஞலத்துக்கும் பொருந்து மாறு அவர்க்கு நல்லனவற்றைக் கூறுதலும் தியவற்றை விலக்குதலும் அவரை இடித்து உறுதிசூறி ஒரெல்லையிலே நிறுத்ததலும் இவ்வறிவ ரது இயல்புகளாம் (153-5). இவர், மலைநாட்டாரது கலயாணத்துக்கு, நல்லநாளபாக்கவல்ல சோதிடராகவும் கவித்தொகை கூறுகிறது (39).

கண்டோர்:—இவ்விரைமறையிலா, “தீதுடைபுலனி தீர்த்தலும் அவன்வால்சாதலிக் குணர்த்தலும் கண்டோர்க் குரிய” என்பா நம்பியார். (99)

இவ்வறுவரோடு களவியலிற் கண்ட பாப்பான பாங்கன தேழி செவிலி தலைவன் தலைவி-இவா கூறுறுக்கள இக்கறப்புமுறைக்கேற்ப வரும். இவருட் பார்ப்பார்க்குக் ‘காமநிலையுரைததல்’(177) முதலிய கூறுறுக்கள் ஆசிரியராக கூறப்பட்டனவாயினும், நச்சினுர்க்கினியா இவை கடைச சங்ககாலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பதை—“இவையெல்லாந் தலைச் சங்கத்தாரும்கூட இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்த பாடலுட பயின்றபோலும்; இக்காலத்தில் இலக்கிய மினது” என்பதனை குறிப்பிடுவர். மேற் கூறியுபபன்னிருவருமன்றி, ஊரா அபலோ சேரியில் உள்ளோர் ஆகிய பெண்டிரும், நற்றாய் தந்தை தனையரும் இக்கற்புப்பற்றிய செய்யுள் வழக்கில வருதற்குரியாயினும், இவா பேசியதாக முற்குறித்தவாக ளார் கூறப்படுவதலது தாமே கூறுநிகழ்த்தற்குரியவரவர் (கு-504). இவருள்; பாப்பார் அறிவொன்ற இருவா கூறுறுக்களும் எல்லாரும் கேட்டற்குரிய (510) எனவும், மற்றவா கூறுறுக்கள சிலா பலரார கேட்குப்படுமெனவும் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்படுமென்பா. இனி, மலிவு, புலனி, ஊடல், உணாவு பிடிவு என்று சுறபியலவகைகளாக ஆசிரியா கூறியவற்றை முறையே நோக்குவேம்

மலிவு.

இவற்றுள் ‘மலிவு’ என்பது புணாச்சியினமகிழ்தலாய் தலைவன் காணமுறைப்படி, தலைவியை மணம்புரிந்தபின்ன நிகழ்ந் செய்தி க்ளையுமீ, அக்காலத்து அவ்விருவரும் புணாச்சியின மகிழும் “மலிவை” யுப்பற்றி, ஆசிரியர், “காணத்தி னன்மநது முடிந்தகாலே” என்னுந் தலை வனகூறுணர்த்துந் குத்திரத்தில (146) “மீமலென சீறடி புல்லிய வகையினும்” என்பதுவரை கூறுகின்றார். இவற்றிற்கண்ட செய்குகள

சில, உயர்ந்தோர் மூவர்க்கும் உரியவாயினும், தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்கிய இல்லறமுறைகளை விளக்குதலால் அவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

“கரணத்தி னமைநதீ முடிந்த காலே-நெஞ்சு தனை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி”:-“கரணச் சடங்குகளால் ஒரு குறைவுமின்றி, மூன்றிரவில் முயக்கமில்லாது, மதியுங் கந்திருவரும் அங்கியுமாகிய மூவர்க்கும் ஏற்ற வாறு பள்ளிசெய்தொழுகி, நான்காமபகலெல்லே முடிந்தகாலத்து, மூன்றுநாளும் கூட்டமினமையால் சிகழ்ந்த மனக்குறைதீர்¹ நான்காம நாள் அவவிருவரும் கூடுதல்”* என்பா நச்சினாக்கினியர் இவா கூறிய செய்தி, விவாக காலத்துச் செய்யததக்கதாக ரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்ட ஒருவகை வீரதமாகும். இதனையே, “மூன்றிரவு தம்பதிகள் உபபில லாத ஆகாரம் உட்கோணந், பிரமசரியவிரதம் பூண்டவர்களாய்த் தரையில் சயனஞ்செய்யவேண்டும்” என்று போதாயனமும்(படலம்-3; கர்ண்-8) எனைய கற்பகுத்திரங்களும கூறுவன. இவ்வாறு மூன்றுநாட்கூட்ட மின்மைக்குக் காரணம்-அந்நாள்களில் சோமன, கந்தருவன, அக்கினி என்ற மூவரும் முறையே பெண்ணை அதுபவிப்பதாகவும், நான்காமநாளே அக்கினி அவனைத் தலைவனுக்கு அளிப்பதாகவும், கருதப்பட்டனாயே யாம். ஆரிய விவாகத்தில், வரன் வதுவைநோக்கிக் கூறும் வேதமந்திரங்க ளும் இச்செய்திபற்றியனவேயாம். அவைவருமாறு:-“சோமன முத லில்² னனை அறிந்தான, பின் கந்தரான உன்னையறிந்தான, உன்புருஷ ில் மூன்றாமவரன அக்னி, மானுஷபுதரனாகிய நான் உன் நான்காம புருஷன். சோமன உன்னைக் கந்தரவனுக்குக் கொடுத்தான, கந்தாவன உன்னை அக்கினிக்குக் கொடுத்தான, அக்னி உன்னை ஸம்பத்துடனும் ஸந்தானத்துடனும் எனக்குக் கொடுத்தான” எனக் கரணக் இனி, மூன்று நாள் வதுவாகள ஒருபடுக்கையிலிருந்தும் கூடாது நறவராயின், அவர்க்கு உயர்ந்த புத்திரன் பிறப்பான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு விவாகமுடிவில் “நெஞ்சுதனை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி” கூறப்படுத லால், இவ்விதம், இக்காலத்துப்போலப் போலியாகக் கொண்டாடப்படுத லன்றி, ஆசிரியர்காலத்துத் தமிழாடடில் ஒழுககாத அனுஷ்டிக்கப்பட்ட மை தெரியவருகின்றது. அகநானூறு 86, 136-ம் பாடல்களிலே இக் கூட்டங் கூறப்படுதல்கண்க்.

¹ நாலாநாள் இருவரும் உடன்புணரும் அறையைச் “சதுரத்தியறை” என வழங்குவர் (அகநா 86 அரும்)

“சொல்லென, ஏனது சுவைப்பினும்¹கை தொட்டது, வாறோ ரமுதம் புரையுமா லெமக்கென, அடிசிலும் பூவுந் தொடுதல்”:- அமிர்தத் துக்கு மாறாகிய நஞ்சைநுகரினும் நீ கையாறஹீண்டினபொருள் உறுதியைத் தருதலால், தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கென்பு புனைந்துரைத்துத் தலைவன் புகழ், அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தொடுதல் இதனால், தலைவிகையாற் படைக்கப்பட்ட உண்டியைத் தலைவன் முதலில் உண்ணுதற்குச் சடங்கு நிகழ்தல² உண்டென்பது விளங்கும். இது, பிராமணருள் விவாகம் அல்லது சூட்சுரநிமுகூதத்ததுக்குப்பின் ஆமாவர்சைசுழித்துத் தொடங்கிப் டௌண்டியகூறும நிகழ்த்தப்படும் “ஸ்தாலீபாகம்” என்ற சடங்குபோன்றதாகத் தோற்றுகின்றது.³ அன்றி, தலைவியைப் புகழ்வதுமட்டும் தலைவன் குறிப்பென்னும் பொருள்தாம்.

“அந்த நா தேத்தும் சானறோ தேத்தும்-அந்தமில் சிறப்பிற் பிராபிறா திறத்தினும்-ஒழுகக் காட்டிய குறிப்பு”:-வேட்பித்த ஆசிரியனும் கறபித்த ஆசிரியனுமாகிய பாப்பாரிடத்து⁴, முற்றுமுணர்ந்து ஐம்பொறிகளை அடக்கியவரிடத்துப் முழுவிலலாத சிறப்பினையுடைய தேவர்களிடத்தும் ஒழுகும் ஒழுகத்தைத் தான் (தலைவன்) தொழுது காட்டிய குறிப்பு. இதனால், தன்னையன்றித் தெய்வத் தொழாதாளுக்கு⁵ இததுண்மையோர் தொழுகுரியர் என்று தொழுது காட்டியவாரும்.

“அந்தாத் தெழுதிய எழுத்தின் மான-வந்தகுற்றம் வழிகெட ஒழுகல்”:-கள்ளுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்த அழியுமாறுபோல அழியும்படி, பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகுதல். கள்ளுக்காலத்துண்டாய பாவமாவது-தலைவியின் பூப்புநாள்களிலும், தீய விராசி நாள்களிலும் தலைவன் கூடியது முதலியனவாம். இக்காலங்களிலும் கூட்டம் நிகழ்வதுண்டென்பது, “பூப்புநிகழ்கலத்து வரையாது களவொழுக்கம் நிகழ்த்தினார்க்கு ‘அந்தாத் தெழுதிய.....ஒழுகல்’ என்றதனால் பிராயச்சித்தம் விதிப்பராகலின்” (பக்-333) என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுதலால் அறியலாம். இவ்வாறே, நல்ல நாளிராசிகள் களவொழுக்கத்தில் தலைவனுக்கு விலக்கப்பட்டனவல்ல என்பது, 4மறைக்க வொழுக்கத் தோரையு நாளும்-துற்றத் வொழுக்கம் கிழவோற் கில்லை⁶ என்ற சூத்திரத்தால் ஆசிரியருந் குறிப்பிட்டனர். இதனால், பண்டைக் காலத்தே காரதருவ விவாகமுற்றையிலே நாள்கோள்களைப்பற்றிய விதி

வில்லுக்குள் தமிழ்மக்களுள் அதிகமாக வழங்கியதில்லைபென்று தோன்றுகிறது. -ஆனால், ஆரியமக்களாற் பிறப்பட்டு விதிக்கப்பட்ட கற்புக்காலத்தில் நல்ல நாளிராசிகளோ புணர்ச்சிக்குக் கொள்ளப்பட்டன என்பதும் பூப்புக்காலம் விலக்கப்பட்டதென்பதும், ரண்டு ஆசிரியர் கூறிய பிராயச சித்தத்தால் வெளியாவனவாம்.

“நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள எருளிய-பன்னல சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்-தன்னி னாகிய தகுதி”:-பெர்றையுப் பெருமைபு முடைய மகவைத் தலைவி தன்வயிற்றறததே கொள்கையினாலே, ஆராய்ச்சி மிக்க அநதணரோடுகடிச் செய்யத்தகுந் சடங்குகளைச் செய்புநதருதி. இதனால் சிசுபிறந்ததும் செய்பததகுந் கருமங்கள், தொல்காப்பியனால் காலதேத், தமிழ்மக்கள நடத்திவநதமை புலமை “ஆரிமயி ரொழுநு நின் எவ்வயி றருளி-மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மெனறனர்-துனிதீர் கிளவிநந தவத்தினும-நனிவாய்த் தனவால முனிவாதரு சொல்லே” என இலக்கியமும் கண்டுகொள்க.

“புதல்வற் பயநத புனிற்றுசோ பொழுதில்-நெய்யணி மயக்கப் புரிந் தோள நோக்கி-ஐயர் பாங்கினும அமராச சுட்டி புஞ்-செய்பெருஞ் சிறப் பொடு சேர்தல்”:-அவ்வாறு புத்திரனைப்பெறு புனிற்று (அன்றணிமை) சேர்பொழுதில், சுற்றத்தோடும் எண்ணையாடும் மயக்கம்புரிநத தலைவியை முகமனகூறுதற்கு, முனிவாபொருட்டுந் தேவாகள புத்திரனைப் பாதுகாத்தறபொருட்டுமெ செய்யுஞ்சிறப்பொடு சேர்தல். சிறப்பாவன-பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டல், ஐம்படை பூட்டுதல், பெயரிடுதல் முதலியன. [ஐம்படை-காவலாகக் குழந்தைகளின் கழுத்திற் பூட்டுவதோர் ஆபரணம். காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலினது பஞ்சாயுதங்கள் போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின் அபபெயர் பெற்றது] இனி, ஆசிரியர் கூறியதற்கொப்பப் புதல்வரைப்பெற்ற புனிற்றுதீர் மகளிர் இரவிற்கென்று நெய்யணி மயக்கத்தோடு குளத்தி னீராடலை- “விரவிய மகளி ரேந்திய தூமத்துட்-புதல்வரைப் பயந்த புனிற்றுதீர் கயக்கர்-தீர்வினை மகளிர்குளா டரவமும்” (மணிமே. 7-14-0) “கணவ ருவப்பப் புதல்வற்பயந்து-பணைத்தேந் திளமுலை யமுத முறப-புலவுப் புனிற்றுதீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு-வளமனை மகளிர் குளரீ யர” (மதுரைக்காஞ்சி-600-3) என்னுஞ் சான்றோர் கூற்றுக்களிலும், ஆபத்தம் புத்தின் 15-ம் கண்டத்துள்ள 8-ம் குத்திரத்தும் கண்டுகொள்க. வாலாமை

(திட்டு)நீங்கத் தலைவி சுற்றத்தாருடன் புரியும் இர'னெய்பணிமபக்கம்' விரசவித்த பததாமநாளநிகழுவதென உணாக. இவ்வழக்கம் தென்பாண்டி காட்டா இன்றுங் கொண்டொழுக்குவதென்பது ஁றியதக்கது. இத னுற் புத்திரப்பேறறுக்காலத்து நிகழும் வைதிகக கிரியைகள் பலவும் தொல்காப்பியனார் கற்பியலிற் கூறுதல காணலாம். இவ்வாறு, கரணம் நிகழ்ந்து தலைவன தலைவியுடனகடி மகிழ்கின்றகாலத்தில் (மலிவில), நிகழும் வைதிகமும் லொகிகமுமாசிய செயதிகள் 146-ம் சூத்திரத்து "உறலருங்குண்மையின" எனனுங் கூறலுரை கூறபரிதல உணரந்து கொள்க.

புலவி ஊடல் உணர்வுகள்.

மேற்கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் இல்லறத்திலின்று நல்லறஞ்செய்தும், புணர்ச்சியினமகிழ்ந்தும், புத்திரப்பேறடைந்தும் வாழுகாலத்தே, தலைவன வேறுசிலபொண்டினை விருமபிக கொள்ளுத லும் உண்டு. இவர் பின்முறையாக்கிய வதுவையாறங் காமக் கிழத்தியரும் காதற்பாத்தையரு மாவர். இவருட பின்னிருவரையும் பற்றிப் "பரத்தையா" என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்பு விளக்கப்பட்டது. "பின்முறைவதுவை"யரென்பா, தலைவியோடொத்த தகுதியுடையாய்த் (பக்-491). தலைவனுல் அங்கிசாளுக வேளவிழுடித்து மணக்கப் பெற்ற வேறு மனைவியராவர் அந்தணர், தம்மிற்றாழ்ந்த அரசர்முதலிய முன்னுவருணங்கனிலும், அரசர் அங்கனம் இரண்வேருணங்கனிலும், வணிகர் சூத்திரவருணத்திலும் இம்மனைவியரை மணப்பரெனவும், மகப் பேறு கர்ணம்பற்றி ஒத்தகுலத்தும் மணந்துகொள்வதுண்டென்றுங் கூறுவர்(பக்-418) இப் பின் முறைவதுவையானேத் தலைவி தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது, கணவன் ஏவற்படி, அவளை ஒப்பக்கருதி உரிய சிறப்புச்செய்தல் கற்பமுறைக்கறித்ததாம் (174). இதனால், பண்டைக் காலத்திற் பலதாரணம் இந்நாட்டிற் பாவியிருந்தமை விளங்கும். இனிக் காமக்கிழத்தியரும் ஒருவர்கே உரியவராய்க் கற்புக்கடம்பூண்டவ ரானும், பர்த்தையார்குலத்தவராதலால், பின்முறைவதுவையாப்போலத் தலைவியாதற்கு உரியரல்லர். இங்ஙனம், பர்த்தையரிற் கற்புக்கடம் பூண்டவரும், முற்காலத்து இருந்தனரென்பது, சேவலன் காமக்கிழத்தி யாகிய மாதவியின்சரிதம் மணிமேகலைப் கூறப்படுதலாலும் விளங்கும்.

இவ்வாறு, பலவாறு வீருமபிக்கொள்ளப்பட்ட பரத்தையர் முத்தியவரிடத்துக் காதல்கொண்டு, தலைவன் அவர்மனைகளிற் றங்கி மகிழுகீகாலத்துத் தலைவிக்குப் பெருவருத்தமும், அவர்களை நீங்கித் தலைமகள் பால் அவன் வருங்காலத்து அவட்குப் புலவியூடல்களும், அவற்றைத் தலைவன் தீர்த்து (உணர்த்திக) கூடலும் இககற்புக்காலத்து நிகழ்வன என உணர்க. “ஆடவர்கூழ் பிரிவொன்று உளதீர்தலமேலும், அது தான் பரததையாமாடாதலும், அதனையறிந்து மகளிர் ஊடிநின்றலும், அவ் லுடலைத் தவறுசெய்தவாதாமே தம் தவறினமைகூறி நீக்கலும், பின் னும் அவ்விருவரும் ஒத்தவன்பினராய்க் கூடலும்கூறே—மூன் வரைந தெய்கினுர்பெற்றபயன்” என்று, “ஊட லுணாதல புணாதல இவை காமம்-கூடியர் பெற்ற பயன்” என்ற குறள் (1109) உடையிற் பரிமேலழக ரும் எழுதல காண்க இங்ஙனம் புலவியூடல்கள் தலைவியிடமுண்டா தற்குக் காரணமான தலைவனது பரததையர்கூட்டத்தை, இல்லறக் காலத்து நிகழும் சிறந்த அமிசமாகக்கொண்டு*, அதன் செய்திகளை ஆசிரி யர் கற்பியலில் விரித்துக்கூறுகின்றா இதனால், குன்னனில் தமிழ் நாட்டா, தமக்கென்று மனைவியாசிலரை மணந்திருந்தும், பரததையா பாலுங் காதலசெலுத்திவந்தவரென்பது, நன்கறியப்படும் இவ்வாறு நிகழ்ந்தவுந்த சூறமபற்றிப்போலும், வள்ளுவனார், பொருட்பாலில் வரைவினமகளிர் என்ற அதிகாரத்தால இவ்வொழுக்கத்தின் இழுக் கத்தை வற்புறுத்துவாராயினா தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரரும், இவ் வள்ளுவாகருத்தைக் குறித்தல் காண்க (380). இனி, காமத்துப் பாலில், தலைவன் தவறுமகளிரைக் கலந்தானாகக் கருதித் தலைவியுடைய தாகக் கூறவந்த குறளொல்லாம், அவன்மாட்டு அச்செயல் நிகழ்ந்ததோ என்ற ஐயத்தால் தலைவி கருதிசொல்லியனவேயன்றிப் பிறநூல்கள் போல, உண்மையினிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு தலைவனை இழித்துக்கூறு வன ஆகாமை உய்த்துணர்த்தக்கது. இதனை வள்ளுவரே, “இல்லை தவறுவர்க் காயினும் ஊடுதல்-வல்ல தவரளிக்கு மாறு” என்பதனற் குறிப்பித்தல் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பெரியார், தாம் கூறப்புக்க

“புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யதுதான்-இரத்தலு மீதலு மின்வயுள் ளீடாப-பரத்தையுள் ள்துவே”. என்னும் பரிபாடல்களினும் (16-18), தலை வன் பர்த்தைமை கற்புக்காலத்துக் குரியதாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

கூறும்புகுதியை எல்லா நாட்டாராகும் ஏறகுமாறு சுததப்பித்திக கூறு வதை—ஏனைத்தமிழ்தூலகனிற் பயின்றுவரும் “சூலதொட்டாந்த அன் மொழி”யும் தம் பொதுமறையில வாராமல் அவா விலக்கிப்போந்ததனால் உணரலாகும். இப்பிரிவுபற்றிப் பேராசிரியர் எழுதுவன பின்வருமாறு:- “பாத்நையிற் பிரிதல எனபது தலைமகளை வரைந்தெய்தியபின்னா வைகலும் பாலேறுகர்வான் இடையே புளிங்காழ்ப்பையும் நுகாந்து அதனினிமையிந்தாற்போல, அவளதுதர்ச்சியினிமை யறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநிறறல், அல்லது உம் பண்ணும பாடலும் முதலாயினகாட்பு புறப்பெண்டிர் தலைக்காதவிததால் தான எல்லார்க்குநதலைவனாகவின அவாகும் இன்பஞ்செய்யப் பிரியாநிறறல் என்றுமாம் இவ்வாறொழிந்து தனக்கின்பமவேண்டிப் பிரிவனாயின, ‘கண்டுக்கேட்டுண்டுபிரித் துறறியு மைமபுலனு-மொண்டொடி கண்ணே யுள்’ எனபதனால் இவளுக்குத் தலைமகனென்னும் பெயரொடுமாறுபட்டுத் தனது பெருமையொடும மாறுபடாநிற்கும்” எனக் காண்க. செய்யுள் வழக்கில் இப்பிரிவைக் குறமற்றதாகக்கொண்டு பேராசிரியர் மேற குறித்தவாழ் அமைததாராயினும், உலகவழக்கில் இவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்துவந்தமையால் இது வள்ளுவர்போன்றாரால், தம்நூலில் இழித் துக்கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

இனித் தலைவனது பாததைமைகாரணமாகத் தலைன்மாட்டுப் பெரும் பான்மை நிகழும் புலவியூடலுணர்வுகளைப்பற்றி, ஆசிரியாகூறிய பொது விதிகள் அடியின் வருமாறு:-தலைவன் தலைவியுக்குள், புலவிமுதலியன நிகழுங்காலத்து அவ்விருவர்டாலும் வாயிலாக (துதாக) நின்றபேசுதற் குரியார்-பன்னிருவர். அவர்—தோழி, தாய், பாப்பான், பாங்கன், பாணன், (அவன் மனைவியாகிய) பாடினி, ஏவலாளர், விருந்தினர், கூத் தர், னிறலியர், அறிவர், சண்டோர் என்பார் வண்ணத்தியும் இதுது நிற குரியவளாகக் கவித்தொகை கூறும் (72-14) இவர்களைத் துறவுக் காலத்துக்குரிய • தூதுவர்களுடனாக, நச்சினாகுகினியர் போருள் கூறினாராயினும் (193) அடுத்து அத்துணைபாக்க சிறந்துகாட்டற்றிலலை என்பது நோக்குவாக்கெல்லாம் வெளியாய் நம்பியாரும் இவரைக் கத்புக

ஊழினம்கனிரை நாயகரோடுசோகும் ஆற்றலுடையாரை, ‘சேடர்’ எனப் பிரதாபருதீயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பா • (சுந்தராமன் 2-ம் பதிவு விசேடக்குறிப்பு 99-ம் பக்கம் பாரகக்)

காலத்துக்குரிய வாயில்களாகவே கருதுதல் காண்க" (68). இவ்வாயில்சு ளோடு, தலைவனது ஆற்றாமைதன்னையும், அவன்புதல்வனையும் சேர்த்துக் கூறலுழண்டு (பக-422). இவரெல்லாம், தலைவன் தலைவியரிருவரும் மனம்கிழச் சொல்நிகழ்த்துதலையே நோக்கமாகவுடையரெனவும் (178), தலைவன் பால் இவா குறைவேணமென்போது, அவனைநோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோல முன்னிலைப் புறமொழியாகவும் (167) தலைவிமுன்னாத தலைவனை இழித்துரையாமலும் (165) அனடிலலாக கொட்டுஞ்சொற்களைக் கூறுமிடத்து, அவவிருவரெனா விலலாது, ஒன்றன்மேலவைத்துச் சிறைப்புறமாகவும் (179) கூறுநிகழ்த்தறகுரியா எனவும் ஆசிரியா விதிப்பா இனித தலைவிபால் வேறுபாடு உண்டாங்கால, தலைவன் அவளகோபத்தை ஆறுறுதற்பொருட்டு (160) நெருங்குவது புணரிதழி, தலைவியும் அகத்துநிகழும் தன் அனடிலைக் காத்துகொண்டு, வேறு பொருள்பயக்குந்நொதற்களால் தன்பலிவை அபற்றுகுக் கூறுவா (161). இப்புலவியுள், உட்கும நாணுமின்றித் தலைவன்பணியைத் தலைவி ஏற்றுக்கொடலும், (227) ஒருவரையொருவா புதழ்ந்துகொடலும் (228) நிகழ்வன. தலைவன், தன் தலைமைக்குமாறாகப் பணிதல் இப்புலவியுள் உண்டென்பது "கொடுமை யொழுகந் கோடல் வேண்டி-அடிமேல் விழந்த கீழ்வன்" (பக-375) எனபதனாலும் உணராக இங்ஙனம் மனைவியுயரவுங் கிழ்வோன்பணியும் கவிததொகை 128-ம் பாடலுட் தலைவ் கூறுவாவருதல் காணலாம்

இப்புலவியும் ஊடலும், பெருமபாணந் தலைவிகுரியவேணும் தலைவனா பலவாறு வேண்டப்பட்டும அவன் தன் பிரணயநோபம் தன் யாளாயின, தலைவனுக்கும் அந்தகைய முனிவுநிகழ்ந்து (156) துன்பாத்ருவதாகும் இஃது "உணர்ப்புவுரினவாரா ஊடல்" எனப்படுப (களவி-51) இக்காலத்தது ததோழியே, தலைவனைநெருங்கிப் பணிமொழியுங் கூறிமொழியுங்கூறி அவனாடல் தணிகக முயலலா (157-158) அவவிருவருந் தங்கா ஊடனீங்காது பிணங்கியே சிறப்பாயின், மேகூறிய அறிவொப்புரா முனவந்து, அவவிருவாவாழ்க்கையினும் தம்குன்னவந்துதருதோன்றக் கூற்றிககூறுவொன்றும் (பக்-155) இடித்துரைக்கும் அவரநீண்பை அவிருவருங் கடவாரென்றும் (155) கூறபட்கிறதன். பெகனென்றாளானாலும் அவன்மனைவியும் ஊடனீட்டித்துப் பெரிதும் பிணங்கி சிறப்போது அவவிருவரையுங் கூட்டுதற்கு, கபி.

முதலிய அறிஞர் முன்வந்து அவ்வளவளுக்கு உறுதி கூறியதுக் காண்க. (புறம்) இது, புறச்செய்தியாயினும் 'உணர்ப்புவயினவாராத ஊடல்' வழக்கைக் குறிப்பிக்கத் தடையின்றி. சோழன்மனைவி ஊடனீட்டித்த விடத்துப் புறமேருதியார் சென்று அவலூடலதீர்க்குறியதும், நோக்கற் பாலது. இனிக் கம்பாசிற் பபைப் புலவி 'செய்யவல்லதாயினும், 'அது சிறிது நீளினும் அத்தன் சுவை கைக்குமென்பது—'உப்பமைந் தற்றூற் புலவி யடிகிரிதி—மிகமுற னீள ன்டல்' (குறள் 1303) எனபதனாலும் உணராக. ஆதலால், இப்புலவியிறுத்தின, தலைவனை அனபோமம் இடித னாகக் கூறி அவனைத் தழுவுதலே தலைவர்க்கு முறையென்பர் (173) மிகச் சிறந்ததினும் தலைவி தனண்பபுழநதுகொள்ளுதல் முறையனறேனும், அவனது காமகந்தித்தியரிடத்துத் தான் நடந்தொழுமும் மரியாதை பற்றியும், தலைவனதுபாடு தனைகருதாது தான் கூடுவதுபற்றியும் குறிப்பிற் றலைவியருட்கு ன்ருதலும் கூடுமென்பா ஆசிரியர் (180)

இன்ப பாததையிற்பிரிந்து தலைவன் கரந்தொழுகுதல் தலைவரிலைக்கணையல்லது வேறுபாடு ஊர்களில் ஆகாதெனவும் (காவியல். 42), ஆனால் அவன் பாததையருடனும் மறறமனைவியருடனும் தன்னாக்குப் புறப்பாயுடன் நதி சோலை குளங்களிற் சென்று * இனதுகாச்சி எய்தவுட்பெய்வெனென்றுங் கொள்க (191) அவ்வாறு, தலைவன் பாதநதமைசெய்து ஒழுகுபிடத்து, ஊரில் அவன் ப்பற்றி அவன் எழுதுப, அதனால் தலைவனைநினைந்து தலைவர்க்கும், தலைவியைநினைந்து தலைவர்க்கும் காமமபிசகு நிகழுமா எனப் (163) இவ்வளம் நிகழு பாததையிற்பிரிவுபற்றிக் காண்பதுஊரகாரா, எழுதுவன்—“அஃதென்பின், மறறைபிரிவெல்லாம் வேண்டி, ஆளவீண் மிகுதியுடையான, இப்பிரிவு ஏறுமுககோ? எவ்வில.—பாததையிற்பிரிந்தான் தலைவனென்றால், ஊடலே, 'புலவியே, துனியே என்றிவை நிகழுமா, நிகழநத

* அண்டு 'யாறுங் குளனும் காவு மாடி' என ஆசிரியர் கூறியதற்கு, நனாகக்கினியா, “காவிரியுந் தனபொருளையும் ஆனபொருளையும் வையை போலும் யாறுகளிலும், இருகாமத்தினையேரிபோலும் குளங்களிலும், திருநததுறைக்காலையோலும் காட்களிலும் விளையாடி” என எழுதுவார் காவியுமபட்டினத்தையடுத்த இருகாமத்தினையேரிகள் இருநதமை பட்டினப்ப (39) சிலப்பதிகாசங்களாலும் (9 59-62,) மதுரை யில் வையையைடுத்த திருமருதநதனை இருநதமை கவித்தொகை (26) பரிபாடல்களாலும் விளங்கு இவை இன்பவிளையாட்டிற்குரிய இடங்களாதல் அந்நூல்களாலும் [இருகாமத்தினையேரி எனபது 'மிருகாமத்தினையேரி' ஏனத் தவறாகப் பபிக்கப்பட்டுள்ளது]

அவை நீங்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய்; அவ்விற்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவையெனக்கொள்க”-எனக் காண்க. இப்பரததையர் எல்லாக்குலத்தார்க்கும் உரியாவார் (224).

இனித் தலைவன பாததையிற்பிரிந்தகாலத்தே தலைவி பூப்பெய்தின ளாயின், அச்செய்தி அவனுக்கு அறிவிக்கப்படும் (பககம் - 426); எவ்வாறெனின்—“தலைமகட்குப் பூப்புத்தோன்ற வாயில்கள (துதுவர்) அத்தனைச் சென்றுணராததத் தலைமகன் உணரும்; எனனை வாயில்கள உணர்த்துமாறெனின்—தலைமகனவாயில்களுந் தலைமகனமாட்டு உளவாம்; தலைமகள்வாயில்களுந் தலைமகனமாட்டு உளவாம், ஆதலான, அவர்கள் உணராதத உணருமென்பதாம்” * எனக் காண்க (காவியலுரை. 174-75) இங்ஙனமானறி, (தலைவிக்ருப) “பூப்புநிகழ்ந்த நாளில், சேடி செங்கோல்ஞ்செய்து, சேப்புப்பாணிகையுட செம்பூவும் நீருங்கொண்டு (சென்று), தலைமகனைவலாவந்து பூவும் நீரும் அவனடிமேற்பெய்துபோக (பூப்புநிகழ்ந்ததென்று தலைமகன்) உணருமெனமும், இம்முறை மேலாயினு ரிடங்கன்றி பூப்பு உணர்த்துமாறெனமுக கூறுவா” (92) “ஊரற் குல கியலுரைப்பான்—சிவந்தபைம் போதுமஞ் செம்மலர்ப் பட்டுங்கட டூர முலைமேற-சிவந்தவளு சாரதமுந் தோன்றின வந்து நிருமனைக்கே” (161) என்னுந் திருக்கோவைபடிசுறும் காண்க “சேவவணியணிநது சேடியை விடுப்புழி—அவ்வணியுழையாகண் டமுங்கிக் கூறலும்” என்றார நம்பி யாரும் (205) இவற்றால், முறகாலத்தே, புருடாக்கு மனைவியின்பூப்புச் செய்தியைச் சென்றுணராததுமவழக்கம் ஒன்றிருந்தமை புலப்படுகின்றது. இப்பூப்புணராததச் சேவ்வணியணிநது சேடியாசேலவதுபோலத் தலைவனது பாததையிற்பிரிவினில், தலைவிக்ருப புதலவன் பிறந்ததெய்தி யறிவித்தற்கு, அவர் வேளாளனியணிநது சேலவதும் பண்டை வழக்கமென்று தெரியவருகிறது (நம்பியசப 206) இவ்வாறு அறினிக் கப்பெற்றதலைவியின பூப்புச்செய்துகேட்ட தும் தலைவன் தாழ்ந்துசென்று,

* இவ்வாயில்களுட பாணரும் ஒருவரென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது, பாணாசாதியினராக மலைநாட்டினவா, அந்நாட்டு மாழவசாதிப்பெண்கள் இருது வான செய்தியை அவர்களுக்கொரு அறிவிப்பை, இன்னுந் தங்குலவொழிக் காக உடையா னன்பபடுகின்றது (Castes and Tribes of Southern India, See. Panan).

† (வேளாளன்—பிறந்தநாளிலொப்பனை’ என பா நச்சுனாககினியா. சிவக-காரந-122).

அதநிகழும் மூன்றுநாளும் அவளை அணுகியிருக்கவேண்டுமென்
றும், நான்காநாளமுதற் பன்னிரண்டுநாள்வரை அவளை அவன்கூடி
யுறையவேண்டுமென்றும் கூறுவா இதனைப் “பூப்பின் புறப்பா டோறு
நாளும்—நீததகன றுறையாட் என்மனா புலவர்—பாதையிற பிரிந்த காலை
யான” (187) என்னும் சூத்திரத்தால் அறிக இதனுள் “பூ ப் பி ன்
புறப்பா டோறு நாளும்” என்பதற்குப் பூப்புநிகழும் மூன்றுநாளுக்குப்
பிறம்பாகிய 12-நாள்—என்று பொருளாகுவா, நச்சினாகுகினியா. ஆனால்,
இறைபனாகாவியலிலவருகின்ற இதுவேயடிகு (43), அதனுரைகாரர்,
‘பூப்புபுறப்பட்டநாண்முதற் பன்னிரண்டுநாளும்’ என்று பொருள்
எழுதுகின்றார் மற்றும் இவாகுறுவன வருமாறு—‘தலைவன் பூப்புணர்ந்து
சென்று தலைகளிடத்தையு, முநநாளும் சொற்கேட்கும்வழி உணர்வா
னாவது. முநநாளும் சொற்கேட்கும் வழி உறைதற்குக் காரணம் எனனை
யெனின்—தலைமகன் பாதையுபாடாடானாக, முனனின்ற பொருமை
யுண்டென்று (அதனைத் துணிககத கலைமாடநி) எயதும் முநநா
ளாற் சொற்கேட்கும்வழியுறையவே, (அப்பொருமை) நீங்கும்: நீங்கிய
பின்னைக் கூடும் ஆகவே, கருவு நின்ற மடசிபபடும் * * * முநநா
ளாந் கூடியுறையப்பெற்ற சூறறமெனவே என்றாகுப்—பூப்புப் புறப்
பட்டனாறு நின்றகரு வயிறறிலே அழியும், இரண்டாநாளிலின்ற
கரு வயிறறிலே சாம, முனறாமாநாளின்றகரு குறவாழ்க்கைத்தாம்; அத
னாற் கூடப்படாதென்பது, ‘பூப்புமுதற் முநநாட் புணரா புணரிஞ்-
யாப்புறு மாபின முனிவரும் அமரரும்—யாதத காரணம் அழியு மென்ப’
என்ப ப் ப ல ரு ம ஓதினாரசலான அமையாதென்பது’ எனக் காண்க.
“மூதர்க்கு, ருதுகாலம், வழக்கம்கப் பதினாறுநாளொன்பபடுகின்றது;
அதனுள் மாதவிடயானதுமுதல் நான்குநாள் பெரியோரால் நிரதிக்கப்
பட்டுளது” என்று மனுவாகுறுதலால் (அத-3, சுலோ-46) முறகூறிய
நச்சினார்க்கினியர்கொள்கையே வடநூல்வழக்குக்கு ஏற்றதென்பது
தெரியலாம். இனி, மேற்கூறியவாறு, வாயில்களால் உணர்த்தப்பட்ட
தலைவன் தன்மனையடைந்து தலைவியோடுகூடிப் புள்ளியிடத்தையு
இருக்கின்ற காலத்தே, புலவியூடலுணர்வுகள் நிகழிமெனவும், தலைவனா
பினப் புவனவைசெய்யப்பெற்ற மனைவியாக்கும் பாதையாக்கும் இப்
புலவிமுதலையின உண்டாமெனவும் கொள்ச. இங்ஙனம் நிகழுமிடத்த
அவரவுர்கூறுங் கூற்றுக்களின்விசற்பங்களைல்லாம், என்னுகிரிப்பின் வி
யும்; அவற்றைத் தலைவன் தலைவி தேர்ழி காமக்கிழத்தியர் முதலியவர

சூரிய சூத்திரங்களாலும், பண்டையிலக்கியங்களாலும், பிற்காலத்துக் கோவைமுதலியனால்களாலும் உணர்ந்துகொள்க.

பிரிவு

இனி, இல்வாழ்க்கைகாலத்தில், தலைவன், பலகாரியங்களைக்கருதிக் காடிடையீட்டும நாடிடையீட்டும பிரியும் பிரிவுகள் சில உணடு; அவை-
ஒதல், பகை, தூது, வேந்தற்குறறுழி (உதவி), பெர்ருள என்பவைபற்றி
நிகழ்வன; இவற்றைக் குறித்து விதிக்கா முன்பே விளக்குபட்டன.
இவற்றுள் ஒதற்பிரிவு, தலைவன் வரைந்துகொண்டபின் நிகழும் முதற்
பிரிவு என்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ 308). இப்பிரிவுகளோடு மேற்கூறிய
பாதத்தையிற்றிரிவையும் ஒன்றாகவைத்துக் களவியல், நம்பியகப்பொருள்
முதலியன கூறுகின்றன. ஆனால், ஊருக்குள்ளே பாததையர்மனைகளிற
தலைவன் தங்கிவருதலைத் தொல்காப்பியனார் ஏனையவைபோல ஒருபிரிவாக
வேண்டவில்லை என்பது, அகநதீனையியலிற பிரிவுகளை வகுக்குநிடத்து,
இதனையும் ஒன்றாக அவா எண்ணாமையால் உய்த்துணரப்படுகின்றது.
ஆயினும், “அயலோ ராயினும் அகநகி மேற்றே” என்னும் உடன்போக்
குப்பற்றிய சூத்திரத்தில் “இதனால் மனையறகட் பாததையிற்றிரிவும்
பாலையாமென உணாக” எனப் பரசுரனார்க்கினி 11 (பக-63) இனி, “உலவி
முதலியனபற்றித் தலைவன் பிரியும்போது, அக்கல்வியும், கொடையும்,
பொருளசெயலும், முற்றுகப்பட்டோனை மறறுவிடிக் கலுமாகிய காரியங்
களின் ஆள்வினைச்சிறப்பைத் தான் எடுத்துக்கொடுத்த தன்னைப் புகழ்வான்
இதனால், தான் பிரியநோந்திருத்தலையும், தலைவி யார் பிரிந்துக்கேண்டிய
இன்றியமையாமையையும் குறிப்பித்தபடியாம் (181) அன்றியும், பிரியு
முன்பு, தலைவியால் தலைமகன்புரியும் தலைவியும் (பேரன்பும்) பாராட்ட
லும், அவன் பிரிவையும் அதனால் நிகழும் அவனது அச்சத்தையும் தலை
விக்கு வெளியாக்கும(184-232) இங்ஙனம், தலைமகன் பிரியக்கருது தலைத்
தையுழியுணர்ந்து, தலைவியது பிரிவாற்றத்தன்மையைக் தலைவற்குக்
குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்துவன் (231). [குறிப்பாற் கூறலாவது-
இறைச்சிவகையாற் கூறுதல். இறைச்சி என்பது-குறித்த கருத்தைக்
கருப்பொருள்களுள் ஒன்றன்மேல்வைத்து, வெளிப்படையாலன்றிச் கூறு
வது. “இறைச்சி யானே பொருட்புறத் தகுவே” (229). எனக் காண்க.
“இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து -வானின் இலங்கும் அரு
வித்தே தானுற்ற-சுள்பேணன் பொய்த்தான் மலை” என்னும் பாட்டில்

குணப்பொய்த்தான் என்பதே கூறக்கருதிய பொருள்; அதனைப் பொய்த் தான்மலையகத்தே இன்னது நிகழ்ந்தது' என வேறுபொருள்பற்றிக் குறிப்பித்தல கண்டுக்கொள்க] இனி, தலைவனழிவிடுகேட்டுத் தலைவிக்கு வருத்த மிகுமாயின, அவளை ஆற்றுவதிததற்பொருட்டுச் சிலகாலம் அவன் செலவழங்கி (பிரயாணத்தை நீங்கி) யிருத்தலும் (185), இதனாலும் அவள் ஆற்றாளாயின, ஆதலிக்குத் தன்காரியத்தின் இன்றியமையாமை கூறித் தலைவியறியாமற்பிரிதலு முண்டு (பக்-124).

தலைமகன் இவ்வகையாற்பிரிந்து, மேற்குறித்த ஓதல் படை முதலிய காரியங்களில் முண்டுநிறகுங்கால, 'ஆண்டு அவன் தலைவியை நினைந்து ஆற்றாதுயினை' என்று கூறுதல் புலனெறிவழக்கிற்கு ஏற்ற தன்று; ஆனால், எடுத்துக்கொண்டகாரியத்தில் அவன் வெற்றியடைந்த பின், தலைவியை நினைந்து இரங்கினானாகக் கூறுதல் உளதாம் (186). இனித் தலைவன்பிரிவாற தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைகடத்தலும் (236), அக்கலக்கதாற் பலவேறுவகைப்படல சொல்கிகழ்த்தலும் (196), கன 'நிகழ்ச்சிகளும்' (197) உளவாகும் வளளுவனாகும், இவற்றைத் 'தனிப் படாமிஞ்சி-நினைந்தவாபுலம்பல-பனவுநிலையுரைத்தல்' என்ற முறையு அதிகாரங்களால் முறையே கூறுவா. இங்ஙனம் நிகழும் தலைவியின் வருத்தங்களை அறிந்து பரிகரிப்பது, நல்லறிவுடையளான தோழியின் கடமையாகும் (239). இனி, மேற்கூறிப் போந்த ஓதல் முதலியவற்றின் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதற்குரியகாலம் வேளில் பின்பணிப்பருவங்க ளென்பதும், அவன் விரைந்து பரிததேருந்தது பாசறையினின்று ஊர்வயின்வருங்காலம், கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதிமாதங்க ளென்பதும் அறியத்தக்கன (பக்-13) இக்கார்ப்பருவமே, பிரிந்தவர்க்குக் காமசசிற் பை மிகுததுத் தலைவன் தலைவியறிருவரையும் கூட்டி மகிழ்விக்கும் என்பது—

“அளவில் காரெனு ம்ப்பெரும் பருவநீவந் தனைந்தால்.

தளர்வ ரென்பது தவம்புரி வேர்கட்குந் தஞ்சால்

கிளவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தீவன் வளைத்தோள்

அளவி யுண்டவன் வருந் : மென்றாது வருத்தோ.

(இராமர் தூக்கம், 50)

“பொருடாப் போயினாப் பிரிந்த பொய்யுடற்
குருள்தரு தேர்மிசை யுயிர்கொண் டித்ததலால்
மருடரு பிரிவெனு மாசு ணங்கெடக்
கருடனைப் பொருவின கால மாரியே”

(கார்க்காலப்படலம். 22)

எனக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர், கார்க்காலத்தினியற்கைத் தன்மைகளை எடுத்துச் சிறப்பித்ததலால் விளங்கத்தக்கது. இவ்வாறு பிரிந்த தலைவியைக் கூடுதற்குரியபகாலந்தே, தலைவன் எத்துணைத்தாரத்திருந்தா னாயினும், இடைவழியில் தங்குதல்செய்ப்பாது, பறணைபோல விரைதற் குரிய தன் குதிகைகளின் உதவியால் தலைவியை வந்துகூடி மகிழ்விப்ப தாகவே புலனெறிவழக்கஞ் செய்பபப்டிம அனறி, இடைச்சூரத்தே தங்கித் தாழ்த்துவநானாகக் கூறல தநாது (194). இங்ஙனம் தேருந்து ஊர்நோக்கிவருங்கால், தலைவியின் தனித்தநிலைக்குக் கவன்று, அதனைத் தன்பாங்கனாகிய தோப்பாகனுக்குக் கூறிகொண்டு அவனை விரைந்து செலுத்த முடுக்குவனென உணராக இங்ஙனம் ஓதல் புகை முதலிய பிரிவுகள் நிகழ்தற்குத் தக்ககாரணங்கள், இறையனாகளையியலுரைகா ரால் விரித் தக்கூறப்படுதல் படித்தறிதற் குரியது (35).

இங்ஙனம், தலைவனுந் தலைவியுந் கூடி இன்புற்று, அறம்பொரு ளின்பமெனனும் உறுதிப்பொருண்முனையையும் அடைதற்குரியா என உணர்க. மேற்கூறிய பிரிவுகள், அறனும் பொருளும் அடைதற்கு ஒரு வகை ஏதுவேயாயினும், இன்பப்பகுதியாகிய இக்கற்பியலிற் காமஞ் சிறத்தற்குரியனவாகவே ஆசிரியர் கருதிக்கூறப்பட்டன என்பதும், அவ்வுறுதிப்பொருளிரண்டையும் அடைதற்கு உபாயமும் பயன்களும் புறப்பொருளில்வைத்து விளக்கப்படுவன என்பதும் அறியற்பாலன.

இங்ஙனம், இல்லறநின்ற நல்லறஞ்செய்யாநின்ற தலைவனுந் தலைவி யும் நிகழ்த்திப்போந்த அவ் வல்லநிலையினபயன், மெய்யுணர்ந்து விடு பெறுதலேயாம்.

ஆதலால், தாம் ஒழுகிய அவ்வல்லறநிலையில் மக்கட்பேறு முதலிய வாய்க்கப்பெற்று, அனுபவமுதிர்ந்து அதனில் வெறுப்புவருங்காலத்தே, வீட்டின்பமபெறுதற்கு வழியாகிய வானபிரத்தம் சந்தியாசநிலைகளை அடைந்து, அந்நெறிகளில் அவ்விருவரும் அடிப்படவேண்டுமென்பதை-

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே
எமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கழுவனும் கிழத்தியும்
சிற்றந்து பயிற்ற விறந்தன பயனே”

என்ற கற்பியற் குத்தித்ததால் ஆசிரியர் விளங்கக்கூறுகின்றா இதிற்
கண்ட “சிறந்தது” எனப்து வீட்டினை, “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்”
(குறள-358) “சிறப்பினும்” (31) என வுள்ளவனானும் இவ்வாறு வழங்
குதல காண்க. • வீட்டினைச் ‘சிறந்தது’ எனறது, சிரேயஸ் எனறு
மோக்ஷத்திற்கு வழங்கிய உபநிடதவழக்குபாற்றியதெனபா. (கடல்.
அத-1; வலலி-3; மந-1, 2).

இதுவரை கூறிப்போந்தவற்றால், களவியல கற்பியல்களா, ஆசிரியா
கூறியமுறையே ஆராயப்பட்டனவாம். ஆசிரியா அகப்பொருளுணராதற்றஞ்
ஆகத்தினையியல, களவியல, கற்பியல, பொருளியல்-என நான்கியல்கள
கூறினாராயினும், அகத்தினையியலிலும் பொருளியலிலுங்கண்ட செய்தி
களிவ்வியாசதது முதலில் விளக்கப்பட்ட பொதுவிதிகளிலும், களவியல்
கற்பியல்களிலும் ஏற்றபெற்றி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கூறப்பட்டுள்ளன
ஆகவே, யாம், இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பகுத்ததுகொண்டவை-பொதுவிதி
கற்பியலு, களவியல என முனரேயாயின. இனி, இவ்வகப்பொருள்
விஷயங்கள், குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ப
ஐந்தினைக்கும் உரியவாமாறு முன்னுல்கள கொண்டு உணரத்தக்கன
நச்சினாகனியா, இவ்வனம் உரிமைபாருமுறையே 12-ம் குத்திரவுண
யிற் சிறிது கூறுவா. ஆண்டுங் கணிக்கொள்க.

கற்பியல் முற்றும்

IV. புறத்திணையியல்.

பொருள்திகாரமானது அகம் புறம் என்று இருபகுதியாக ஆசிரியரார் கூறப்பட்டதும், அவற்றுள் அகப்பொருள்கள் இன்னவென்பதும் மேலே யிளக்கப்பட்டன. 'இனிப் புறப்பொருளின்' இலக்கணங்களையும் ஆசிரியர் கூறிய முறையே ஆராய்வோம். புறமாவது—அகம்போல ஒத்த அன்புடையா இருவராலமட்டுமன்றி, எல்லாராலும் தாழ் துய்த்து உணரப்படுவதும், 'இஃது இவ்வாறிருந்த' தென்ப பிறர்க்குப் புலப்படக் கூறப்படுவதுமாகும் அவை, பெருமபான்மை அறமும் பொருளுமாம். இப்புறப்பொருளபற்றிய செய்யுள்வழக்குகளும், அகம்போலத் தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து வழக்குகளினின்று வந்தனவே என்க. அவ்வாறு செய்யுள்வழக்கம்பெறுங்கால, அவை வரம்புடவாவண்ணம் அவற்றையும முன்னோர் இலக்கணத்தால் வரையறை படுப்பாராயினா அங்ஙனம் வகுத்த இலக்கணநூல்களில் ஒன்றான இததொல்காப்பியத்தான, இப்புறப்பொருள்கட்கும் திணைதுறைகளை ஆசிரியர் வகுத்தோதுகின்றார். அஃதாவது—குறிஞ்சி முதலாகிய ஐந்திணையும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுஞ் சேர்த்து எழுதிணையாகத், அகப்பொருள் விளக்கப்பட்டபிற போலப் புறப்பொருள்—வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண என எழுதிணையாக வகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இத்திணையெல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய போர் முறைகளையும், அம்முறையிற் காட்டப்படும் வீரசெயல்களையும் பெரும்பான்மையாகவும், ஏனை அரசியல், 'கொடை, புகழ், நிலையாமை முதலிய வற்றைச் சிறுபான்மைபாகவும் உணர்த்துவன இத்திணைகளுள்—வெட்சியாவது—போர்முறித்தவேந்தர் இருவரால் ஒருவன், யுத்தத்தின் தொடக்கமாகப் பகைவனுடைய பசுக்களைக் கவாவதும், அவன் கவாநத லுற்றை உரிய அரசன் மீட்பதுமாகும் வஞ்சித்திணையாவது—பகைவனுடையநாட்டைக் கொள்ள நினைந்து போசெய்தபிறகு ஒருவேந்தன் மேற்சேறலும், அந்நினை நாட்டிற் குரியவேந்தன் எதிர்த்தலுமாகும். உழிஞைத்திணையாவது—அந்நினை வந்தவேந்தன், பகைவன்மதினைவீர்த்து நீங்க உயர்நிருத்தவேந்தன் அதற்குக் கைக்கொண்டு காத்தலாம். தும்பைவழக்குடையாவது—வந்தவேந்தனை இருந்தவேந்தன் எதிர்த்து அவன் வலிபை அழித்தல் வாகைக்குறிணையாவது—பகைவரை வெல்லுதலும்

அவ்வார் தத்தம் தொழில்களில் மேம்படுதலுமாம். காஞ்சித்திணையாவது பல்வேறுநிலையாமைகளைப்பற்றிய சான்றோர் குறிப்பு பாடாண்டிணை பாவது-பாடப்படுதலைவனது ஒழுகலாறு.

இனி, நிரைகோடல் மீட்டலமுதலிய திணைகள் (ஒழுகக்கங்கல்), வெட்சி முதுகாகப் பெயாபெறுதற்குக் காரணம் - வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, துமபை, வாசிக என்னும் பூவ்சேடங்களை அவ்வவ்வொழுக் கத்தின அகையாளமாகக்கொண்டு பண்டைத் தமிழுமக்கள் வழங்கி வந்தமையேயாகும் நச்சினாகக்கனியா “இதற்கு (வெட்சிக்கு) அப்புகு சூழில் உரிதெனையுரைக்க” (பக-103), “துமபையெனபது சூழும் பூவினாற் பெற்ற பெயா” (பச-146) எனக் கூறுதலாலும் “கண்ணி கண்ணிய வயவா பெருமகன்” எனவரும் பதிறறுபததிக்கு(58) ‘தாங் கள் சூடிய போகநடைக்கேழப் வினைசெய்யக்கருதய வயவா பெரு மகன் எனப் பொருளாகுதற்படுதலாலும் இதனுண்மை யுணர்க. எனவே, முற்காலத்துத் தமிழர்கள், போர்முதலாய புறவொழுகக்கங்கட்கும், ‘அனபுறறிய’ அகவொழுக்கங்கட்கும், ஒவ்வொரு பூவை அடையாள மாகக் கொண்டு நுதனசெய்தி வெளியாதலால், அவர்களுப் பூவீணி வதி லிருந்த பெருவிருபாடம் புலனாவதாம் “வாங்கருமீ பாதரான்கும் வகுத்த வானம்கி” முனிவரும் தமிழ்ப்பது இவ்வழக்கத்தைத் தம் இரா மாயணத்திற் குறித்திருப்பது இங்கே கவனிக்கற்பாலது. அயோத்தியா காண்டம், 93-ம் சூத்தர்தலை அமமுனிவ: பாதநம்பிகுற்றிலைவத் துக்கூறும் சுவோகந்தின்மொழிபெயர்ப்பாவது “நம் யுத்தவீரா மேகங் களைப்போன்ற கறுத்த கேடயங்களுடன், “தேனனூட்டாரைப்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகிலுறனர்” எனபதாம். இதனால் தென்னாட்டாரெல்லாம் பொதுவாகப் பூவணிபவா என்று விளக்கப்படுவ தோடு, “நமயுத்தவீரா” என்றதனால் தென்னாட்டிமக்களிற போர்வீர ராயுள்ளார்கு அவ்வாறு பூவணிதல் சிறந்தது என்றகுறிப்பும் புலப் படுதல் காணலாம் ஆரவே, அமமுனிவா, தென்னாட்டாருக்குப் பொது வாகவும் அந்ருள விராகமு சிறப்பாகவும் பூசாசூடுதலைவரியதென்பதைக் குறிப்பித்தீராவா. தமிழ்த்தலைவா, தாக்குச் சூழும்பூவொன்றும், தம் குலத்துக்குரிய அடையாளப்பூவொன்றும் (நெடுநா-176) ஆக இரு வகைப் பூக்களுடைய சூடுநுதமையும் நோக்கத்தக்கது. அன்றியும், இக்காலத்தும், தென்னாட்டாரைப்போல் வேறெந்நாட்டாரும் பூவை

மகிழ்ந்தணிதல் இல்லையென்பதை நாம உசாவித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவற்றால், வானமீகியாகுறித்த தமிழாது¹ புராதனவழக்கமொன்று, பண்டைத் தமிழ்தூலகரின் ஆதரவுபெறுதல் காணலாம். இவ்வாறே அம்முனிவாபெருமான தென்னாட்டுச்² செய்திகளில் வேறு சிலவுந தெரிந்துகூறுவா. இவற்றை வானமீகருந் தென்னாடும் என்ற தலைப பின்னி யாமெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையிற் கண்டுக்கொள்க³.

இனி, மேற்குறித்த வெட்சி முதலிய நினைகளால், பண்டைத் தமிழ்தலைவருடைய போாமுறையானது, நிரைகோடல் நிரைமீட்சி என் பவற்றை ஆரம்பம்⁴ க்ககொண்டு சிகழுவதென்பது விளக்கமுடும். இம் முறை, ஆரியமக்களவழக்ககற்றென்பதற்கு, காபந்தகமுதலிய ஆராத சாஸ்திரங்கள் அவற்றைப்பற்றி ஒன்றுக்கொன்றுமையே சான்றாமாயினும், பாரதநாலத்தே இரவில் நிரைகோடலும் மீட்டலும், புத்தமுறையின தொடக்கமாக வழங்கியசெய்தி வெளியாதினறது பாண்டவர்கள் விராட நகரத்தில் மறைந்துறையுங்காலத்து, அங்ஙனம் உறைதலறிந்த அவா பகைவராகிய துரியோதனத்தியா, போர்க்கோலங்கொண்டெழுந்தது, அப் போரின் தொடக்கமாக விராடனது பசுக்கூட்டங்களைக் கவாநதுசென்ற தும், விராடராசன்பககத்தார பாண்டவரின உதவியால் அவரை எதிர்த்துப் பகைவாகவாந்திரைகளை மீட்கும்போது, பெருமபோர் விளைந்ததும் பிரசித்தமான சரித்திரங்களாம் ஆகவே, தமிழ்மக்களது போாமுறை, ஒருகாலத்திற் பாதகண்டமென்கும் வழங்கிய்தாகலவேண்டு மென்று தோற்றுக்கின்றது அவாறேல, விராடாநி, விரதமலைப்பயடுதத் தக்திணப்பிரிவுகளில் ஒன்றாதலால், அத நெனறையமுறைப்படி நிரை கவாந்த மீட்டாபட்டது-என்றுகொள்ளினும் பொருந்தும். இவை நிற்க.

இனி, மேற்கூறிய வெட்சிமுதலிய எழுந்நினைகளையும், குறிஞ்சி முதலிய அகநதினை எழுக்குமமுறைய புறமாக-ஆசிரியர் வகுக்கின றார். அஃதாவது-குறிஞ்சிகு வெட்சியும், முலைக்கு வஞ்சியும், மருத்தக்கு உழிஞையும், நெபதற்குத் துமனாயும், பாலைக்கு வானையும், பெருநதினைக்குக் காஞ்சியும், கைகங்கைக்குப் பாடாணும் புறமாகக் கொள்ளப்பட்டன என்பதாம். “அகவகையிரண்டுடையாக்குபுறங்கை நான்காக் து இரண்டாயவாறுபோல, அகத்தினை வழற்கும் புறத்தினை ஏழுமன்றலே பொருத்தமுடைததாயிற்று”(பக-4). இவ்வாறு, இவை

* “பக-4” தமிழ் தொகுதி-5, பகுதி-10⁶

முறையே புறமாதற்கு, நச்சினாக்கினியர்கூறுங்காரணம், அடியில்வருமா
 ரும:-களவொழுக்கமும் கங்குற் காலமும், காவலர் கடுகினூர் தான் கருதிய
 பொருளை இரவினகண்முடிததுமீடலும் போலவன் ஒத்தவின் (களவின் க
 ணிரைகொள்ளும்) வெட்சி குறிஞ்சிகுதம்* (பக-103), முதலேனப்பட்ட
 காடுறையுலகமும், காகாலமும், அந்நிலத்திறகேறற் பொருளும், அச்சர்
 பாசறைக்கண் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலும், அவன் ஹைவி அவனைப்
 பிரிந்து மனைவியினிருந்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறவின்-
 வஞ்சி முலலைக்கும(பக-125), இருபெருவேந்தா தமமுண் மாறுகொண்ட
 வழி, முற்றப்பாடிருந்தவேந்தனதுமநில பெரும்பான்மை மருத
 நிலத்தது ஆதலானும், அமமகிலை முறறுவோனும் அந்நிலத்திருந்த
 லானும், மருதமபோல இதற்கும பெரும்பொழுது வரைவினமையானும்
 சிறுபொழுதும் விடியற்காலமே போசெய்தற்குக் காலமாதலானும்-
 உழிஞை மருதத்திற்கும் (பக-134), நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம்
 போலக் காடுமையுலகமுணியுமல்லாத களமும் மணலும் பொருளாகமாக
 வேணந்தலானும்,† பெரும்பொழுது வரைவினமையானும், எற்பாடு
 (பிற்பகல்) போதநொழில்முடியுங்காலமாதலானும், இரக்கமும் தலை
 மகட்கே (நெய்தறநீணையில) உளதாயவாறுபோல (போரிற்) கணவனை
 பிழந்தார்க்கன்றி வீராகு இரக்கமின்னையானும், பிறவீரங்கல்களானும்-
 தும்பை நெய்தற்கும் (பக-146), பாலைக்குப் புணர்ச்சியினீங்கி ஒதல்
 முதலியவற்றைப் புகழெய்துதற்குப் பிரிவு நிகழுமாற்போலச் சுற்றக்
 தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர் நிகழ்த்தித் துறக்கம்பெறுங்கருத்தினற்
 சேறலானும், வாளினூர் தாளினும் நிறையினும் பெறையினும் வென்றி
 யெய்துவோரும் ஏனையோரை நீங்கிச்சேறலானும்-வாகை பாலைக்கும் ‡
 (பக-157), “ஏறியமடற்றிறம்” (குத-51) முதலிய நான்கு தீயகாட

* நிராகோடல் குறிஞ்சிகுருகிய மலைசாரத்திலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின்கணையினா பிறநாட்டு ஆனிரையைக் களவிற்கோடல் ஒரு புடை குறிஞ்சிகுருகித்தாரிய களவொடு ஒத்தலானும், குடியீழ்வும் அந்நிலத்திற் குரிய பூவாதலானும் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப்பறையிறமென்பா இளம்பூரண வடிகள் (59).

† ‘அந்நிலங் கடல்சார்ந்தவழியல்லது இன்மைமையானும்’ என வேளூர் ஏதுவுங்கூறுவர் (70).

‡ “பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினிங் காலம் பற்றிப் பிறப்பதுபோல, இதுவும் (வாகையும்) எல்லாநிலத்தினும் எல்லாஞ்ஞல் தினும் கருமபற்றி நிகழ்வதாதலினும்” என வேளூரோதுவுங் கூறுவான். இங்ங் பூரணர்,

மாயினாற்போல, உலகியலைநோக்க நிலையாமைமயம் நற்பொருளன்றாகவால்-
காஞ்சி பெருந்திணைக்கும் * (பக்-177), ஒரு தலைவன் பர்வனும் புகழ்ச்சி
யும் வேண்ட ஒருபுலவன் பொருள முதலிய பரிசு வேண்டலால், ஒரு
தலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தநின் பாடாண்டிணை கைக்கிளைக்
கும் (பக்-189) புறமாக ஆசிரியராற் கருதப்பட்டன என்பர். இவற்
றுக்கு வேறுசில ஏதுக்களும் கூறப்படுமாயினும் மற்றபெற்றியே எண்டுக்
காட்டப்பட்டன.

இனி, ஆசிரியர் அகத்தியவிராமானுக்கா பன்னிருவராலும் இயற்றப்
பட்டதென்று சொல்லப்படும் பன்னிருபடலத்திற்கு வழிநூலும்,
ஐயன ஆரிதரார் இயற்றியதுமாகிய புறப்பொருளவெண்பாமாலைபுள
வெட்சி, கரந்தை வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, துமபை, வாகை,
பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை-என்ப பன்னிரண்டு
திணை வகுக்கப்பட்டதோடு, அவற்றுள் வெட்சி முதல் துமபையீறாக
எழும் புறமென்றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியல்-என்ற மூன்றும்
புறப்புறமென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணையிரண்டும் அக்புறமென்றும்
கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் கூறுமாறு, வெட்சிபொண்பது-நிறைகோடல்
மட்டுமேயாம். தொல்காப்பியனார் நிரைமீட்டலையும் வெட்சியிலீட்க்கிக்
கூற, இந்நூல் அதனைக் 'கரந்தை' எனத் தனித்திணையாகக்கின்றது. †
வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைக்கவும் இருந்தவேந்தன் அதனைக்
காத்தலும் வஞ்சியென்று ஆசிரியர் கூறினராயினும், வெண்பாமாலை
பகைவர்மேற்செல்வதுமட்டில் வஞ்சியாமென்று கூறி, அவ்வாறு மேற்
சென்றவனைப் பகைவன் எதிரொசென்று ஊன்றுதலைக் காஞ்சியென வேறு
திணையாகச் சொல்லுகின்றது | "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தமமுண் மாறே"
என்பது பன்னிருபடலம் இக் காஞ்சி பல்வேறுநிலையாமை குறிப்ப

* ஏறியமடற்றிறமுதலாகிய நோந்திரக் காப்பகுதி அகத்திணையைந்
தற்கும் புறயைவாறுபோல, இது புறத்திணையைந்தற்கும் புறனாகலானும்" என
வேறும் கூறுவர் இளம்பூரணர். [நோந்திரம்-கழிபேரிரக்கம்; செந்திரம்
அவ்வல்லாதன; நேந்திரம் என்று வழங்குவதுமுண்டு].

† இவ்வாறு வேறுகூறுகின்ற வெண்பாமாலைக்கு முதலாவாகிய பன்னிரு
படலத்தின் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றினார் என்று
கூறுவாரை மறுத்துத் தந்துலக்கு முரண்பட ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறாத
லில், அவ்வுலட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் இயற்றியதன்று என்பர்
இளம்பூரணர் (60).

தென்பதே நம்மர்சிரியர்கொள்கை. ஆயின், வெண்பாமாலை, அந்நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்த்தப் பொதுவியல் என, வேறொர் இயல் கூறும். இனி, நொச்சி என்று ஒரு தனித்திணையை ஆசிரியர் குறித்தனரில்லையெனும், அந்நூல், (வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலாகிய) உழிஞைக்குமாறாக, இருந்தவேந்தன் தன்மதினைக் காத்தற்கு 'நொச்சி' என்ற பெயர்கொடுத்தத தனித்திணையாகக் கூறிச் செலலும்.* இந்நொச்சிசூலக கைக்கிளை பெருந்திணை என வேறிடண்டு தனித்திணையையும் அது வகுப்பதாகும் ஆயின், அவ்விணைமையும் அகப்புற மென்றேகொண்டு தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. அன்றியும், அத்திணைகளில் 'இன்னவினைதற்கு இது புறம்' என்று ஆசிரியர்கூறியது போல, வெண்பாமாலை கூறிற்றிலலை இவ்வனம், இரண்டுநூலகடகுமுள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து, புறப்பொருள், முற்காலத்தே வேவவேறுவகையாக இலக்கணமவகுக்கப்பெற்று வழங்கிவந்தமை விளங்கக்கூடியதாம். வெண்பாமாலைபுள், வெட்சிமுதல் வாகையீறையதினை எட்டிநீரும் அவ்வப்பூசகுடுதல் உரித்தென்று தெளிவாகக் கூறப்படுதலு நோக்கத்தக்கது. மற்ற வேறுபாடுகளை அந்நூலுநோக்கி உணரந்து கொள்க. இனி, வெட்சிமுதலிய திணைவிகற்பங்களைத் தொல்காப்பியனார் கூறியமுறையில் வைத்து விளக்குவோம்.

1. வெட்சித்திணை.

புறப்பொருளின்முதற்றிணையாகிய வெட்சி என்பது, வேந்தனால் விடுக்கப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர், பகைநிலத்துச்சென்று களவினாலே ஆநீரைபைக் கொண்டுபோந்து, அவற்றைப்

* பன்னிருபடலமுடையார்கொள்கை அடியில்வரும யாபபருங்கல் விருத்தி வாக்கியங்களால் அறியத்தக்கது (பக 530):-வெட்சி ஆகவர்தலானும், காரத்தை உட்குவரச்சென்று விடுத்தலானும் "வெட்சியுங் காரத்தையுந் தம்முண்மாதே". வஞ்சி மேற்சேறலானும், காஞ்சி அஞ்சாதெகிராசென்று ஊன்றலானும் "வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண்மாதே". உழிஞை ஆரெயின் முற்றலானும் நொச்சி விழுமிதி னவ்வெயிற் காத்தலானும் "உழிஞையு நொச்சியுந் தம்முண்மாதே". "பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப". இவ் விகற்பமெல்லாம் பன்னிருபடலத்துட் காண்க. "வெட்சி நிரைகவூர்தில் மீட்டல் கரந்தையாம்-வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்-உட்கா-தெகிருன்றல் காஞ்சி யெயில் காத்தல் நொச்சி-அதுவளைத்த லாகு முழிஞை யதிரடி-பொருவது தும்பையுயும் போர்க்களத்து மிக்கோர்-செருவென் றதுவாகையாம்" என்னும் பிற்காலத்தைப் பாடலும் (1473) இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

பாதுகந்தலைச் செய்வதாம் (57). இதனை—“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்—ஆதற் தோம்பன் மேவற்றுகும்” என்ற சூத்திரத்தால் அறிக. இதனும் “வேந்துவிடு முனைஞர்” என்றதனால் (போர்செய்யத் தொடங்கிய) இருவேந்தரும் தத்தந் தண்டத்தலைவரை ஏவிவிடுவரென்றும், ‘ஆதரது ஒப்பல்’ என்றதனால், களாவில் ஒருவர்கொண்ட நிரையை உரியவர் மீட்டுத்தருது ஒம்புவரென்றும் பொருள்தருதலால், அவ்விருவேந்தர்தண்டத்தலைவரும் அவரேவலால் நிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியாவரென்றும், ஆகவே, இருவாக்குங் கோடற்றொழில் உளதாயிற்றுதலால் அடித்துக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாற்றென்றும், மீட்டலை ‘காந்தை’ எனத் தனித்திணையாக்கிக் கூறுவாரு முண்டெண்ணும், அதனை இசஞ்சூத்திரத்தாலும் வருஞ்சூத்திரத்தாலும் ஆசிரியர் ‘வெட்சி’ எனறே கொண்டனரென்றும் நச்சினுர்க்கினியர் எழுதுவர். “இருபெருவேந்தரும் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர் ஒருவராதலிவாழும் அந்தணரும் ஆவாந்தலிய தீங்குசெய்யத்தகவாக நாதினை ஆண்டிதின் நம் அகற்றவேண்டிப் புறம்போக என்ப புகறலும் அங்ஙனம் போதற்கு அறிவிலலாத ஆநிரையைக் களவாற்றாமே கொண்டு வந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாம் எனபதை, ஆசிரியர் ‘ஆதரதோம்பல்’ என்றதனாற் சூறித்தாரானக. இந் நிரைகோடற்கெழும் வீரர் வெட்சிப்புசு* சூடுதல் உரித்தாம். “வெட்சி மாம்பூர் வேங்கைபொடி விரை இசு-சுரியிரும் பிததை பொலியச சூடி” (புறம்-100) எனக் காண்க

இவ் வெட்சித்திணையானது, ‘படையியங்கரவம்’ முதற் கொடையீறாகப் பதினான்கு துறைகளாக ஆசிரியரார் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பதினான்கையும் நிரைகோடல் நிரைமீட்டல் என்னும் இரண்டுவகைக்குமாகப் பொருள்சொண்டு நச்சினுர்க்கினியர் 28-ஆக விரிப்பர். பழைய போர்முறையின்தொடக்கமாகிய இந்நிரைகோடல் மீட்டல்களினவரலாறுகளை இத்துறைகளார் சுருக்கமாக உணரலாம் அவை வருமாறு—தம்தலைவனது உத்தரவுபெற்றேனும் பெறாமலேனும் வேந்தனொருவன்

*இது, மிகப் பிரகாசமும் செந்நிறமுமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒரு வகைச்செடி என்றும், சேல்நாட்டார் இதனை “Flame of the forest” “The country geranium” எனபரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் ஜி. யூ. போப். (Siddhanta Deepika, Vol III.)

பலுடவீரர் பகைவனது பசுக்கவாதற்கு ஆரவாரிததெழும்போது, தாம் புறப்பட்ட இடத்தே அசரீரியாக எழுகின்ற நற்சொல்கேட்டல வழுக்கம். இது விரிச்சி* எனப்படும். [விரிச்சி-நற்சொல்.] அங்ஙனம் நற்சொல்கேட்டிப் புறப்பட்டோர் பதைப்புலத்துள்ள ஒற்றர் உணராமற் சென்று, கம்மொற்றாவாயிலாகப் பகைவாசெயலை அறிவார். [ஒற்றர்முலமுணர்வது வேய் எனப்படும்] அறிந்தபின், பகைவா சிறைப்புறத்தே ஒடுங்கி புறநதது, சமயம் நோந்ததும் அந்நிரையை வளைந்து கொண்டு நிரைகாவலரைக்கொன்று எதிர்ப்பாரற்று அவற்றைக் கவாநது மீள்வர். இங்ஙனம் மீண்டுசெல்லும்போது, அவாபின்னே தொடர்நதுவநது வேறுசிலா போரவிகைப்பராயின அவரையும் வென்று, தாம் புறநிய பசுக்களுக்குத் துன்பமில்லாமற் செய்துகொண்டு, பாடிவிட்டதுகளோரோ மகிழ்ந்தேநிர் கொள்ளும்படிவநது கொணர்நத நிரைகளை ஊடாற்றத்தே நிறுத்திப்பின், தங்கள் தலைவனதேவலால் அவற்றைத் தமக்குப் பகுத்துக்கொள்வர். இது பாதி* எனப்படும் [பகுத்து இடுதல், கூறிடுதல் என்பது பொருள்], பகுத்துக்கொள்ளுங்கால, தம் வெற்றிமகிழ்ச்சியாற் சுற்றத் தோடு களஞ்செய்களிதது விளையாத்தலும், ஆங்கு வந்த இவலாககு அந்நிரையிற் சிலவற்றை மனமுவந்தளித்தலும் போரவிரால் நிகழ்ததப்படுவனவாம். இவையே, சிறைகொண்டோர் செய்துகளாங்குப் பதினான்குதுறைகளிலுந் தொலாப்பியனாற் கூறப்படுவன என உணராக. இனி, இந்நிரை மீட்டோர்க்கும் இப்பதினான்கும் ஏற்றபெற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும் அவ்வாறு அமைக்குமிடத்து, மீட்டபசுக்களை இழந்தோர்க்குப் பகுத்திடுதலைப் 'பாதி*' என்று பொருள்கொள்க இங்ஙனம், சிறைகொண்டேனும் கொண்டதனை மீட்டேனும் வெற்றிபெற்ற*

* நச்சினாககினியா “விருச்சிகன-கணி காரணப்பியா” எனக் கூறுவா (நி. காரத 129) இதற்கு மஹாமஹோபாதயாய-பரவாகள “விருச்சிகன-பருச்சகன-கணி, கேளவி கேட்பபபிசிறவன்” என ஏற்றமுநியிருத்தல் அறியத்தக்கது (ஓடி இரண்டாம்பதிப்பு பக் 1011.) விரிச்சி என்பது இவ்வுடசொல்லின் திரிப்புபோலும்.

† இம் மீட்டல் ‘காரதை’ எனத் தனித்திணையாக வெண்பாாமாலை கூறும் இதன்படி, இவ்வொழுக்கத்துக்குக் காரதைப்பூசுஞ் சூதல் உரித்தாம் வயல்களிலுள்ள கொட்டைக்காரத்தை எனனும் பூடே இக்காரத்தை என்பா (பதிற்-90). இது குறிஞ்சிலிப்பூக்களிலொன்றாய் நாயுக்காரத்தை எனவும் வழங்கும் (குறிஞ்சிப் 76 உரை)

வீரர், * தமக்கு வழிவழியாகத் துடி என்ற இயும். இயக்கிவரும் 'துடியின்' உபசரித்துப் புகழ்ந்தும், தம வீரச்செயற்குக் காரணமான கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன்செலுத்தியும் மகிழ்வார் (59). துடியன் என்பான் தமிழ்ப் பழந்தீடிகளுள் ஒருவன் என்பது "துடியன் பாணன் பஹையன் கடம்புனன்-நிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" என்ற புறப்பாடற் பகுதியால் (335) விளங்கும். போர்நிகழ்ச்சியில், தனக்குரிய வீரனுக்கு உளாக்கிளர்ச்சியுண்டாகத் துடியியக்குதலும் வேற்படை முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுசென்று வீரனுக்கு உதவுதலும் (புற-285) இத்துடிபுலின தொழில்களாகத் தெரிகின்றன. இவா இழிபிறப்பினரென்பது- "இழிபிறப்பாளன் கருங்கை சிவப்ப-வஸ்தூரது சிலைக்கும் வண்கட் கருந்தடி" (புறம 170) என்பதனால் அறிக. மேற்குறித்த வெட்சிசெய்திகளுள், ஸ்வவொன்றுக்கும் வெவவேறுபகுதிகளும் கூறி, அவற்றுக்கும் மேற்கோள் காட்டிச்செலவா உரைகாரர். ஐயனரிதனார், இதற்குக் 20-துறை கொண்டார்.

2. வஞ்சித்திணை.

இனி, வஞ்சித்திணையாவது, இருபெருவேந்தர்கள், மண்ணிடத்துள்ளவேட்கையாலே, நாட்டிலவாழ்வார அஞ்சுமபடி சென்று, ஒரு வேந்தன் மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்தது (62).† ஒருவன் மண்ணைவிருமபி மேற்செல்லின், இருந்தவனும் அம்மண் அழிபாமற் காததற்கு எதிர்த்து மேற்செல்வானாகின், அவ்விருவரும் 'வஞ்சிவேந்தர்' எனப்படுவர் இவ் வஞ்சிவேந்தருடையசெய்திகளை வீரசு குஞ் சிறப்புடைதுறைகள் பதின்குன்றாகும் இவ்வஞ்சித்திணையின் வரலாறு அடியிலவருமாறு:—இருவா படைகளும் ஆரப்பரித்துட

* நிரைகொண்ட வீரரை வெட்சிமறவா எனவும், நிரைமீட்ட வீரரைக் கரந்தைமறவா எனவும் முன்னால்கள வழங்கும் இவற்றை, 'ஆயுரெறிந்த நிரையொடு பெயராத வெட்சிமறவா' எனவும் 'கரந்தை மறவா நிரைமீட்ட தோள்' (டக. 107) எனவும் வருந் தொடர்களால் உணராக

† கொற்றவை-வண்துகளை (நிருமுரு 258 உரை) மலையாளநாட்டார் புவனியைக் கொற்றி என்பார்

‡ இதற்கு வஞ்சிப்பஞ்சுக்குதல் உரித்தாம். வஞ்சி என்பது, பொதுவாக எல்லாக் கொடிகளையும் உணர்த்துமேனும், ஈண்டுக்குறித்தது, வருஷமுழுது பச்சைநிறமுடையதாக உள்ள ஒருவகைக் கொடியின் மஞ்சுணிறமுடைய பூவாய் என்பது, டாக்டர் டோப்.

பகைப்புலத்துப் பூர்து சென்று அப்புலங்களை எரியாற்கொளுத்தலும்; ஒருவர் ஒருவரை மேற்செல்லுமிடத்துப் பிறவேந்தர் அவர்களுக் கணையாகவர அப்போதுணுடாம பெருநிதமும்; அவ்விருவருந் தத்தம் படையாளர்க்கும் பரிசிலர்க்கும், படைக்கலமும் பரிசீலும் அளித்தலும்; இருவரும் இரவும் பகலும் பலகாலும் முட்டிச்சென்று, அநாட்டைக் காவல புரியுமவர்களைக் கொல்லுங்கொற்றமும்; போரில் வீரச்சிறப்பைக் காட்டிய தானேததிலைவா, வேந்தனாற் சிறப்பெய்திப் புகழ்ப்படும் நெடுமொழியும்; [சிறப்பாவண்-எனது காவீதி முதலிய பட்டங்களும் நாமம் ஊரும் + பெறுதல்] பகைவேந்தரை ஒருபொருளாக மதியாது படையைச் செலுத்தும் பேராண்மையும், தனபடை நிலையாற்றாது பெயர்ந்தவிடத்து - விசையோடுவரும்வெள்ளத்தைக் கலலணை தாங்கினாற்போலத்-தனமேல் வரும் படையைத் தானேதடுத்தாநிற்கும் பெருமையும்; வேந்தன் பெரும் போர்புரிந்த பிறற்றநாள, அப்போவிராசையலைப் புகழ்ந்து உற்சாகப் படுத்தற்குத் தானே அவருடன் உண்பவன்போலவந்தி, அவர்க்கு வேண்டிய உண்பியை அளிக்கும் பெருஞ்சோற்றநிலையும்; இவ்வாறு பொருதுநின்ற இருபெருவேந்தருள், ஒருவா ஒருவரது வலிமிகுதியைக்கண்டஞ்சித் திறைகொடுத்தற்குடம்பட அந்நை வாங்கினாககு உளதாகிய விளக்கமும், அந்நைவன் திறைகொடுத்தோனது குறைபாடும்; வென்றவேந்தன் பகைநாட்டித்தமைக்கு இரங்கித் தோற்றோனைச் சிறப்பிக்கும் கொற்றவள்ளையும் † [வள்ளை-உறப்புாட்டு] • அங்ஙனம் வென்று, தோற்றமும் மீண்ட வேந்தா, தம் படைவீரரில்-கணை வேல்

* “மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி-வேந்தனாற் சிறப்பெய்தியதனாற் பெற்ற மீக்கூற்று” எனபா நச்சினார்க்கினியா [மா + ராயம்-பேராசனாற் பெறுஞ்சிறப்பு] இனி, ‘மாராயமாகிய உவகைபெற்ற நெடுமொழியும்’ எனபா இளம்பூரணவுடிகள் மாராயம்--உவகை (திவா)

† தஞ்சைநிலைவா, பட்டுக்கோட்டைத்தாலாகாவில் மாராயக்குடி என்று ஓர் ஊரிருத்தல், இவ்வழக்கைக் குறிக்கின்றது “தானுதியாகிய தாவேந்தன் மோதிரஞ்சே-ரேனாதிப் பட்டத் திவன்” (பக் 123) எனபதனாலும் சாவிதிப்பு, காவீதிப்புரளி எனலும் வழங்குகளாலும் (நன 158 மயிலைந்தருரை), அரசனால் மோதிரம் பொறப்பு முதலிய அடையாளங்களும் ஊர்களும் பட்டங்களுடன் பெறுவது பண்புடையவழக்கென்பது விளங்கும்

† ‘கொற்றவள்ளை-தோற்ற கொற்றவன் அளிகருந் திறை’ என்பா இளம்பூரணவுடிகள்.

முதலிய பாய்ந்து துன்புற்றவரிடந் தாமேசென்று உசாவியும் பொருள் கொடுத்தும் தழுவி யுபசரித்தலாகிய தமிழ்ச்சியும் பிறவுமாம். [தழுச்சுதலாற் றழிஞ்சி; தழுச்சுதல-தழுவுதல: “பொருகளை தழுஞ்சிய புண் டிர் மார்பின்” எனக் காண்க] ஆசிரியா கூறிய உட்பிரிவுகளாகிய துறை களும் இதனுள் அடங்கியுள்ளமை உரைநோக்கியுணர்க.

இத்துறைகளால், பழையவேந்தர், தம்புண்டியாளரைத் தமமைப் போலவேமதித்துக் கொள்வித துவந்தசெய்தி புண்ப்புடும். இவ்வாறு வஞ்சிப்புச்சூடி வெற்றிகருதி மேறசெல்லுமவழக்கம் கடைசசங்ககாலத் தும் நன்கு வழங்கியதே, இதனைச் சேரன்-செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் பிடிமஞ்செய்யக் கறகொணாதற்கும், தனனையிகழந்த ஆரியவரசராகிய கனகவிசயரை வெற்றிகொள்ளும்பொருட்டும் ‘யாததிரை’ (போருறித்த செலவு) தொடங்குங்காலத்துத் தனபடையாளரு-“கொடைநிலை வஞ்சியுங் கொற்ற வஞ்சியும்-நெடுமா ராய நிலையு வஞ்சியும்-வென்றோ விளங்கிய வியனபெரு வஞ்சியும்-குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வளையும்- வட்கார் போகிய வான்பனந் தோட்டுடன்-புடகைச் சேனை பொலியச் சூட்டி”யதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதலால் அறியலாம். (சிலப் 25 141-147)

3. உழிஞைத்திணை.

உழிஞையாவது - மேறசென்றவேந்தன் வேற்றுவேந்தனது பே ரரனை வளைத்தலும், அது னுள் இருந்தவேந்தன் அவ்வரனைக் கைக் கொண்டுகாததலுமாம். இததிணையுள், சென்றவேந்தன்செய்திகளுக்க நான்கும், இருந்தவேந்தன்செய்திகட்கு நான்கும் ஆக எட்டுத்துறைகள் கூறப்படுகின்றன அவற்றுள், சென்றுவந்ததவேந்தன்செய்திகளாற் றன காவன- (1) கொள்ளாரதேனங் குறித்தகொற்றம், அஃதாவது படை வாநாடடைத் தானகொள்வதற்குமுன்பே, அதனைக் கொண்டவன் போல வேண்டியபாககு அநாடு அளித்தலைக் குறித்துங்ங்ம் வெற்றி, “கழிந்தது பொழிந்தன” (203) என்ற புறப்பாட்டினுள் “ஒன்றா ஆரெயில் அடிகட டாகவும்-தும்பெனப் பாணகட னிறகடும் வளளி யோய்” என ஊன்போதிபுகங்குடையார், சோழனொருவனது கொள்ளார தேனங் குறித்தத்கொற்றத்தைக் கூறுதல் காண்க. “இஃமன இலங்கை கொள்வதன்முனப் (அதனை) வீடணற்குக்கொடுத்ததுறையும் அது” என்பா நச்சினுக்கினியா (2) இங்ஙனம் குறித்தகொள்கையை முடிக்க

வல்ல வேந்தனது பெருமையைப் படைத்தலைவா தூதர் முதலியோர் எடுத்துப் புகழ்வது. இவருள் தூதன், புறத்துள்ள உழினை வேந்தன்பால் தன்னரசுச்சிறப்புக் கூறுவனென்க. (3) ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாதமதிலே, இற்றைப்பகலில் அழிப்பேம் என்று கூறி அங்ஙனமே அழிக்கவிரும்புதலு. (4) அங்ஙனமே அழித்தலை விரும்பியவன் பகை மதினமேற சென்றவிடத்து, அம்மதிலகத்தானளோர் பொழியாநின்ற அம்புமாரினை விலக்குதற்குக்-கிடுகு கேடகம் பரிசை பலகை முதலிய தோறகருவிகளை மிகுதியாகக்கொண்டு செல்லுதலு என்பனவாம்.

இனி, உளளிநுநது தன மரிலைக்காக்கும் உழினைவேந்தன்செய்திகளா நான்காவன்- (1) அவவுழிநையோனது-படை குழு கூழ் அமைச்சுநட்பு நீர்நிலை ஏமப்பொருள ஏமப்பண்டங்கள்முதலாகிய-பெருஞ்செல்வங்களைச்சுறுத்தலும், (2) புறத்தோனே, அவவகத்தோன், செல்வத்தாலன்றிப் போர்தொழிலாலவருத்தியது கூறுதலும், (3) அகத்திருந்தோன், தன அரணுக்கு அழிவுதோன்றியவழி, அவன புறத்துப் போரது போரெய்தலைக்கூறுதலும், (4) புறத்தோன் அகத்தோன்மேல் வருதுழி, அவன பகையைப் பொருட்படுத்தாது அகத்தோன் இகழ்ந்திருத்தற்கேற்ற மதினபெருமைகூறுதலும் ஆகும்

இனி, இவவுழிநைத்தினையில், இருபெருவேந்தர்க்கும் ஒன்றாய் வரும் வேறு பன்னிரண்டுதுறைகளும் ஆகிரியர் கூறுவர். அவையாவன:- (1, 2) அவ்விருவரும் தம் ஆக்கங்கருதியும் குடிகளைக் காத்தற்கும் உயர்த்திய குடைகளையும், வாளகளையும் நாட்கொள்ளுதல். “நாட்கொள்ளுதலாவது-நகரத்திரபும் இராசியும் தத்தமக்கு ஏற்பக்கொண்டுகாரியந தொடங்குமபோது, அக்காலத்துக்கு இடையூறுதோன்ற, அது பற்றித் தமக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளை அத்திசைநோக்கிக் குறித்த காலத்திலே முன்செல்லுமாபடி விடுதல். இதனைப் “பீஸ்தானம்” என்பர் வடநூலார். (3) புறத்தோரும் அகத்தோரும் எயில்மதினில் ஓணி மிசைநின்றிப் போர்செய்தல்; இஃது “ஏணிமயக்கம்” எனப்படும்;

“கொருவரு மூதூறிய போர்வேட உடாருவற்
கொருவ னுடனறெழுந்த காலையிருவரும
மண்ணைச் சார்த்தி மதிலசாழ்த தியவேணி
விண்ணைச் சார்த்தி விடும”

எனக் காண்க. (4) அவ்விருபகைவரும், புறத்தும் அகத்தும் தம் படைகொண்டு போர்தொலைத்து, அம்மதிலைக் கைப்பற்றிய வினை முதிர்ச்சி. (5) உண்மதிவில் வளைத்துநின்றவன், போர்செய்யும் உள்ளத்தை விடாமலும், வளைக்கப்பட்டவன் மதிலைவிடாமலும் காத்தலை விருப்பிய' நொச்சி. நொச்சியாவது மதில்காவல்; "இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலும் உரிதது"* என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். இந் நொச்சியை ஒருதனித்திணையாகக் கொண்டு ஐயனரிதனார் கூறுதல் மேலே குறிக்கப்பட்டது. (6) இடைமதிவில், அகத்தோனிததைப் புறத்தோனும், புறத்தோனிததை அகத்தோனும் வீருமடிக் கைப்பற்றிய புதுமை. (7) அவ்விருவரும் எயிற்புறத்துள்ள அகழியின இரு கரையும்பற்றிக்கொண்டு, அங்கு நின்று போர்புரியும் பாசி நீர்ப்பாசி போல அவ்விருவரும் நீங்காமல் நிறறலால், "பாசி" எனப்பட்டதென்பர். (8) அம்மதிப்புறத்தன்றி, ஊரகத்தே போர்குறித்ததுநின்ற பாசிமறன். நீர்ப்பாசிபோல, இருவரும் ஒதுங்கியுந் தூரத்தும் பொருதவினை இதனையும் "பாசி" என்றார் (9) புறஞ்சேரிமதிலும் ஊர்மதிலுமல்லாத கோயிற் புரிசை(அண்ணமனைமதில்) மீது ஏறிநின்று அவ்விருவரும் போர்செய்தல்; (10) அங்ஙனம் போர்செய்த மதிருகண்ணை, ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று, பட்ட வேந்தன்பெயரானே வென்றவேந்தன முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலம். இதனை "மண்ணுமங்கலம்" என்பார் (11) அங்ஙனம் வெற்றிக் கேதுவாயநின்ற தன வாளைக் கொற்றவை (மாகாளி) மேல் நிறுத்தி அதற்கு நீராடும் வாண்மங்கலம் (12) அவ்வாண்மங்கலம் நிகழ்ந்த பின்னர், வென்றவேந்தன தனபடைக்கெல்லாம் சிறப்புச்செய்தற்காக அவற்றை ஒருங்குகூட்டி மகிழ்வித்தல்; ஆகப் பன்னிரண்டு துறைகளுங்காண்க. இனிதே தேவாக்குரிய உழிஞைத்துறைகள் சிலவும், வேறுபல துறைகளும் இப்பன்னிரண்டுனசோதது உழிஞைத்திணைக்குக் கூறுவர், ஐயன் ஆரிதனார். நச்சினுர்க்கினியர் "இனிதே தேவாக்குரிய உழிஞைத்துறைகள் பலவுங் கூறுவரால் எனின—அவை, உலகியலாய்

* "நீரற வறியா நிலமுதற் கலந்த-கருங்குர னெச்சிக் கண்ணர் குவ வத்தழை" (புறம். 271) என்பதனால் இப்பூவினியல்பு காண்க இஃதோர் காட்டு மரமென்றும், இது டல வினமுடையதாகவும், பரிசுத்தமரமாகவும், கிந்திலைகள் தொண்டதாகவும் உள்ளதென்றும், இதன்பூ மங்கின நீலவண்ணமும் சுத்தமும் இன்னியமணமுடையதென்றும் கூறுவா டாக்டர்-போப்.

† "வீரபிடேகம்" எனவும் கூறுவர். (சிந். மண். 225),

எஞ்ஞான்றும் நிகழ்தலன்றி, ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு சேய்வன வாகலின், தமிழகமுந்நல்லுலகத்தன அல்லவென மறிக்க” எனப் பர். இத்திணையில், உழிஞைக்கொடியும்* குடுதலுண்டெனபது, “நெடுங் கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மீடையது-செறியத தொடுத்த தேம்பரிய கண்ணி” (புறம்-76) என்பதனால் அறியலாகும்.

4. தும்பைத்திணை.

தும்பையாவது, தனவலியை உலையுமுத்தலே பொருளாகக்கருதிப் பகைமேற்சென்றவேந்தனைப் பகைவேந்தனும் அபபுகழே கருதி ஒரு களத் தெதிர்த்து அவன் வலியினை அழித்தலாம். இத்தும்பைத்திணையானது, படையாளரது அற்புதமான வீரச்செயல்களை விளக்குவதாகும். அஃதாவது-பலரும் ஒருவனை அணுகிப் பொருதற்கஞ்சி விலகிநின்ற, அம்பாலையதும் வேல்கொண்டெறிந்ததும் போராடிய, அவ்வாயுதங்கள் அவனுடம்பிற் பாய்தலாற் குறையிரான நிலையிலும் வீரச்செயலில் அவன் துளங்காமையும், வாளமுதலியவற்றால் அவனுடம்பேனுந் தலையேனும் அறுபட்ட நிலையினும் நிலத்துச்சாயாது அவனுடம்பு வீரச்செயல்காட்டி ஆடுவதும்போலவன. இந்நிலைகளை “அட்டையாடுதல்” என்பர். அட்டை, உடலிரண்டானபொழுதும் ஊர்ந்துசெல்லுமாறு போல்ப் படையோடு தான் பட்டவிடத்தும் அவனுடம்பு பாடுதலின இப்பெயர் வழங்கியதென்பர் “விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின்-ஒட்டன்றோ வன்கணவர்க்கு” என வள்ளுவரும் இத்தும்பைச்செயலைக் குறித்தல் காண்க. இத்துன்பை, வீணத்திணைக்கும் பொதுவாக்குமெனப்படுகின்றது. அஃதாவது-நிரைகொள்ளப்பட்டோன் அவற்றை மீட்கும்போது முற்குறித்த வீரச்செயல்காட்டுதலும், நிரை கொண்டோனும் அவ்வாறுகாட்டுதலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பையெனப்படும்; இவ்வாறே மற்றத்திணைகளின்புறத்தும் இத்தும்பை நிகழ்தல் அறிந்துகொள்ளற்பாலது.

. இனி, இத்தும்பைத்திணைக்கு ஆசிரியர் 12 துறைகள் கூறுவா. அவை மேற்காட்டிய வீரச்செய்திகளைப்பற்றாது, மேற்சென்றவனும்

* “பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டி” என்ற புறநானூற்றடியின் (50) விசேடவுரையில் “உழிஞை-கொற்றான்; அது குடந்தட்டார்வழக்கு” என்பா உரைகாரர். இது, பருத்தியில் ஓரினமென்று கூறுவர் பாக்டர்-போப்.

அவனை. எதிர்த்துநின்றவனுமாகிய வேந்தாசெய்திகளையே • குறிப்பீன; அவை வருமாறு:—(1) பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானே (= காலாள்) நிலை; (2) யானைநிலை, (3) குரலானிலை, இம் மூன்றுநிலைகளும்பற்றியுசெய்திகள், தனிப்பாடல்களில் சிறப்பானமையும், தகடுநியத்திரை பெருந்தேவனார் பாரதம் போன்ற தொடாநிலைசெய்யுட்கண்ணே பெரும்பான்மையும் வரும் என்பர். (4) சௌ படைவிராபோலத் தானும் நேர்நின்று பொருகின்றவேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்து மொய்ததவிட்த்து...அவனுடைய படைத்தலைவன் ஒருவன், தானே வேறிடத்துசெய்துநிறை போரைக் கைவிட்டித தன்வேந்தனோடு பொருகின்றாராவென்றி—தாரநிலை; தார் என்பது முந்தற்றுப் பொருகின்றபடையாதலின், இது தாரநிலையாயிற்று “தார் தாகுகி செலவது தானே” (குறள்-767) எனக் காண்க. (5) அத்தனைதலைவரே தமயிற பொருது வீழ்தல். (6) தனது உடைந்த படைவிடத்தே ஒருதலைவன் சென்று அதன் பின்னணியை மத்தத எருமைபோலத் தாகுகிறதும் எருமை, இதனை “எருமை மறம்” என்பா* ஐயனானதனா (துமபை. 1.3). (7) கையிலுள்ள ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு பெய்யாற்பொருதல், (8) பகைவேந்தன் ஊர்ந்து வந்தகளிறை எறிந்து வீழ்த்தல், (9) அங்கனம் களிற்றொடுவீழ்ந்த அரசனை, மற்றவேந்தனபடையார் கொன்று, அக்கொல்லப்பட்டவனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடும் அமலை; இதனால், வீழ்ந்த அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றாடி, வென்றவர் மரியாதையுடைய பண்பைமரபுதல விளங்கும்.

ஆளுந் குரிசி லுவகைக் களவென்னும்

கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி—வாளவீசி

ஆடினார் ஆர்த்தார் அடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்

சூடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து”

என்னும் வெண்பாவாலும் இச்செய்தி உணர்க. (10) இருபெருவேந்தரும் அவர்க்குத்துணையாகவந்த அரசரும், தானைத்தலைவரும் வாளாடி பெரும்போர் புரிந்து, ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தோல்நிலை; (11) பேரிடத்தே, தன்வேந்தன் மாற்றரசனது வஞ்சத்தாட்டினாக, அதுகண்டு சினங்கொண்ட மனத்தனாகிய பெரும்படை, தலைவனொருவன், தலைமயங்கிப் போர்புரிந்த நல்லிசைநிலை. “அத்குருகுலவேந்தனைக் (துரியோதனனைக்) குறிந்து (துடை) அழித்

* மறபோரும் இவ்வெருமைமறமாம் என்பா (சிவக. மண். 158).

ஞான்று, இர்வு ஊரெறிந்து, பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர்மக்களையும்
கொன்று வென்றிகொண்ட அரசுவததமாவின் போதத்தொழில்
போல்வன” என்பர் நச்சினாக்கினியர். (12) அல்வஞ்சுந்தாற கொல்லப்
பட்ட வேந்தனுடைய பல்படைபுழை புறங்கொடுத்ததால், அப்புறங்கொட்
டியவரைக கொல்லுதல் அறனன்று என்று கருதாது, அந்நாடுகொன்று
குவிக்கும்-நீழிலாட்டு” (தூழில்-கொனறுகுவித்தல்) ஆகத் துறை
பன்னிரண்டும் கண்டுகொள்க இதற்குரிய குறித்தகுரிய துமையபடி,
பொன்னாலும் அரசா அணிந்துகொள்வதுண்டென்பது, “பொலம்
பூகமடை” (புறம்-2) எனனும் மேற்கோளால் அறியப்படும்.

5. வாகைத்திணை.

வாகையாவது வலியும் வருத்தமுமின்றி, இயல்பாகிய ஓழுக
கத்தானே, நான்குவருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதாமுதவியோரும்
தம்முடைய தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பது ஆசிரியர் “தா
வில் கொள்கைத் தததம் கூறறைப-பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப”
எனக் காண்க ஐயனாரிதனா-“வாகையபூவைப் புனைந்து” மாறு
பாட்டோடு பகைவேறதைக் கொன்று ஆவாரித்தல்” என்பா, [“இலைபுனை
வாகை சூடி மிகனமலைந்து-அலைகடா முனை யாடல் டோததனறு”]
தொல்காப்பியனா கூறியபடி, தததம் தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல்
என்பது-தமமைத் தாமே மிகுதிப்படுத்தலும், தமையப்பிறா மிகுதிப்
படுத்தலுமென இருவகையாம் இரண்டின்புபால் வலியாலும் வருத்
தத்தாலும் பிறரைக்கொண்டு கூறுவித்துக்கொள்ளுதல் வாகையன்றென
றும், ஒருதொழிற்கண்ணே வெற்றியானது உறமுச்சியால் (மாறுபாட்
டால்) வருமாயின அது வாகை எனவும், இயல்பால் வருமாயின அது
முல்லையெனவும் கூறப்படும் என்றும் நச்சினாக்கினியர் எழுதுவா

* இதனில் “கொத்தானவாகை” என்ற இனத்தின் ஓழைச்சுருதிவே
பழையவழக்கென்று தெரிகிறது (புறப் பெண் 8-1 உரை) இது, வெண்ணை
நிறமுடைய பூக்கள்கொண்ட ஒருவகைமரமென்றும், இதனை “*Mimus
flectuosa*” என்பவரென்றும் கூறுவாடாகடா போப். இரோப்பாவிலும்—
“ஆலிவ” (Olive) என்ற சித்தவிரூஷத்தினை இலக்கார, கிரீடம்போலச் செய்யப்
பட்டமாலையைப் பண்டைக்காலத்து ரோமாயவனா, ஹோரிஸ் வெற்றிக்கொண்ட
வீரர்க்குப் பரிசாக அளித்ததுவந்தசெய்தி-“ஹோமா” (Homa) என்ற சூர்வகவி
இயற்றிய “ஒடஸஸி” “இலியட்” என்ற காவியங்களால் அறியப்படுவன என்
றும், தற்காலத்து, எல்லா மேலநாடுகளிலும், இவ்விரூஷத்தினையே லையச் சாந்
தத்துக்கு அடையாளமாக வழங்கிவருகின்றனவென்றும் கூறுவா.

அகத்திணையுட் பாலை பெருவரவிறுறாய் ஊல்களுள் வருமாமுழைல், அதன்புறமாகிய இவ்வாகையும் பெருவரவிறுறாய்வரும் எனப்படுதலால், (பக்.157) புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கில், இத்திணை மிகுதியாகப் பயில்கின்றமை உணரப்படும்.

இனி, இவ்வாகைத்திணைப்பகுதிகள் பரந்தபட்டனவாயினும் அவற்றை ஏழாக ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பா ஆசிரியர். அவையாவன:- (1) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம், பார்ப்பார்க்குரிய ஆறாவன- ஒதல், ஒதுவிததல், வேட்டல், வேட்டிததல், கொடுத்தல், கோடல் என்பன. (2) ஐவகை மரபின அரசர் பக்கம். ஐவகையாவன-ஒதல் வேட்டல், ஈதல், காததல், தண்டஞ்செய்தல் என்பன. (புற-1-வெண். 3-3 உரை) (3) இருமூன்றுமரபி னேனோர்பக்கம்; ஏனோ-வணிகரும் வேளாளரும். வணிகாக்குரிய ஆறு:-ஒதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம் என்பன வேளாளாக்குரிய ஆறு:-வேதமொழிந்தன ஒதல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம், வழிபாடு என்பன. “இனி வேளாளாக்கு வழிபாடுகொள்ளாது, அரசா இவரிடம் பெண்கோடல் பற்றி வேட்டலுளதென்று வேட்டலைக்கூட்டி ஆறு என்றும், அரசரால் அச்சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கு வழிபாடு உரித்தென்று கூறுவாரு முண்டு” என்பர். (4) மூவகைக் காலமும் நெறியினற்றிய அறிவன தேயம்-குறற்றற்ற ஒழுக்கங்களை மூவகைக்காலத்தும் வழங்கு நெறிப் படியமைத்த முழுதுணர்வுடைய அறிவர் பகுதி; இவ்வறிவா, கலச யோனியாகிய அகத்தியன்முதலியோர் என்பர். (5) “நாஸ்துவழக்கிற் றுபதபக்கம்”-எனவகைமாரக்கத்திற் றவம்புரியும் முனிவா பகுதி, ‘இப் பகுதி-தவஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும், தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும் என இருவகைபாமென்பா; இவற்றுள், தவம்புரிவார்க்குரியவையாவன-உணவினும நீரினும சென்ற உணததைத் தடுத்தலும், ஐந்தீநடுவிலும் நீரினிலையிலும் நிறறலும், கடலும் காடும் மலைபு முதலிய ஷற்றில நிறறலும், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமைப்பு முதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டறநாலை உரையாடாமைபும், துறந்தகாலந்தொட்டு வாயவாளாமைபும் (மொனம்) ஆகுமெனமும்; தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க்குரியவாவன:-ஆயமம், நியமம், ஆசனம், வனிநிலை (பிராண யாமம்); தொகைநிலை (பிராந்தியாகாரம்), பொறைநிலை (தாரணை), நனைதல் (தியானம்) சமாதி என்பன எனமும் கூறுவர், நச்சினுர்க்கினியா (பக்-165). (6) “அறிமரபிற் பொருள்கடபுல”-தத்தம் தொழிலமுறை

பாணே பேர்ப்பிரிவார்ப்பகுதி; *அவை, 'சொல்லாணும் பாட்டாணுங் கூத்தாணும் மல்லாணுஞ் சூதாணும் பிறவற்றாணும் வேறலாம்'. (1) அணைநிலை வகை—மேற்கூறிய மூன்றுவருணத்தாரும் பிறரும் அடியாக—அவரிடத்துத் தோன்றி வேறுபட்டோர் பகுதி; இவர்கள், வருணசாங்கரியத்தால வந்த கலப்புச்சூதியாவார் இச்சூதியாரின வேறுபாட்டுவிரிவை மீண்டு முதலிய நூல்களிற கண்ணுகொள்க. “யோகிகளாய் உபாயங்களில் முக்காலமுமுணர்ந்த மாமூலா முதலியோர் அறிவகிறேய்தது அணைநிலை வகையோராவார்; அவர்க்கு மாணுககாங்கித் தவஞ்செய்வோ தாபதபக்கத்தராவார், தகர் (ஆழி) வென்றி, பூழ் (சிவல்) வென்றி, கோழிவென்றி முத்தியிப் பகுதிகளை பொருநாகண அணைநிலைவகையாம்” எனபா உரைகாரர். இனிப் பாப்பனப்பகுதி முதலியவற்றின் விரிவு அண்டுவிடப்பிற் பெருகு மாதலால் உரைநோக்கி உணரற்பாலன. மேலே பாப்பன்னப்பக்கமுதலிய வற்றுக்கு ஆசிரியாகூறிய எண்கள், “அவைகூறிய வடநூல்களில் வேறே எண்ணுதற்குரியன சில இல்லாமல் எண்ணப்படன” எனபா நச்சினூக்கினியர் (பக-279) இங்ஙனம் அவவுரைகாரர் கருதிய வடநூல்களிலே சாணாகிய அரத்தசாஸ்திரமும் ஒன்றென்பது, அதன் 3-வது அததியாய்தது இவ்வகைகள் தெளிவாகக் கூறப்படுதலால் தெரியவருகிறது.

6. காஞ்சித்திணை.

காஞ்சித்திணையாவது, பெருமபானமை வீட்டினைப் பம் ஏதுவாக, அறம்பெருநரின்பமெனவற்றாலும் அவற்றின் பகுதியாகிய உயிரியாக்கை செல்வம் இளமை முதலியவற்றாலும் நிலைபெறிலலாத உலகியற்கையைக் கூறுவதாகும் இக்காஞ்சி வீடு ஏதுவாகவன்றிச் சிறப்பானமை நிலையாமைக்குறிப்பே ஏதுவாகக் கூறவுமபம் எனபா பிற்கூறிய நிலையாமைக்குறிப்பேற்றறி நிகழுங் காஞ்சியை, ஆண்பாற்காஞ்சி பெண்பாற்காஞ்சி என இரண்டு துறைகளாக வகுத்து ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பகுதிப்பட ஆசிரியர் விரிககின்றார் அவற்றுள், ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தாவன:—(1) பிறரறற் றடுத்தற்கரிய கூற்றம் வருமென்று சான்றோர் கூறும்—பெருங்காஞ்சி. (2) இளமைதன்மை, நீங்கிய அறிவுமிக்கோர், அவ்விளமை கழியாத அறிவினமாக்கட்குத் காட்டிய முதுகாஞ்சி. “வழிநின்று பயவா மண்பில் வாழ்க்கைக்—கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்கு

காட்டிய காஞ்சியும்” என்றா இளங்கோவழிகளும். (சிலப்-காதை-25-131-2). (3) போரில் விழுப்புண்பட்ட* பெருவீரனெருவன், அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை வேண்டினது, அப்புண்ணைக் கிழித்து இறங்கும் மறக்காஞ்சி. “தன்னோடு-முன்மலைநதி மடிந்த ஓடாவிடலை-நடுகல் நெடுநிலை நோக்கி யாங்குததன-புணவாய் கிழித்தனன புகழோன” என இலக்கியமுங் காண்க (A) போர்நிகழ்ந்த இரவிற புண்பட்டுக் கிடந்தவீரனைக் காத்தறகுரிப சுற்றமில்லாமையால், அவனைப் பேயே காத்ததாகக் கூறும் பேயக்காஞ்சி, அஃதாவது-அவனுயிர்போந்துணையும், ஓரியும் பேயும் நாயும் நரியுங் கடிந்து, அவன தசையைக் கொள்ளாவண்ணம் பாதுகாததல எனப் (5) ஒரு வீரன இறந்தவிடத்து அவன் இத்தனமையன் என்று கழிவுபொருளாபிடுமபடி, ஏனையோர் இறங்கிச் கூறும் மனைக்காஞ்சி, இது பெருமபான்மை, மண் என்ற இடைச்சொற்பற்றியே வருதலால், உடம்பொடுபுணர்த்து; ‘மனைக்காஞ்சி’ எனப்பட்டதென்பா. அதியமான இறந்தபோது ஓளவை யார் இறங்கிப்பாடிய “சிறியகட பெறினே எமக்கியு மன்னே” என்ற புறப்பாட்டு இக் காஞ்சிக்கு ஏற்ற உதாரணமாம் (6) ‘இத்தனமைய தொன்றைச் செய்ய ஆற்றேனாயின இன்னவாறுகக் கடவோர், என்ம கூறும் வஞ்சினக்காஞ்சி, இது தான செய்யுக்கருதியது பொய்ததுப் போக, அதனால் வந்த குற்றம் பொறுக்காது உயிரிழிதலாம் (7) போரிலே புண்புறறுக கிடந்த தனகணவனை அவன் மனைவி போய் தீண்டாதவண்ணம் காத்தது தானும் அவனது தீண்டாது நிற்கும் தொடர்க்காஞ்சி. (8) உயிரிழந்தகணவன்மேல் வேலாய்ந்த வடுவைக் கண்டு அவன்மனைவி அஞ்சிய ஆஞ்சிக்காஞ்சி, எஞ்ஞானமும் தனக்கு இன்மஞ்செய்துவந்த வீரனுடம்பு அடையாளந்தெரியாமற் புண்பட்ட தனால், அச்சம் நிகழ்ந்ததெனக் (ஆஞ்சி-அச்சம்) இக்காஞ்சியை-உருத்தெரியாமற் செய்து தனகணவன்மேற் பாய்ந்துகிடந்த வேலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன் மனைவி, தன்னுபிஸாப் போகவிக்கொள்ளாந் லாகவுங்கொளவர்; ‘

“கவ்வவரீரே வேலிக் கடித்தேநாண் கறுபுடைமை
வெவவேலவாய் வீழ்ந்தான் விறலவெய்யோன்-அவ்வேலே
அயபிற் பிறமுந் தடங்க ணவனகாதற்
கொடிபிறகு மாயிற்றே கூறு”

* விழுப்புண-போரமுக்குது “முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண” என பா, பரிமேலழகர் (குறள்-776)

என இச்செயல் காண்க (9) தம்பெண்ணைக் கொடுக்காது மறுத்தல் பற்றிப் பகைவனாய் அவனை வலிந்துகொள்ளுதற்கும் படையெடுத்து வந்த அரசுனோடு, முதுகுடியிற் பிறந்தமக்கள் தம்பெண்களைக் கொடுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாறிகூடுசி; இச்செய்தி இரக்கதமணம் பண்டைக்காலத்தில் நிகழ்ந்துவந்தசெய்தியைக் குறிக்கும். இம்மகட்பாறிகாஞ்சிபற்றிய விஷயங்கள் இவ்வாராய்ச்சித் தொடக்கத்தே விளக்கப்பட்டுள்ளன * (10) போரியல் விழ்ந்துகிடந்த தன் கணவன் தலையைத் தன் முலையினும முகத்தினுள் சோதனாக்கொண்டு, அவன் மனைவி மனமுடைந்து இறந்ததிலை - என ஆண்பாறாகாஞ்சி பததுங் கண்டுகொள்க இவற்றுள்ளே ஈற்றில் நின்ற சில பகுதிகள் பெண்பாற குரியனவாகிய தேற்றினும ஆண்பாலாது வீரத்தையே சிறப்பிக்கும் இரக்கமுடையன என்பர்.

இவற்றுள், போரிடையே, மனைவியர் களத்திறசென்று தம் கணவரை உபசரித்தலும், அவரிற்றநால் அங்கே உடன்றித்தலும் முதலிய வீரசெயல்களைப் பெண்பாலாகும் ஆசிரியர் கூறுதலால், அக்காலத்திருந்த வீரபத்தினிசனினபெருமை வெளியாம் பெண்டிர்க்குள் மிக் வீரம் முறகாலத்தி டுந்தசெய்தியை “வீரத்தாய்மா” என்ற வியாசத்து விளக்கியுள்ளோம். (சொந்தரிடத்த தொகுதி 5, பகுதி 10, பக். 459-469.

இனிப் பெண்பாறாகாஞ்சி பத்தம் முறையே வருமாறு:—
(1) பெரும்புகழுடையனாக மாய்ந்தவ னொருவனை, அவனைச் சேர்ந்த பெண்களைச்சுற்றம் சூழ்ந்துகொண்டு அழங்கூட்டி இது சுற்றத்தார்த் அழகைக்குரல் விசுவியெழுந்த ஓசையாம் இது முதலிய துணைகள், போரிடத்தன்றி வேறிடத்து நிகழ்வனவாம் (2) சுற்றத்தாரிடலாமல் மனைவியர் தாமே தத்தம் கொழுநரைத் தழுவிக்கொண்டு அழுதனாற் கண்டோர்க்கு உண்டாகிய துக்கம். (3) தலை கணவன் முடிந் பொழுதே உடனுயிர் நீத்த மனைவியின் உழுவலன்பை அறிந்தவர் பிறர்க்குந் துணைந்தம். [முதுமை-உழுவலன்புபற்றிய; ஆனந்தம் சாக்காடி] ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், தண்ணகிக்குத் தார அநீதிபுரிந்தமை தெரிந்து உயிர்நீத்தகாலத்து, அவன்மனைவி பெரி கோப் பெண்டு ம் ஒருங்குடன்மாய்ந்ததுழி (சிலப். காதை-25), ௨

புதுமன் முருகக்கடவுளால் அழிவுண்டமைக்கேட்டதும்; அவன் “தேவி
 பிசிய பதுமகோமனையெனும் திருமங்கை ஆவிநீத்ததும்” * இம்
 மூதானந்தத்தின் பார்ப்பிமென உணர்க. கணவனிறந்ததெய்தி காதில்
 விழுந்ததும், மனைவியினுயிர் இயல்பாகவே நீங்கவிடுதன்மையே ஒப்புயர்
 வற்ற அன்பாகும்; இதன் சுறப்பினை, இறையனார்களவியலுரைத்தொடக்
 கத்தில் அகனுரைகாரர் தடைவிடைகளால் நன்கு விளக்குதல் காணலாம்
 (4) கொடியவழியிலே தன்கணவனையிழந்து அவன்மனைவி தனித்துப்
 புலம்பிய-முதுபாலை. பாலை என்பது பிரிவாதலால், இது பெரும் பிரி
 வாதல் (மரணம்) பற்றி ‘முதுபாலை’ எனப்பட்டது. (5) தணவனொடு
 மனைவியிறந்தவிடத்து, அவரிடத்து முன்பு நிகழ்ந்ததெய்திகளையெல்
 லாம் பிறர்க்கறிவறுததி, அவா சுற்றத்தாரா பரிசிலாளர் முதலியோர்
 துககப்படுகின்ற-கையறுநிலை. (6) தன் மனைவியைக் கணவனிழந்து
 நிற்கும்-தபுதாரநிலை (தபு-தாரம் = இழந்த தாரம்) (7) காதலனை
 விழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுசிய-தாபநிலை. (8) -கறபுடைமனைவி
 தன்கணவனிறந்தவிடத்து அவனொடு எரிபுகுதலைவேண்டி, அச்செயலை
 விலக்குவாரொடு அவன் மாறுபடிக் கூறும்-பாலைநிலை [பாலை-புறங்
 காடு] கணவனொடு மனைவி உடன்கட்டை ஏறுது தவம்புரியும் தாபந
 நிலையும், உடன்கட்டையேறும் இப்பாலைபும, கணவன் இறந்ததும் உட
 னுயிர்மாயும் மூதானந்தமும், முறையே கடையன்பு, இடையன்பு, தலை
 யன்பு பற்றி நிகழ்வன என்க மணிமேகலைபில், இம்மூன்றுசெயலையும்
 சீத்தலைச்சாத்தனார்-

“காதல நிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
 உதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத தடங்காது
 இன்னுயி ரீவர் சயா ராயின்
 நன்னீர்ப் பொய்கையி னனியெரி புகுவர்
 நனியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு
 உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்புஅடுவர்
 பத்தினிப் பெண்டிர்”

என்று கூறுதல் ஈண் டறியத்தக்கது. (9) தன் சிறுவன் போரில்
 வீரச்செயல்காட்டி இறந்ததெய்திகேட்டேனும், அச்செயல்காட்டாமற்

புறங்காட்டி ஒடிய்செய்திகேட்டேனும் தாய் இறந்துபடுநிலை. இவ்வாறு பண்டைத்தாயர் வீரத்தாற் பெரிதும் விளக்கமுற்றிருந்தசெய்திக்குப் பழைய மெற்கோள்கள் பலவுண்டு. அவற்றை யிண்ணீரிரிப்பிற் பெருகும்*. (10) இவ்வாறு, *தன்கண்ணே பலரும் இறந்தொழியவும் தானொழியாது உலகத்தினிலையாமையை ஆறி வித் துநிற்கும் புறங்காட்டை (சூரிகாட்டைப்) புகழும் காடுவாழ்த்து-ஆகப் பெண்பாற் காஞ்சி பத்துங் கண்டுகொள்க. இனி, ஐயனாரிதனார், காஞ்சி எனபது-வேற்று மன்னன் வந்துளிடக் காஞ்சி எனநூ டுவைச் சூழ்த தன் காவ லிடத்தைக் காட்டபதென்பர்.

7. பாடாண்டிணை.

பாடாணாவது, புகழ்முதலியவற்றை விரும்பிய ஆண்மகனொருவ னிடம் ப்ரிசில்வேண்டி, ஒருபுலவன் அவன் குணதிசயங்களைப் புகழ்க்குது பாடுவதாகும். பாடாண்-பாடப்பெறும் ஆண்மகனது ஒழுகலாறு. வெட்சி முதலாய திணைகளும் ஒருபுலவனால் இவ்வாறு பாடப்பரிவனவேனும், அவை பெருகியாலும் ஒருதலைவனிடம் ஒன்றை விரும்பிக் கூறப்பெற மையாலும், அத்தலைவன்பெறுமபுகழ் பிறரைவேண்டிப்பெறுவதன்றிக் தாமே தலைவராய்ப் பெறப்படுதலாலும் அவற்றினவேறாக இத்திணை கூறப்பட்டதென்பர். ஆயினும், சிறுபான்மை அவ்வேட்சிமுதலிய திணைகூற-புலவன் ஒன்றைப் பெறவிரும்பினும், தலைவன் ஒன்று கொடுக்கவிரும்பினும்-வெட்சிப்பாடாண் என்பது முதலிய பெயர் பெறு மெனவும், அத்திணைகள் இரண்டும் பலவுங்கூடிப் பாடாண்டிணையொடு கலந்துவருமெனவும், பதிற்றுப்பத்து நூலும் இவ்வகைப் பாடாண்டிணை யெயர்ம் எனவும் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இப்பாடாண்டிணை தேவரும் மக்களுமாகிய இருதிறத்தார்க்கும் உரியன.

* 'வீரத்தாய்மா' என்ற தலைப்பின்கீழ் 'யாம் எழுதிய வியாசத்தால் பண்டைமகளிரது வீரச்செயல்கள் நன்கு விளங்கத்தக்கன. ** (செந்தமிழ், தொகுதி 5, பகுதி 10.)

† இது குறிஞ்சிநிலப் பூக்களில் ஒன்றாகக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கூறும். இதனை, இலையுந் தளிரும் கறுப்புநிறமுடைய ஒருவகை மரத்தின் பூ எனவும், "Ulmus Integrifolia" அல்லது "elm-tree" என இம்மரத்தினை வழங்குவ ரெனவும் கூறுவர் டாக்டர் போப். நிலையாமை அல்லது துக்கமிகுதியை உணர்ந்தற்குக் காஞ்சி என்னும் பெயர்வழங்குவதும் இப்பூவை அவற்றுக்கு அடையாளமாக முன்னோர் கொண்டதன்றி போலும் "Weeping willow" என்ற பூவிசேடத்தை, ஐரோப்பியர் துக்கமிகுதினைப் குறிக்கும் அடைமொழி மாகக் கொண்டிருத்தலுங் காண்க.

இவற்றுள் தேவர்கூரிய பாடாண் இருவகைப்படும். முதலாவது—பிறப்பினுன்றிச் சிறப்பினால் தேவசாதியைச் சார்ந்தனவாகச் சொல்லப்படும்—முனிவர், பார்ப்பார, ஆகிரை, மழை, முடிப்புடைவேந்தர், உலகு என்னும் அறுவகையும வாழ்கதுதல. இதனாற் பிறப்புமுறையாற் சிற்ற்த கடவுளான வாழ்கதுதல சொல்லாமையே அமைபும். [இஃது “அறுமுறைவாழ்கது” எனப்படும்] தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்கதெல்லாம் இவ வறுமுறைவாழ்க்தின்பாற் படுமெனக் கூறுவா இரண்டாவது—அத்தேவரிடத்தே சிறப்பில்லாத இம்மைப்பயன்களோடானடி, அவர்பால் அககுறிப்பைக் கூறுதல் இம்மைப்பயனைவேண்டிதலாவது, தன்பொருட்டேனும் பிறப்பொருட்டேனும் இம்மைச்செல்வங்களைக் காழுறுதல. இக்காமவகையில், புணர்ச்சிவேட்கையைக் கடவுளரிடத்துக் கூறும்பகுதியு முண்டு, “அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெனடிர்நயப்பனவுட, அவாமாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயப்பனவுட, கடவுளா மானிடப்பெண்டி ரையப்பனவும் பிறவுமாம்” (83.)

இனி, மேற்கூறிய அறுமுறைவாழத்தோடு—கொடிநிலை, கந்தழி, வளளி எனும் மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்துடன்வருமென்பர் ஆசிரியர்; “கொடிநிலை கந்தழி வளளி பென்ற-வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்—கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே” எனக் காண்க இவற்றுட் கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றுத்தேனும் சூரியன் என்றும் (கொடி—கீழ்த்திசை), கந்தழி என்பதற்கு ஒருபற்றுக் கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிறகும் தத்துவங்கடந்தபொருள் என்றும் (கந்த அழி—பற்றுக்கோடு அழிந்தது), வளளி என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கூறுவர் நச்சினுர்க்கினியர். ஐயனாரிதனாற் இம்மூன்றுபகுதியையுங் கூறுமிடத்து:—கொடிநிலையாவது—அரிய யனரன் என்ற மூவர்கொடிகளுள் ஒன்றோடு உவமித்துத் தன் அரசன் கொடியைப் புகழ்தல் என்றும், கந்தழியாவது—திருமால் வாணசானது *சோனகடித்தரணை அழித்த வெற்றியைச் சிறப்பித்தலென்றும் வள்ளியாவது—முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பெண்டிர் வெறிபெடுத்தாடுவது என்றும் கூறுவர்.† இவற்றால், அவ்விருவர் கூறும்பொருள்

* சோணிதபுரம்.

• † இளம்பூரணர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் “கொடிநிலை கந்தழி” என்றருத்தி ததுக்கு அவா எழுகிய உரைநோக்கியறிக.

களும் பெரிதும் மாறுபடுதல காலாலம், ஆகவே, கொடிநிலைமுதலிய வற்றின் உண்மைப்பொருள் துணியக்கடாததாகின்றது. இனி, இச் சூத்திரத்துக்கு என்கருத்திறோன்றிய சில கருத்தையும் அறிஞர் டே ஆராய்ந்துகொளளக்கடவா. அஃதாவது-தெய்வப்புலமைத திரு வள்ளுவர், தம் பெருநூற்றொடக்கத்தே கூடவுளவாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரங் களைப் பாயிரமாகத் தனியே நிறுத்திக் கூறுகின்றனரன்றோ? “ஆபிரதது முந்நூறு முப்பதருகுறம-பாயிரத்தினையே பகராததறின” என்று சங்கப்புலவர் ஒருவர் இவற்றை வேறுபிரித்துக் கூறுதலுங் காண்க இஙஙனம் இந்நான்கதிகாரங்களைமட்டும பாயிரமாக வளருவனா தனியே கொண்டது எககாரணம்பற்றி? என்ற கேள்வி நெடுநிகழ்ந்துவருவ துண்டு. இதற்குத் தக்கவிடை இதுகூறும் பெறப்படாதாகத் தெரிக திலேம். ஆயின், தொல்காப்பியனர் கூறிய “கொடிநிலைகந்தழி” என்ற இச்சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு விடைதரவல்லதோ என்பது எமக்குள் நெடுநாள நிகழ்ந்துவரும் ஆராய்ச்சியாகும். அஃதாவது-இச்சூத்திரத் திற கொடிநிலை கந்தழி வளளி என்ற புறமும் கூடவுளவாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்பின்வழிவரும் ஒருநினைப்பொழிச்செல்லைக் கூடவுள வாழ்த்துக்குக் கூறுதலால், அவ்வாழ்த்து முதலிறகூறுந் சிறப்புடைய தென்பதும், மற்றவை அதுதனின்வாழ்வைத்து வாழ்க்தப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன இனிக ‘கொடிநிலை’ என்பது மேகத்தைக் யுணர்த்தும்; சீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெறுதலுடையது, நீடனிலை யுடையது என்பன இதன்பொருளாம். [கொடி-சீழ்த்திசை] நச்சுணாக கினியரும் இவ்விருபொருள்களையே பற்றிச் சூரியனுக்கு இரப்பதற்கு இணக்குதல் காண்க மேகவாசனஞ்சிய இரத்தினது திற சீழ்காதலின் அததிசையே மேகத்துக்கும் உரியதென்பதும், அவருள்ளெழந்த கொண்டல்களே உத்தரபந்தரப் பெயர்வன என்பதும் அறியத்தக்கவை. குணக்கின்று எழுவது பற்றியே மேகம் கொண்டலென்ப பெயர்பெற்ற தென்க. “ஞாலம் வறந்திரப் பெய்யந குணக்கோபு-காலத்திற ஞேன்றிய கொண்முப்போல்” என்பதனால் (கவித 32) கிழக்கிலேழ்மும் கொண்டல்களே

* கொடி-சீழ்த்திசையாதல், ‘குணநிவாந்து கொடிந்கொண்ட மேகாடை யால்’ (150) ‘கொடிமிசை மையறு மணழிலம்’ (111) எனவரும் நவீனதொல்காப்பியர்களானும், ‘கொடி முதலா வீங்கிவற்றைக் கொண்டே ண்டுங் கொலை’ என்றிரு சினைந்திமாலையத் தொடராலும் (37) அறிக

பெயலிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும். இவ்வாறன்றி மின்னற் கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் 'கொடிநிலை' எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கும் ஆற்றல் பெரிதுபட யதாதல் தெனியலாம். இரண்டாவது கந்தழி என்பது - கந்து - பற்று, அழி - அழிவு, அல்தாவது பற்றழிநதார் அல்லது நீத்தார்தன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின். 'நதலறம்' என்றோ ஓளவையாறும். நசசிணுக்கினியாதற்கொளகைக்கியைபசு சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணைகு விடது, "வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தமவழங்கலான வள்ளியென்பது உமாம்" என்று கூறுதலிப்பின்று, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கிடும் தெனியப்படும். படவே, வண்மைபாகிய அறத்துக்குரிய கடவுள் வள்ளி எனப்பட்ட தென்க. இவ்வறம் மேகம் நீத்தார அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், கடவுளை முதலாகக்கொண்டு வாழத்தப்படுதலும் இப்பாடாணபகுதியாம் என்பது, சூததிரபபொருளாதல் கண்டு கொள்க. எனவே வள்ளுவனாக்கூறிய பாரிமும் இவ்வினக்கணம்பற்றி அமைந்த தென்பது விளக்கமாகும். ஆயின, மேற்கூறிய அறுமுறைவாழத்தில வானையும் முனிவரையும் வாழ்த்தல் ஆசிரியாரை கூறப்பட்டுள்ளதே எனின்: - "அமராகண்முடியும் அறுவகை யானும்" எனறே ஆசிரியாகூற, அதற்கு நசசிணுக்கினியா, அவ்வறுவகை இன்னவினன என்று எழுதியதனறி மூலத்தால் அப்பகுப்பொன்றும் அறியப்பட்டதில்லை, அதனாலும், 'அமராகண்முடியும்' என்ப பிறப்புலகைப்பட்ட தேவசாதிபையே ஆசிரியர் கருதுவதனாலும், அவ்வறுவகையினகண்ணே செங்குதிராகடவுள், தண்கதிர்க்கடவுள் முதலிய தேவா அறுவர் அடங்கியவரென்றும், அறுமுறைபுளடங்கியவராக நசசிணுக்கினியா கருதிய வானையும் முனிவரையும் 'கொடிநிலைகந்தழி' என்பதனால் ஆசிரியர் தனிப்படக் கூறினரென்றும் நாம் கருதுவது இயுக்காதெனக்*. மேற்கூறிப்போந்த

* இளங்கோவழிகள், சிலப்பதிகாரம் மங்கலவாழ்த்துக் காதையுள் அறுமுறையே கூறுதலும், சந்திரனூரியா அவற்றுள் அடங்குதலும் காண்க. அவ்வழிகள் - திங்கள், செங்குதிரா, மழை, புகாரா, (உலகு), உயாந்தோர் (முனிவர்) சோழன் (அரசு) என அறுவகைகொண்டு வாழ்த்துதல் அக்காலையால் உய்த்தற் பற்றாலது. தம் பொதுக்கொளகைக்கேற்ப, ஆவையும் பார்ப்பாரையும் விலக்கி அல்லாதவர்க்கு மனையையும் முனிவரையும் கொண்டு இளங்கோவழிகள் அறுமுறை கூறினா போலும். அடிபார்க்குநல்லூர் இம்மங்கலவாழ்த்துக்களை அறுமுறைப்பாற்பட்டனவாகக் கொள்ளாது சென்றமைக்குக் காரணம் தெரிந்திலது.

என அபிப்பிராயங்கள் பொருத்தமுடையனாயின், தெய்வப்புணர், தம் பொதுமறைதொடக்கத்தே பாயிரமாக நான்கதிகாரங் கூறியது தொல்காப்பியமுறைபற்றியதே என்பது கரதலாமலகமாகும். அறிஞர் இக்கருத்துக்களை ஆராய்ந்து ஏற்ற பெற்றி கொள்ளக்கூடவர். இவை நிறைவு. இனித்தேவாக்குக் கூறும் பாடாணபகுதியில், நிரைகோடல் நிரைமீட்சி (வெட்சி), மேறசேறல் (வஞ்சி) என்ற செயதிகளை அததேவரும் நிகழ்த்தினராகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல்கூடாதென்றும் உழிஞைமுதலிய நினைகள் அவர்க்கும் உரிவவாமெனவும் கூறுவர். (89).

இனி, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குத் தொல்காப்பியஞர் இரு பத்துதுறை கூறுவா, இவையும் பழைய வழக்குகளேகுறித்ததலால் முறையே கூறத்தக்கன. (1) கொடுப்போரை ஏததிக கொடாரைப்பழிப்பது. (2) தலைவன் எதிரோன்று அவன்செய்தியையன்றி, அவனகுலத்தோர்க்கியல்பானசெய்தியையும் அவனமேல் ஏற்றிப்புகழ்தல். (இஃது இயனமோழி வாழ்த்தெனப்படும்.) (3) சான்றோர் வாயிலகாகுகின்றவனுக்குத் தமவிரவைத் தலைவனிடம் உணராததுமபடி கூறுங்-கடைநிலை இழிந்தோர் தம்விரவை அரசனுக்கு அறிவிக்குமிடத்துத் தத்தம் வாததியங்களை இயக்குதலால் உணராததி, வாயிலில் நிறற்றஞ்சிரியா என்ப. (4) அரசருமு மற்றைத் தலைவரும் அவையில் நெடுமபொழுது இருந்தவிடத்து, மருத்துவரும் அமைச்சரும் அவர் கணபித்தலைக்கருதிக் கூறுங்-கண்பட்டநிலை. (5) இன்னல் வந்துறறகாலத்து, உயாநதோர் மொழிப்படி, சேநாலைப் (பாபபாபாதுத) தானமாகக்கொடுக்கக் கருதும் வேளவிரிலை. (6) துமசெங்கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டு ஓங்கும்படி செய்த-விளக்குநிலை. இது கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகைநாளில் ஏற்றியவிளக்கு, சீழும மேலும் வலமும் இடமும் திரிபாநது சுடரோங்கிக் கொழுந்து விட்டது என்று, அந்நதோர் ஆககவ் கூறுவதெனபா. (7) ஒருதலைவன் விருமபாதவிடத்தும், அவனுக்கு உறுதியததலைச் சான்றோர் வேண்டி, வாய்மொழிபட அவனை வாழ்த்திக் கூறும்-வாயுறைவாழ்த்து. (8) ஆடம்பரமின்றிப் பெரியோர் நடுவில் தங்கவாழுவதே கடப்பாடு எனக் கூறும்-செவியறிவுறுஉ. (9) 'இன்ன' கூடவுளகாபப நீ 'வாழ்க' எனக் கூறும்-புறநிலைவாழ்த்து. (10) முன்பு ஒத்த அன்பினராயிருந்து, பிற்காலத்தே தலைவன் வேறுமகளிராவசப்பட்டுத் துறந்ததனால்வருந்திய பெண்பாலைப்பற்றி, இடைநின்ற சான்றோரும் பிறருங் கூறும்-னக்களை

வகை; இதற்குப் பேசுந் எனவளவளல், தனமனைவி கண்ணகியைத் துறந்ததுகாரணமாகப் பரணர்முதலிய புலவர்பாடிய பாட்டுக்கள உதாரணமாம். (புறநானூறு பாராகக்).

(11) தம் 'வலிமிகுதியால், பாசனையில் ஒருமனக்கவற்சியுமின்றித் துயின்ற அரசரை, அவரது நற்புகழ்கூறிச் சூதூர்கள் துயிலெழுப்புந் துயிலெடைநிலை இவ்வாறு, அரசராகு அவர்புகழ்கூறித் துயிலுணர்த்துமுறை தொன்றுதொட்ட வழக்கெனபது வட்டுநூல்களாலும் அறிந்தது. சூதா, மாகதா, வேதாளிகா, வநநகா என்ற அரசர்புகழ் கூறுதற்கு உரியவருள, சூதரே, வீரத்தாற மயின்று அரசரைத் துயிலுணர்த்தற்குரியார் எனப்படுவா சூதனென்பா, பிராமணருக்கும் கூத்தரியப் பெண்ணுக்கும் நிறந்தவா எனபா "துயிலெடைமங்கலம்" பாடல் பாணரது தொழிலுமாதலமேலே கூறப்பட்டது இப்பாணரைச் சூதாபோன்றவராகத் தமிழமக்கள் கருதினர்போலும் (12) கூத்தா, பாணா, பொருநா, விறலியா என்ற நாலவரும், தாம் அரசனொருவனிடம் பெருஞ்செலவம் பெற்றவகையை எதிர்வந்த வறியவர்க்கு "அறிவுறுத்தி, அவரும் அவ்வரசனபாறசென்று தாம்பெற்றவைபெறுமாறு கூறும் பகுதிகள். இக்கூத்தா பாணா விறலியரைப்பற்றி முன்பு* விளக்கப்பட்டன. பொருநரென்பவா—ஏக்களம் பாடுவோரும்| கோக்களம் பாடுவோரும் பாணிபாடுவோரும் எனப் பலவகையாவார். இந்நாலவரும் தாம்பெற்ற பரிசிலை எதிர்வந்தவர்க்குக் கூறி அவரையும் அதுபெறச் செலுத்துவது "ஆற்றுப்படை" எனப்படும் (ஆறு—வழியில், படை—படுத்தல், செலுத்தல்) இவ்வாறு ஆற்றுப்படுக்கும் முறைகளைப் பத்துப்பாட்டில் வருப பாணறுபபடை பொருநாறறுபபடை கூத்தாறறுபபடைகளால் உணராக (13) அரசன் தான் தினமும் மேற்கொண்டுநடத்தும் சிறை செய்தல் செருச்செய்தல் முத்தலய செற்றங்களை நீக்கிச்—சிறை விடுதல் செருவொழிதல் முதலிய சீரியகாரியங்களைச் செய்பதென வகும—பெருமங்கலம் இது "வெள்ளணி" எனவுமபடும. "மங்கலண்ணமாங்கி" வெள்ளணிபணிந்தன எவவுயிரகண்ணும் அருளே திகழ்த்தலின

* இரூ.நூல், 73—75-ம் பக்கம் பாராகக்

† இவா "கண்ணிலைப்பொருநா" எனப்படுவா, கண்ணைப்பறைகொட்டி—நாளளரைய் புகழ்பவா

அதனை வெள்ளணி* என்ப" என்றார் "நச்சினார்க்கினியர்" (சேவக. காந்தருவ. 111). இதனால், சமாதான சித்தத்துடனிருந்து அருள்புரியுநிலைக்கு வெண்மைநிறம் முற்காலத்தே அறிகுறியாக வழங்கியமை பெறப்படும.† (14) அரசன முடிபுனைந்ததாலந்தொடங்கி ஆண்டுதோறும் அவன் முடிபுனைந்துகொண்டு ஆடும்—நீராட்டுமங்கலம். (15) உலகுடனிடநீர்ந்தும் அரசனது கொற்றச்சுடைநீழலின் இயல்பு கூறுதல் (16) அவ்வரசனதுவானை, அதனாற் பசிநீரந்த பேயும் பிறரும் வாழ்த்தும் வாண்மங்கலம் (17) காற்றரசன வாழ்ந்த மதிலையழித்துக் கழுந்தபேரால் உழுது, வெள்ளை வரகுள கொள்ளும் விததி மங்கல மல்லாதவற்றைச் செய்து அரசன் மங்கலநீராடுதல் 'இருங்களந்தோறும்-வெளவாய்க் கழுகைப் புலவினம் பூட்டி-வெள்ளை வாழுகுங் கொள்ளும் விநதும-வைகலுழவ வாழியபெரிது' (புறம்-392) என ஒருதலைவன புழம்புபடுதல் காணாக. (18) பரிசிலவ்ருமபிவந்தவன், தன குடுமபத்தின இடுமபைகூறித் தான விரும்பியபொருளை வேண்டிக்கேட்டல். (19) வேண்டிய பரிசிலைப்பெற்றவன், தான பெற்றதை உயர்த்திக் கூறித் தலைவன் விடைகொடுத்தபின்பேணும் தானே அவனபால் விடைகொண்டேனும் செலுதல். (20) புலவரைத் தீயசகுனங்களாற் பாடாண்டலை வாக்குத் தோன்றிய திங்குகண்டு, அவரால் உதவிபெற்றவா, 'அவாக்குத் திங்கின்றாக' என்று ஒம்படை கூறுதல்-இவை மக்கடபகுதியாகிய பட்டாண்துறைகள் என உணராக.

• இனி, மககட்பாடாணிலன்றித் தெய்வப்பாடாணிலும் புணர்ச்சி வேட்கைபற்றி நிகழும் காமப்பகுதிகளும்* சேர்க்கப்படுமெனவும் (83), குழனிபாருவதது மககளிடத்தும் அன்புபற்றிக் கூறும் காமப்பகுதிகளுண்டென்றும்† (84) [இப்பகுதிகள்-பிள்ளைப்பருவத்துக்குக் கூறும் செங்கீரை தால் சப்பாணி முத்தம் முதலிய பற்றிய கூற்றுக்கள்], ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடியொழுகும் ஒரு தலைவனது விளக்கமும் புணர்ச்சிவேட்கைபற்றிய காமப்பகுதியாகுமென்றும் (85) [இது, பின்னுள்ளோர், ஏழுபருவமாகப் பகுத்துக். கவிவேண்பாட்டாற்

* வெள்ளணிநான் - பிறந்தநாளென்பர் புறப்போருள் வெண்பாமாலை உரைகாரர் (9.24).

† இக்காலத்தே மேனாட்டார் போர்நிகழ்ச்சியிலும், வெள்ளைக்கொடி பிடித்துப் போரிடையே பகைவர் வருவாராயின் அது சமாதானத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல், ஒப்பிடற்பாலது.

செய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம்; இது பரத்தையர்க்கன்றிக் குலமகவிற்க் குறித்தன்று என்பார்—இவையெல்லாம் சான்றோர் புலனெறிவழக்கத்தோடு பொருந்தச் கூறுதற்குரியன என்றுங் கூறுவர். (பக். 197, 198.)

மேற்கூறியவாற்றால், வெட்சிமுதற் பாடாணடிணையிறுதியாகவுள்ள புறத்திணை ஏழனிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் குறிக்கப்பட்டன. அவ்வெழுதிணைக்கும் பொதுவாக வழங்கும் வேறுசில துறைகளும் உள்ளன. அவற்றை ஆசிரியர் “வெறியறிசிறப்பின்” (60) “கூதிர் வேனில்” (76) என்ற குத்திரங்கள்ற் கூறுகின்றார். அவற்றாலும் புறைய தமிழ்வழக்கங்கள் பல அறியக்கிடத்தலால், அவற்றின் சிறப்புடையனவற்றை அண்டுக்கூறுவோம். (1) வேலன்வெறியாடல்—இது முன்பே நன்கு விளக்கப்பட்டது.* (2) மூவேந்தருடைய படையாளரும் போரில் ‘இன்னவேந்தரைச் சார்ந்தவர்’ என்பது தெரியும்படி அவ்வரசர்க்குரிய போரதை (பனமபூ), வேம்பு, ஆர் (ஆத்தி) என்ற அடையாளப் பூக்களைச் சூடிக்கொள்ளுதல். (3) வளளிக்கூத்து—இஃது இழிந்தோர் ஆடும் ஒருவகையாடல். (4) கழனிலக்கூத்து—இளம்பிராயததானொரு வன் போரில் ஓடாது வீரச்செயல காட்டினிறதற்கு வியந்து அவற்கு வீரக்கழல்கட்டி ஏனைவர் ஆடுகின்றகூத்து. இங்ஙனம் கழல்கட்டுதலே யன்றிக் கொடிமுதலியவும் அவற்குகொடுப்பதுண்டு என்பர் நச்சினர்க்கினியர். (5) உன்னநிலை—போரிலே வைத்தகால்வாங்காது முன்னின்று பொருத வேந்தனை உன்னமரத்தோடு சேர்த்திப் புகழ்வது. இம்மரம்† தெய்வத்தன்மையுடையதாய்ப் பின்னிகழும் நிமித்தங்களைக் காட்டுவதற்கும். (பதிற்று. 40). (6) பூவைநிலை—மாயோன்புகழை மன்னர்புகழுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவது; பிறகடவுளார் புகழை உவமையாக்கினும் இத்துறையாம். (7) பிள்ளையாட்டு—வாளாற் போர்செய்துயர்ந்த

* இந்நூல் 62-ம் பக்கம் பார்க்க.

† சேனைத்தலைவர் அரசர் மாலையே சூடுதல், பதிற்றுப்பத்து 31-ம் பாட்டாலும் அறியலாகும். ‘லங்காஸ்டிரியன்ஸ்’ (Lancastrians) யார்க்கிஸ்டன்ஸ் (Yorkists) என்ற இருபகுதியாரும் இங்கிலாந்தின்முடிசூருந் போர்புரிந்த காலத்து, தங்கட்கு அடையாளங்களாக வெள்ளை சிவப்புநிற ரோஜாமலர்களே அணிந்துகொண்டு போர்விளைத்தமையும், அவ்ரோஜாக்கள்—“Wells of the roses” என ஆங்கிலசரித்த வழுங்குதலும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

“உன்னம் என்பது மரம்; அது தன்னாட்டகத்துக் கேடுவருங்கால் உலறியும் வாராதநிலை. குழைந்தும் நிற்கும்” என்பர் இளம்பூரணவழிகன். இலந்நைனும் உன்னமென்பர் மலையாளாட்டார்.

இந்த இராமமயூரிக் கெட்டு, அவ
கூறுகிறதற்குப் பரகாமம் உண்டாம்.

அந்த இராமமயூரிக் கெட்டு, அவ
கூறுகிறதற்குப் பரகாமம் உண்டாம்.

கன்னட நாட்டு வீரக்கல்.

இந்த இராமமயூரிக் கெட்டு, அவ
கூறுகிறதற்குப் பரகாமம் உண்டாம்.

தமிழ்நாட்டு நடுகல்.

அரசினங் குமரனுக்கு, அந்நாட்டார் பறையொலி முழங்க அரசுகொடுப்பது. இதனற் குடிதளே அரசினங் குமரரைத் தம் வேதத்தை நியமித்துக்கொள்ளுதல் பண்டை மூர்பென்பது அறியப்படும்.

(8) நடுகல்:—போரிற் சிறந்தவீரனொருவன். பட்டுவீழ்ந்தபோது, அவன் வீழ்ந்தவிடத்தே கல் நடுதல் இவ்வன் கல்நடுதற்கு ஆறு செய்திகளா கூறுவர் ஆசிரியர். அவை - கலவீருக்கும இடங்கண்டு உரியகல்லை ஆராய்ந்துகொள்ளுதல், அந்நாடு ஆராய்ந்துகொண்ட, கலலை அவ்வீரனினு உருவாகி அவனபெயரும் பிடுமெழுதற்கு நல்ல நாள்கோடல்; நாடகொண்டபின்னாக கலலை நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்தல்; அவ்வாறு தூய்மைசெய்தபின் அக்கல்லைக் குறித்தவிடத்தே நடுதல்; நாட்டினபு அக்கலலைத் தெய்வமாகக்கருதி அதற்குப் பெருகு சிறப்புப் படைத்தல்; படைத்து எல்லாருங்குடி வாழ்த்துதல்—என்பன. இவற்றை முறையே ஆசிரியர்—“காட்சி காலகோள நீர்ப்படை நடுகல்-சீர்த்த மரபிற் பெருக்படை வாழ்த்தல்” எனப், உரைகாரர் வேறுசில செய்திகளையும் இவற்றுடன் கூட்டியுரைப்பர் ஐயனாரிதனும் இந்நடுகற்செய்திகளை விரித்துக் கூறினார். இஃது, “என்னைமுன னில்லனமினா தெவ்வீர் பல ரென்னை—முன்னின்று கன்னின றுவர்” எனத் திருக்குறளிலும், “ஆடவர் பிடும பெயரு மெழுதி யதர்தொறும்—பிவி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” என அகப்பாட்டிலும் (131) புறநானூறுமுதலிய நூல்களிலும் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். இவற்றை போரில் இறந்த வீரரைத் தழிழ்மக்கள எத்துணையாகக் கொளர்வது வந்தவரென்பது விளங்கும். இத்தகைய கற்கள சேலம் வட ஆர்க்காடு ஓரிலாக்களிலும் கன்னடநாட்டிலும் மிகுந்த காணப்படுமென்றும், “வீரக்கல்” என்ற பெயர் அதற்கு வழங்குவதென்றும் கூறுவர். இவ்வீரக்கற்களுள், முற்பட்டதையும் பிற்பட்டதையும் குறிக்கும் இரண்டு மாதிரிகைப்படங்களை ஸ்ரீமான்-T. A. கோபிநாதராயர் செந்தமிழ்ப்பகுதியிரியையில் முன்பு வெளியிட்டேளார். (தொகுதி-3-பகுதி-2, பக்-55).

இதனுடனேசேர்த்துள்ள மாதிரிகைப்படங்களால், ஆடவர் பெயரும் பிடுமெழுதிய நடுகற்கள், ஆசிரியர் கூறியமுறையிற் பிற்காலதனும் அமைக்கப்பட்டு வந்தவெனத் தெளியும். சாஸனங்களிலும் இந்நடுகற்செய்திகள் கூறப்படுகின்றன என்பர்.

இனி, போர்த்தொழில்கருதியவேந்தன் தங்கியுறையும் பாசறை, வேனிற்பாசறை கூதிர்ப்பாசறை என இரண்டாம் (76). “கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்காதலி னென்றிக் கண்ணிய மாமிறும்” என ஆசிரியர் கூறுதல காண்க. இதனால், வேனிற்பருவமும் கூதிர்ப்பருவ மும் “புத்தயாததிரைக்குச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும். ‘பலமுள்ளகாலத்தேயே பனகவாநாடடை எதிர்க்கவிரும்பின் (வேனிற் பருவமாகிய) பங்குனிசித்திரைமாதங்களிலும்புறப்பட்டலாம்’ என்று மனுவும் (அத்-7; சு. 182), “ஒருவரோடொருவர் வயிரங்கொண்டு வெல்ல ஒண்ணும் அரசர் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்தற்கேற்ற காலம் (கூதிர்ப் பருவம்) வந்துவிட்டது, இதுவே அரசர் படையெடுத்துச் செல்லற்குச் சிறந்தகாலம்” என வானமீகமுனிவரும் (இராமா. கிஷ்கிந். சர். 30.) உடனில் கூதிர்ப்பருவங்களை யுத்தத்துக்குரிய காலங்களாக முறையே கூறுதல் கண்டுகொள்க இனி, வேளாண்மாதர் விளையுட்காலத்துக் களத்துச் செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறிவந்த கிணைப்பொருநர் முதலி யோர் அந் நெற்போர்க்களத்தே விளங்கப் பாடுவதென்றி, பொருட்போர்க்களத்திற புலவர் தேர் ஏறிவந்த ‘களவழிச்செய்யுள்’ பாடுவது முண்டென்பதும் (பொய்கையார் பாடிய ‘களவழிநாற்பது இத்தகைய தாம்), போரில் வென்ற வேந்தன் அவ்வெற்றிக்களிப்பாலே, தன்னட் பினராய் அரசரோடும் தானைத்தலைவரோடும் சேர்ந்து கடைநினைந்து தேர்த்தட்டில்நின்று குரவைக்கூத்தாடுவ துண்டென்பதும், வீரர்க்குரிய ஆயுதங்களுள் வேற்படையே மிகுதியாக முற்காலத்து வழங்கியதென்ப தும், தாம் குறித்தகாரியத்தை நிறைவேற்றமுடியாதவிடத்துத் தமிழ்வீரர் தம்முயிரை அங்கியங்கடவுட்கு அவிப்பலிகொடுப்பவரென்ப தும், அரசன் வெறுப்புவந்தபோது தன் சிங்காதனத்தைத் துறப்ப துண்டென்பதும் (இச்சிங்காதனம் ‘கட்டில்’ எனப்படும்) தர்மசபைகளில் (நீதிஸ்தலங்கள்) குடிப்பிறப்பு கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை என்ற எண்குணங்களாற் சிறந்த பெரியோரே விளங்கிவந்தனரென்பதும், ஒழுக்கமும் கொடையும் பிழைத்தவை பொறுத்தலும் பிற உயர்குணங்களு முடையவாகி, முடிவில் துறவுள்ளம் பிறந்து பற்றற்றவராகப் பண்டைவேந்தர் விளங்கின ரென்பதும், பிறவும் “கூதிர் வேனில்” என்ற பொதுவியல்கூறல் துறைப் பகுதிகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

ஆகவே, புறத்தினையியலானது, நாம் கூறியவளவில், பண்டையரசு
ருடையவும் பேர்வீரருடையவும் ஏனைமக்களுடையவும் அரும்பெருங்
ஞ்ணங்களையும் செயல்களையும் பழங்காலத்து வழங்கிய முறைதவறாது
கூறுவதென்பதும், ஆதலால் அப்பகுதிமுழுவதும் பழையசரித்திரக்
கூறுகளே என்பதும் ஆராய்ந்துகொள்ளத்தக்கன இப்புறத்தினை
துணைக்கணிப்பலவர் பாடிய சிறப்புப்பற்றிப் புறத்தினை நன்குணர்,
நர்ச்சி நியமங்கிழார், வெறிபாடியகாமககணியார் முதலாகப் பண்டை
யோர் பெயர்பெற்று விளங்கியதும் இவரு அறியத்தக்கது.

V. மெய்ப்பாட்டியல்.

இனிப் பொருளதிகாரத்துள், தொல்காப்பியனா, அகம் புற
மூன்ற இருபகுதிப்பட்ட பொருள்களையே கூறப்புகாராயினும், அவ்
விரூபுதியுமேற்றிய சான்றோவழக்குகளுக்கும் பெரிதும் உபகாரப்
படுதலுடைய மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மரபு என்பவற்றின் இலக்
கணங்களையும் அப்பொருட்கூறுகளோடுவைத்து விளக்குவாராயினர்.
அவற்றுள், மெய்ப்பாடாவது—உலகத்தாரது உள்ளத்தேநிகழும் நிகழ்ச்சி
கள், ஆங்கு நிகழாதவாறு புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர்வழியால்
வெளிப்படுத்தலாம். வீரசோழிய உரைகாரர் “மெய்க்கடப்பட்டு விளங்கிய
தோற்றம்” என்பர். இதனைச் சத்துவம் என்பது வடநூலவழக்காகும்.
இம் மெய்ப்பாடுகளின்வகையும் இலக்கணங்களும் அகம் புற மென்னும்
பொருட்பகுதிகட்கு ஏற்பவைதது இவ்வியலிற் கூறப்படுவன என
உணராக. இம் மெய்ப்பாடுகளை:—நகை (சிரிப்பு), அழுகை (அவலம்),
இனிவரல் (இழிவு), மருட்சை (வியப்பு), அச்சம், பெருந்தம் (வீரம்),
வெகுளி (உருத்திரம்), உவகை—என எட்டாக ஆசிரியர் வகுக்கின்றார்.
நாடகநூலார்—இவ்வெட்டோடு சமநிலை (சாந்தம்) ஒன்றாகட்டி ஒன்ப
தென்று கூறுவனென்பதும்,* இவற்றுள், உருத்திரமொழிந்த எட்டையும்
16—ஆகவும், 32—ஆகவும் விரிப்பரென்பதும், “பண்ணைத் தேனறிய”

* சிலப்பதிகாரம் 66; 67-ம் பக்கங்களில், இச்சுவை யொனபதும் சுருங்க
விளக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வொனபதுடன் “வற்சலம்” ஒன்று கூட்டிச்
சுவை பததென்பாரு முளர் வறசலம்-புத்திராமுதலியோரிடத்துக் காணப்படுமீ,
நீரம் கல்விமுதலியவற்றால் உண்டாய அளவு. (செந்தமிழ். தொ 10. பக்-181)

எண்ணுன்கு பொருளும், கண்ணிய புறன நானுன் கென்பு" என்ற குத்திரத்தாலும் அதனுரையாலும் தெரியவருகின்றன. வடமொழியலங்கார நூலார், இவ்வெண்வகைமெய்ப்பாடுகளாலும் நடப்பதே சுவையென்னும் அணிதாம் என்று கூறுவர். சுவையாவது—“வடிவம் இளமை முதலிய விபாவங்களாலும் (விபாவம்—விசேஷிததுததோன்றியது), கடபாலை, பரிசிலிர்த்தல் முதலிய அதுபாவங்களாலும் (பின்னாததோன்றியது), வெறுப்பு பலககுறைமுதலிய சஞ்சாரிபாவங்களாலும் (துணைசெய்வதாகத் தோன்றியது) உண்டாகும் விருப்புமுதலிய மனசெய்கை” எனப் பாலங்கார நூலார்.

இனி, மெய்ப்பாடு எட்டனுள், நகையானது—எளால் இளமை பேதைமை மட்டி என நான்கு பகுதியும், அழகை—இளிவு (இகழ்ப்பரிசு), இழவு, அசைவு (பண்டைநிலைமையெட்டு வருந்தல்), வறுமை என நான்குபகுதியும், இளிவரல்—மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மெனமை என நான்குபகுதியும், மருட்கை—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, அச்சம் என நான்குபகுதியும் உடையவாம். ஆக இவை நான்கு பகுதினும், தனகட்டேனறுதல் பிறாகட்டேனறுதல் என்ற இருபகுதிப்பட்டி முப்பத்திரண்டாக நடக்கும் என்றும், இனிவரும் அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவவுக என்ற நான்குமெய்ப்பாடுகளும் நான்கு பகுதினு பகுதிப்படுமேனும், முன்னவைபேரல் ஒன்றிரண்டாக 32-ஆகது, பதினேறையாமெனவும் உரைகாரர் கூறுவர். பிற்பட்ட அந்நான்கனுள் அச்சத்தின்வகையாவன:—அணங்கு (பேய்ப்புதமுதலியவை), விலங்கு, களவர், இறை (அரசன்) எனபன. குவலயானந்தமுடையார்—“குருமுடையவறறைப் பார்த்தல் முதலியவைகளால் உண்டாம் மனக்குலைவு” அச்சமென்பார். பெருமித்தத்தின்வகையாவன:—கலவி, தயுக்கண் (அஞ்சாதக்கவறறுககு அஞ்சாமை), இசைமை, கொடை எனபன. இனி வெகுளி பின்வகை—உறுப்பறை (அங்கவீனம்), குடிசோள (தாரம சுற்றமுதலியவற்றிற் கேடுகுமுதல்), அலை (கோலகொண்டு அலைத்தல் முதலியன), கொலை எனபன உவகையின்வகை.—செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணாச்சி, வீனையாட்டு எனபன. இனி, இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளே புன்றி; உடைமை முதல் நடுக்கமீறாக வேறு 32—பொருளுங் கூறி, அவையும மெய்ப்பாட்டின்வகையே எனப் பாலங்காரர் ஆசிரியர். அவற்றின் விரிவு உரை நோக்கி உணரற்பாலன: இவ்வாறு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என உணராததுகொள்க.

இனி, அகத்திணைக்கே பெருமபான்மையுரிய மெய்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் 15-குத்திரங்காற கூறி இவ்வியலை முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் கூறும் முறையிலே, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து, அவ்வெதிர்ப்பாடுதொடங்கிப் புணர்ச்சியளவும் மூன்றுபகுதியாகவும், புணர்ச்சிப்பின் களவுவெளிப்படுத்தினையும் மூன்றுபகுதியாகவும், இந்நூலுறும் தனித்தனி நகரான்கு புரிவுடையவாகவும் மெய்ப்பாடுகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிள், எதிர்ப்படுதலதொடங்கிப் புணர்ச்சிவரையுள்ள மூன்றுபகுதியிலே முதற்பகுதிக்குரிய நான்குவகையும் தலைவிமாட்டே நிகழும்; அஃவ வருமாறு:-

(1) தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தன்னை அவன் நோக்குதலே தலைவி விருமபுற உள்ளநெகிழ்ச்சி, இது 'புகுமுகமபுரிதல்' எனப்படும். "யானோக்கும் காலே நிலனோக்கு நோக்காக்காற்-றானோக்கி மெல்ல நகும" (குறள்-1094) எனக் காண்க. (2) தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உட்கும நாணும் ஒருங்குவநதடைதலால், வியா உண்டாகிய நெறியினளாதல (3) அதன்பின்னர்த் தலைவனிடந் தோன்றிய குறிப்புக்களால் தலைவி உள்ளமுவநதவழியும், நகாதுநிற்றல்; "முகை மொக்கு ஞாளுது நாறறம்போற பேதை - நகைமொக்கு ஞாள்ளதொன்றுணி" என்பது குறள். (4) அங்ஙனம் நகையை மறைத்தவழியும், உள்ளஞ்சிதைநது நிறையழிதலியலபாதலால் அசசினைவு பிறர்க்குத் தெரியாவகை அவளதனை நெஞ்சினை நிறுத்தல

“யானதற காண்டொறுந் தானபெரிது மிகழான்

வாணுதல வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி

பிணைவெளிப் பட்டாது நகைமுகங் காநத

நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைநததை..

நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே

யாஷிற தேனது வாயா குதலே”

என, இயற்கைப் புணர்ச்சிபெற்றுநீங்கிய தலைவன தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியசெய்யுளில், இந்நான்குமெய்ப்பாடுகளும் முறையே நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

இனி, இரண்டாம்பகுதிக்குரிய நான்கு மெய்ப்பாடுகளாவன:—

- (1) மெய்யும் மெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன்மகளிர்க்குத் தலைமயிரின் முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியாலே தன்வயமன்றியும் நெகிழ்தல். புணர்ச்சிக் காலத்து மகளிர்க்கு இஃ தியல்பாமென்கு (2) உறுப்புக்களிற் பூட்டப் படாது பெய்துவைக்கப்பட்ட தோடு முதலாயின எளிதின வீழ்தல். (3) நெகிழ்தற்குரிய வளைமுதலியவற்றை முன்னகையில் இறுக்கச் செறித் தல் மோதிராதிருத்தல் முதலியன; (4) உடுத்த உடைபுழை பலகாலும் அழித்துடுத்தல் என இவை.

“விண்ணாயர் விறல்வரைக் கவாஅ நொருவன்
கண்ணி னோக்கிய தலலது தண்ணென
உரைத்தது மில்லே மாதோ அவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல நதற்கே
ஓதி முந்துறக் கடானை நெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழலத
துகிலும பன்முறை நெடிது நிமிர்நதனவே
நீயறி குவையதன முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா றெமக்கே”

எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றசெய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க.

மூன்றாவது பகுதிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) மேற் கூறியவாறு, அவிழ்ந்த உடையினைப் பெயாதது உடுத்துங்கால், அது பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்ட, அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கையாற் பொத்துதல். (2) இடையில் அணிந்த அணிகளைத் திருத்திக் கோடல். (3) புணர்ச்சியை வேண்டாதளபோல், ஒரு வன செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு புரிதல். (4) அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டதிலும் நிற்காது தன்னிறையழிதலால் கைகள் தரமே முயங் கல்விருப்பதால் எழுதல்—என்பன. இங்ஙனம் கூறப்பட்ட நால் வகையான மூன்றுபகுதிக்கும், முதலிற்குறித்தவாறு, எதிர்ப்படுதல் முதற் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வனவாதல் நோக்கிக் கொள்க. இனி வரு வன்-புணர்ச்சிப்பின்னர்த் தளவு வெளிப்படுதலையுமுள்ள பின் மூன்று பகுதிகளாகும்.

நான்காம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன— (1) புணர்ச்சிநிகழ்ந்த பின்பு, தலைமகனைத் தன்னவனாகப்பாராட்டுங் குறிப்பு நிகழ்தல். (2) வினா யாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த மடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறிதறிவு தோன்றுதல். (3) சுற்றத்தாற கூறப்படுங் கடுஞ்சொற்களை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொண்டு, புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கம் புலனாகு மோ என்று நாணுதல். (4) தலைமகனார் கொடுக்கப்பட்ட தழையுந் கண்ணியுந் தாருமுதலியனகொண்டு கையுறைபாராட்டுதல்—என்பனவாடி.

ஐந்தாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) இங்ஙனம் தலைவன் தலைவியிருவர்க்கும் கூட்டமுண்மை சிலா பலர்க்குப் புலனாக, அதனால் எழுகின்ற அலருக்குத் தலைவி நாணமுற்று, அச்செய்தியைத் தோழிக் குந் தமர்க்கும் அறிவுறுத்தற குறிப்பைத் தெரிந்துடம்படுதல். (2) அங்ஙனம் உடம்பட்டபின்பு, பண்டுபோலப் பகற்குறியினும் இரவுக் குறியினும் தலைவனுடன் கூடுதலை அவள மறுத்தல். (3) அக்காலத்தே தலைவி இறசெறிக்கப் படுதலால் தலைவன்முன் வெளிப்படாது ஒழுக்குதல். (4) அங்ஙனம் கரந்து ஒழுக்குங் காலத்துத் தலைவனை ஒரு ஞான்ற கண்டதலைவி, கழியுவகை கொள்ளுதல் இங்ஙனம் தலைவனைக் கண்டு மகிழ்தல், “புகா அக் காலைப் பக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்—பகா அ விருந்தின் பசு திக் கண்ணும்”* (பக்-261) “வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும்” நிகழுமென அறிக.

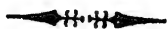
ஆறாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:— (1) தலைவனைக் கூடப் பெறாமையால், புறத்தே கோலஞ்செய்தவழியும் அகத்தே சிதைவுண்டாதல். (2) அக்கவற்சியானே சுற்றத்தா ரிடையிருந்தும் தடியாளப் போன்றகுறிப்பை வெளிப்படுத்தல் (3) கையொடு பிடிப்பட்ட ஊர் வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தடுமாறிச்சொல்லுதல். (4) கலங்காது சொல்லியவழியும் தன்பாணுள்ள கவற்சிதோன்றக் கூறுதல்—என

* “உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்துத் தலைவன் பக்கெதிர்ப்பட்டழி அவனை விருந்தேற்றக்கொள்ளும்பகுதிக்கண்ணும்” எ-ற. இவ்வாறு விரு

பன. இங்ஙனம் கூறிய ஆறுபகுதி மெய்ப்பாடுகளும் முறையே காமக் கூட்டத்துக்கு நிமித்தமாய்த் (267) தலைவியால் நிகழ்வனவாதல் காணலாம். இவை (அறுநான்கு) இருபத்துநான்குமெய்ப்பாடுகளிற் சில குறைந்தும் (268) சில கூடியும் (பக்-500) வருவனவுளவென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணைகட்கு மெய்ப்பாடுகள் வரையற்றயிலையெனவுங் கூறுவர். (பக்-499) களவு கற்புக் காலங்களில், மேற்குறித்த இருபத்து நான்கன்றி வேறுபலவும் நிகழ்தலை “இன்பத்தை வெறுத்தல்” (270) “முட்டுவயிற் கழறல்” (271) “தெய்வமஞ்சல” (272) என்ற சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் நோக்கி உணர்க. இனித தலைமக்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில், திம்பிரி (= அழுக்காறு இச்சொல் இப்பொருளில் ஆசிரியரால் அருமையாக வழங்கப்படுகின்றது) கொடுமை, தன்னைவியத்தல், புறங்கூறுதல், வன்சொல், உறுதியின்மை, சோமபல, தனகுழியை மேலாக மதித்தல், இருவருள் ஒருவர் தானே அதிக இன்பம் அடைவதாற் நினைத்தல், அறிவின்மை, மறவி, இன்னையொப்பள இவனென்று அன்பு செய்தல் எனபவை உயாந்தகாமக்குறிப்பிற்கு ஆகாதன என்பர் ஆசிரியர் (274).

முடிவாக, ஆசிரியர், கண்ணாலும் செவியாலும் துண்மையாக அறியும் உணர்வுடைமார்தர்க்கல்லது, மறவாக்கு, மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் அரிதாம் என்று கூறுவர்; அஃதாவது— “எள்ள விளமை பேதைமை மடனென்—றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப” என்று, நகைக் கேதுவாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாயினும், அப்பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் நகைபுணர்வு இவ்வாறு புலப்படுமென்று ஆசிரியர் கூறினரில்லை; இவ்வாறே ஏனையவும். இவற்றைக் கண்ணும் செவியும் கருவிகளாக அறிவுடைபோர் துணித்துணர்ந்துகொள்ளக்கடவர் என்பதாம்.

VI: உவமவியல்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகளின்போல, அகப்பொருள் புறப்பொருள்களை அறிவதற்கு உபகாரப்படுமவற்றுள் இவ்வுவமவியலும் ஒன்றாகும். உவம மாவது—ஒருபொருளுளோடு ஒருபொருளினை ஒப்புமை கூறுதலாகும். இவ்வுவமைபைத் தொல்காப்பியனா உள்஁றுறையுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்தோதுவர். இவற்றுள் ஏனையுவமமாவது—வெளிப் பட்டையுவமம்; இ஁து உள்ளத்தான் உணர்வேண்டாது, சொல்லிய சொற் றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரப்படுவது. “ஏனையுவமந் தானுணர் வின்றே” (49) எனக் காண்க வடநூலார் விழங்கும் பல்வகை யணிகளிலே உவமையணியொன்றே இவ்வியலிற் கூறப்படுவதென உண ரப்பாலது. இவ்வுவமத்தின் விகற்பங்கள் நான்காகும்:—வினை, பயன், மெய் (வடிவு), உரு (வண்ணம்) என. ‘புலியன்னமறவன்’ என்பது ‘வினையுவமம்; புலி பாயுமாறுபோலப் பாய்வன்’ எனத் தொழில்பற்றிவந் தமையின். “மாரியன்ன வண்கைத—தோர்வேள ஆய” என்பது பயனுவ மம்; மாரியால் வினைக்கப்படும் பொருளும், வண்கையாற் பெறும் பொரு ளும் ஒக்கும் என்றவாறு. ‘துடியிடை’ என்பது மெய்யுவமம்; கீழும் மேலும் அகன்றுகாட்ட இடை சுருங்கித்தோன்றுதலால், உருவொத்த படி. ‘பொன்மேனி’ என்பது உருவுவமம்; பொன்னிடத்தும் மேனி யிடத்துமுள்ள நிறமே ஒத்தலால். இந்நான்கு விகற்பங்களில ஒன்றும் பலவும் ஒருவமையில் விரவியும்வரும்; உதாரணமாக—‘பிறையன்ன வை பெயிறு’ என்றவிடத்து, பிறைக்கும் எயிறுறுக்கும் வண்ணமும் வடிவுபு ஒத்தல் கண்டுகொள்க (271) இவ்வுவமை யாணமே உயர்ந்துநிற்ப தாசல்வேண்டுமென்றும், உவமிக்கப்படும் பொருள் [=உவமேயம்: இத ணைப் ‘பொருள்’ (278) என்று வழங்கலுமுண்டு] இழிந்தவரல்வேண்டு மென்றும், இங்ஙனம் கூறுமிடத்து ‘அவ்விண்ணம் ஒத்தன்’ எனறு உலகம் மகிழும்படி அமையவேண்டுமென்றும் (283) கூறுவர். இவ்வுவமைவகைநான்கும்,—சிறப்பு நலம் காதல வலி—வீணை நான்குவிடமாகவே பெரும்பான்மை பிறக்கும்; (279-280) உவமங்களின் பொதுத்தன்மை கள் நன்குவிளங்காதவிடத்து அவை உய்ந்துகூடுதது அறியப்படுமென்ப தும், உவமேயமே உவமைமாகக் கூறுதலுமுண்டெனப்தும், மிகவுயர்ந்த

தையும், மிகவிழித்ததையும் ஒப்புக்கூறும்போது, கேட்டோர் மனங் கொள்ளும்படி, இனிமைபடப்பக் கூறவேண்டுமென்பதும், பிற உவமப் பகுதிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் கூறப்படும் உவமங்களை விளக்குதற்கு உரிய உருபுகள் பலவாகும். அவற்றை ஆசிரியர் எட்டுசூத்திரங்களால் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் கூறுவதிலுள்ள விசேடம் என்னெனில்—வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்குபகுதிகளிலும்—இவ்வுருபுகள் வழங்குமிடத்து—இன்ன வினா உருபுகள் இன்னவினா உவமைகட்கே உரியன என்று வரையறைப்படுத்துவதாகும். இதனை “அன்ன ஆங்க மான இறப்ப—என்ன உறழ்த தகைய நோக்கொடு—கணணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம்” என்பது முதலிய சூத்திரங்களால் உணர்க. இவ்வாறு, ஒவ்வோர் உவமப் பகுதிக்கு உரிமைப்படுத்த உருபுகளை வியமிததலால் இக்காலத்துப் போல எல்லா உருபுகளும் எல்லா உவமைகட்கும் ஆசிரியாகாலத்து வழங்கினவல்ல என்பதும், அங்ஙனம் வழங்காது உரிமைப்பட்டது ஒவ்வொரு காரணமபற்றியே என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இதனாலே, “தத்த மர்பிற்றோனறுமன் பொருளே” என்று, அவ்வுருபுகளின் மரபு வழுவாநிலையையும், ஆசிரியர் வற்புறுத்துவாராயினரெனக் கண்டு உரைகாரர் எழுதுவன கவனித்தற்குரியவை—“மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயின ஒருகாரணமுடையன என்பது, ஆசிரியர் பெருமரபினவாக உரிமைப்படுத்திக் கூறினமையின் அறிநதாம்; அல்லது உம, ‘மரபிற்றோனறும்’ என்றதனான், இவையெல்லாம் மாபுபற்றியே அறியில்வேணிடும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினார் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்றுவருமென்பது அறிநதாரன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்தலான் என்பது” எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாக மாபுபற்றிவரும் உருபுகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் “நளிய, நந்த” என்ற விரண்டும் முற்காலத்தேயே வழக்கு விழாதன என்பது—“அவ்விரண்டும் இக்காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க” என உரைகாரர் குறித்தலால் அறியலாகும்.

இனி, உவமம் பல்வகையாக விருத்தலாலும், வேறு பல அலங்காரங்கட்கு அடிப்படையாதலாலும், பிறகாலத்து அணியிலக்கணங்களும் வடநூல்களுந் தென்றால்களும் இதனைப் பல்வகையாக விரிப்பனவாயின மகாகவிபாகிய தண்டியாசிரியர் வடமொழியிலியற்றிய காவியாதரி

சத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரம், சொல்லணி பொருளணியென இருபகுதிகொண்டும், அவற்றுட் பொருளணியை ‘முப்பத்தைநதுவகையாக்கியுந் விளக்குவதாம். இம் முப்பத்தைநதுவகையானே, தொல்காப்பியனார் கூறிய உவமமும் ஒன்றாகும் இவ்வணிதன்னையும் மிகப் பலவாக வடநூலார் விரித்துக்கூறுவதேயன்றி, அப்பகுதிகளை வெவ்வேறணியாக்கியும் பேதப்படுத்தினார். தொனிகுபுவமம் என்ற தண்டியாசிரியர்கூறுவது “சுட்டிககூறுவமம்” என்ற ‘சூத்திரத்தாம் (282) விபரீத உவமை என்பது “பொருளே உவமஞ்செய்தனா” (284) என்றதினும், ஐயம் இதாவிதரம் என்பவை “தநிமாறுவமம்” என்பதினும் (307) அட்டங்குதலும், இவ்வாறே சுவையணி என்று தனியாகத் தண்டியலங்காரம் கூறுவது ‘பெருமையுஞ் சிறுமையும” (285) என்ற சூத்திரத்தடங்குதலும் உய்த்துணரக்கூடியன. சாகித்தியதருபணம், சரஸ்வதிகண்டாபரணமுதலிய வடநூல்களில், இவ்வுவமவகைகளிற் சில வெவ்வேறலங்காரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பா. ஆனால், வடநூலாகூறிய அணியிகற்பங்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்து வெவ்வேறணியாக வழங்கின அல்ல என்பதை, உரைகாரரும், உவமவியல் 37-ம் சூத்திரவுரையில், “இனி, இவ்வோநுதினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்ற சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மறறவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூலசெய்தாருமுள்ள; அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று கூறப்படா * * * பொருளதிகாரத்துள், (வரும்) பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட்கணியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனான், அவற்றையுந் தொகுத்து அணியெனக் கூறுது, வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றும் என உணர்க.” எனவும் நற்றும் பல ஏதுக்கூறியும் பிற்காலத்தணிவகைகளை விரிவாக மறுத்துரைகூறுதல் காணலாம் (பக். 522). இனி, மேலேகூறிய உவமவுருபுகளிலே, “என்ற” எனவும், ஓர் உருபு ஆசிரியர்கூறுதலால், “வாயென்ற பவளம்” என்பதைப் பிற்காலத்து அணினூலார் உருவகமாகக்கொண்டிருந்திலே தொல்காப்பியனார் கொள்ளாது, உவமைப்பாற்படுத்தே கூறினனையும் உய்த்துணரப்படுகின்றது (பக். 522).

மேலே கூறப்போந்தன, இவ்வியலில் ஆசிரியர் பகுத்துக்கொண்ட
 உள்ளுறையுமம் ஏனையுமம் என்பனவற்றின், ஏனையுமத்தின்செய்திக
 ளாம். இனி, உள்ளுறையுமம் ஆராயற்பாலது. அஃதாவது-ஒரு
 புலவன் 'தான் புலப்படக்கூறுகின்ற உவமத்துடன், புலப்படக்கூறாது
 உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக' என்று தன்னுள்ளத்தே
 கூருதி, அதனைப் பிறருமறிய உணர்த்துதற்குரிய சொல்லெல்லாம்
 நிறையக்கொண்டு முடிப்பதாம் (சஅ). இது தெய்வமொழிந்த உணவு
 முதலிய கருப்பொருளடியாகப் புலப்படுமென்பர். இவ்வுவமம், ஏனை
 யுமம்போல உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறுத்திக்
 கூறப்படாது, நல்லுணர்வுடையார் உவமம்போலப் பொருள்கொள்ளும்
 படி செய்யப்படுவதாய் நேரான உவமம் ஆகாமையால், 'உவமம்போலி'
 எனவுமபடும். இவ்வுவமமும்-வினை, பயன், உறுப்பு (மெய்), உரு,
 பிறப்பு-என்பவைபற்றி நிகழ்வதாம். உதாரணமாக-"சுரும்புநடு பாத்
 திக் கவிதத தாமரை-சுரும்புபசி களையும் பெருப்புன லூர்!" என்பது,
 வினைபற்றிவந்த உள்ளுறையுமமாம். இதனுள், பாத்நையிற்பிரிந்து
 வந்ததலைமகனை விளிக்குமிடத்துத் தலைமகள்-"தாமரையை விளைப்ப
 தறகன்றிக் சுரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள், தானே முளைத்த
 தாமரை, வண்டின்பசியைத் தீர்க்கும் ஊரேன!" என்று தலைவனை விசே
 டித்து அழைத்தல் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றால், 'பாத்நையர்க்
 கென்று அமைக்கப்பட்ட தலைவனது இல்லத்தில்தான் இடைவந்து விரந்
 தோம்புகின்றேன்' என உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிர்பின்று
 உள்ளுறையுமம் ஆதலும், அவ்வுவமத்தாளும்-தாமரையானது
 'சுரும்பின்பசி களையுந்தொழிலோடு, தலைவியின் விரந்தோம்புதற்
 றொழிலுவம்ங்கொள்ளாநின்றமையால் இது வினையுமம் ஆதலுங்
 கண்டுதொள்ள. திருக்கோவை 260-ல் போரசிரியரும் இவ்வுள்ளுறையை
 விளக்குதல் காண்க. இவ்வாறே பயன் உறுப்பு முதலியவைபற்றி நிக
 ழும் உவமங்களும் அறிகற்பாளு.

இவ்வுள்ளுறையுமம்ப் பற்றித் தலைவி கூற்றுநிகழ்த்துமிடத்து, மருதம் செய்தலென்ற இரண்டுநிலங்களில் (302) அவளறியும் கருப் பொருள்கொண்டே உவமஞ்செய்தற்குரியள் எனவும் (301), தோழியும் செவிலியும் இருநதநிலத்துள்ள எல்லாக்கருப்பொருளாலும், பிறநிலப் பொருள் மயங்காது, பொருநதும்வகையால் உவமஞ்செய்தற்குரியர் எனவும் (301, 306), ‘தலைவனாபின் தன்னுடைமைதோன்ற எல்லா நிலத்துப்பொருள்களாலும் உவமஞ்செய்தற்குரியன் என்றும் (302, 305) ஏனோயோ, தாரதாம் அறிந்தவகையால், நிலம் வேறுபடாது கூறுவ ரெனவும் (302) பிறவும் விதிப்பர் ஆசிரியர். இவையெல்லாம் முற் காலத்தே முறைதவறாது வழங்குவநதன வென்பது, பிற்காலத்தார்க்குப் புதியவாகவுள்ள இவ்விதிகளை ஆசிரியர் நியமித்தலால் விளங்குகின்றது. அன்றியும், பொருளிலக்கணத்துக்கு ஏனையுமமும் உரியதாயினும், இவ்வுள்ளுறையே சிறந்தது எனப்படுகின்றது (பக்-539). உரைகாரரும் ‘மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவாக விதந்தோதினது என்னை’ புறப்பொருட்கு வாராதனபோல: எனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினான் என்பது’ (பக்-544) என்று எழுதினார். இதுபற்றியே, இவ்வுள்ளுறையுமத்தை அகத்தினையியலில்வைத்து ஆசிரியர் சூதுவாராயினர் என உணர்க (46-48).

VII. செய்யுளியல்.

இனி, மேற்கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் புலனெறி வழக்கிற்குரிய மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணங்களையும் உவமவிலக்கணங்களையும் கூறிப்போந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அபபுலனெறி வழக்கை அமைத்து நல்லிசைப்புலவர் பாடிவந்த செய்யுள்களின் இலக்கணங்களையும் எட்டாவதியலிற் கூறுவாராயினர். இப்போது அச்சிடப்பட்டுள்ள பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலுக்குள்ள உரைப்பகுதி நச்சினூர்க்கினியரதன்றிப் பேராசிரியாதே என்பது, ஸேலுஸம்ஸ்தானவித்வான். ஸ்ரீ ரா. இராகணவயங்காரவர்கள் “செந்தமிழில்” எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையானும், பின் வேறுக வெளியிட்ட செய்யுளியல்-நச்சினூர்க்கினியருரையானும் பிரசித்தமானதாம். இனி, இச்செய்யுளியலை “யாப்பதிகாரம்” எனத் தனிய திகாரமாகக் கிழங்கியதுண்டென்பதும், ஆனால், அது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றென்பதும், “மற்றிதனை யாப்பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் (மரபியலை) வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க; அல்லது உம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி, அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம்” எனப் பேராசிரியர்கூறுதலால் தெரிகின்றன. களவியலுரைகாரர் “எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாளைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாளை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம் என்றார்” எனப் பாபிரத்துக் கூறுவது, யாப்பதிகாரம் எனத் தனியே வழங்கிய பண்டைவழக்கைக் குறிப்பிக்கின்றது.

இனி, இச்செய்யுளியல் முப்பத்துநான்கு உறுப்புடையதாகக் கூறப்படும். அவைவருமாறு:-

(1) மாத்திரை-எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் விரவிக் கிடக்கும் அளவை.

(2) எழுத்தியல்வகை-எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளும் கூறுபாடு. இவ்விரண்டுறுப்புக்களும் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆசிரியரார் கூறப் பட்டன.

(3) அசைவகை—அசைக்கூறுபாடு; இஃது இயலிசை கூரியசை என இரண்டாகப்பகுத்து ஒத்தப்படும். இவ் வசையுள்—குற்றுகர மூற்றுகரங்களில்வரும் நேர்பு நிரைபு அசைக்கூறுகளும், குற்றியலிகர குற்றியலிகரங்கள் அசைக்குறுப்பாடுதிலையில, ஒற்றேபோலப் புள்ளிபெறுதலும் ஆசிரியர்கூறுதல் ஆராயற்பாலன.

(4) சீர்—அவ்வகைகள் இரண்டானும் முன்னுணஞ்சோதது ஒரோசொல் இலையுட்பட்டமுடிவது சீர் எனப்படும். பேராசிரியர் “உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவகையானுமன்றி வாரா” என்றுகூறி நாட்டுவர். இஐத் தனையென்பதோர் உறுப்பு ஆசிரியர் கூறுமை நோக்கி

* தொல்காப்பியனா “மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” “குற்றியலிகரமு மற்றென் மொழிபு” என்ற சூத்திரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-104-5) மெய்யீறுபோலக் குற்றியலிகரம் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினா. இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினுக்கினியரும் கூறிய வேறுரையை, நன்னூலவ்ருத்திகாரர் “அற்று, என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலிகரவீறும் புள்ளியொடுநிறகுமெனக்கொள்ளாது, இம்முன்றற்கு சூத்திரத்தைப் ‘புள்ளியீற்றுமுன்’ எனும் 36-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக—கொண்டா... .. அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேற்றிலக்கணம் அன்றும்” எனக்கூறி மறுத்தனா இத்தொல், குற்றியலிகரம் மெய்போலப் புள்ளிபெறுதலைக் கூறுவதே அவ்விருத்திகாரர் கருத்தென்பது விளங்கும் இக்கொள்கையே யார்ப்பருங்கலவிருத்திபுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், “தூற்றியலிகரமுந் தூற்றியலிகரமுந் புள்ளிபெற்றுந்நீறும், என்னே? குற்றியலிகரம் குற்றியலிகரம்—மற்றவைதாமே புள்ளிபெறுமே” என்பது சங்கியாப்பு” என்றெழுதலான் உணராக. இவர்கூறியல், குற்றியலிகரத்தோடு, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாகாலத்தும், அக்குற்றிகரம் புள்ளிபெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரியர் “ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றியிலிகரம்” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவரையில்—“எனவே எழுத்தோத்தினுள், ‘மெய்யீ னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்’ எனக் கூறிக் ‘குற்றியலிகரமு மற்றென் மொழிபு’ எனக் குற்றியலிகரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினா அதுபோல, தூற்றியலிகரமு புள்ளிபெற்றுந்நீறல் உடைத்தென்றவாறாயிற்று. இவற்றையெல்லாம் ‘ஒற்றெழுத்தியற்றே’ என்றதனால் புள்ளியீட்டுதலு” என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின உணரப்படும். இவற்றால் நாகரீகத்து, நாகரீகத்து என்னுங் குற்றுகர குற்றிகரங்கட்கு, மெய்யீறுமுததுபோலக் கர கிகரங்கட்கு மேலே—புள்ளியீட்டுமுதல் தொல்காப்பியர்காலத்துவழங்காதல் தேறப்படும். இவ்வாறே மகாரும் ப் எனப் புள்ளிபெறு மென்பது “உட்பெறு புள்ளி யுருவீர் கும்மே” என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தாற் கறியப்பட்டதாம்.

கற்பாவது. இத்தனையேண்டினார் பிற்காலத்து ஆசிரியரே யென்பதும், தனாத்தலிற் றனையாகி அது சீரதுதொழிலையாதலின், தொல்காப்பியனார் அதனைத் தனியுறுப்பதே வேண்டாசென்பதும் போசிரியர்கொள்கை.

(5) அடி-அச்சோ இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு; இது, குறளடி சிறதடி முதலிய ஐந்துவகையும் (215-விரிய முடையது. நார்ச்சீர்கொண்டதே அடியென்று சிறப்பிக்கப்படுமென்பதும் (344.); அந்நார்ச்சீடி. இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்துவருதலே பாட்டாமென்பதும் ஆசிரியர் கொள்கை. இதனாற் பண்டைச்செய்யுள்கள் இம்முறைப்படியே அமைந்திருந்தன என்பது உணரப்படும். போசிரியரும் “தலைபிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும், நார்ச்சீடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்புர சிறுவர் வீற்றுமெனக் கொள்க” எனக் கூறிச்செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

(6) யாப்பாவது—அவ்வடிதோறும் பொருளபெறச்செய்வதோர் செய்கை என்பா. இது, பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிடி, அக்கதம், முதுமொழி என்ற ஏழனடியாசச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற முவேந்தராஜுட்க்குட்பட்ட தமிழ்நாட்டுவழங்கும் செய்யுளமரபாமென்பர் ஆசிரியர் 381 இதனை உணர்த்துஞ்சுததிராததே “வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பின்” என “மூவர் ஆட்சிகுளுள்ளான தமிழ்நாடு” என்று குறிக்கப்படுதலால், ஆசிரியர்காலத்தில முன்றுபிரிவாகவே தமிழகம் பகுக்கப்பட்டிருந்த செய்தி விளங்கும். இனி, மேற்குறித்த பாட்டு உரை நூல் முதலிய ஏழனியல்புகளையும் 478-முதலிய சூத்திரங்கள நோக்கி உணர்க.

(7) மரபு என்பது, காலமும் இடமும்பற்றி வழக்குத்திரிந்தவிடத்தும, திரிந்தவற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை என்பர் (388). இம்மரபுகள் செய்யுட்கே உரியவென்பதும், மரபியலிற் கூறப் படுவன பொதுவென்பதும் உணரத்தக்கன.

(8) தூக்கு என்பது, பாவனை வரையறுத்துப்பாடித் துணித்து நிறுப்பதென்பர். “அஃதாவது—அகவிக் (அழைத்துக்) கூறும் ஓசையுடையது அகவல் எனவும், செப்பலோசையுடையது வெண்பா எனவும், துள்ளல் கலி, தூங்கல் வஞ்சி யெனவும் துணிவது.

•(9) தொட்டையென்பது சீரும் அடியும் கொடுத்துநிற்பது; இது மோனை எனுகை முரண் இனியபு அளபெடை என ஐந்துவகையும்; பதின் மூவாயிரத்தெழுநூற்றேடுவிரியும் உடையது (413).

(10) நோக்கென்பது--மேற்கூறிய மாதநிறைமுதலிய உறுப்புக் தனைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்வது.

(11) பா-என்பது, சேட்புலத்து இருந்தக ல்த்தும் ஒருவன் அழுத்துஞ்சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுவகால், அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளின் பகுதியறிந்து 'இசைசெய்யுள்' என்றுணராதற்கு, ஏதுவாகிப் புரந்திபட்டுச் செலவநோர் ஓசை என்பது இப்பா, ஆசிரியம வஞ்சி வெண்பா கலிப்பா பரிபாடல யருட்பா என ஆறுவகையாம். இவை, அறம்பொருளின்பென்ற மூம் முதற்பொருட்கும் பிற வழுத்துவகை கட்கும் உரியவாகும். இவ் வறுவகைகளுள், பரிபாடலும் மருட்சிலும் ஏனை நான்களிடைமாகப் பிறப்பனவென்றும், அந்நான்கனுள்ளும் ஆசிரிய மும் வெண்பாவும் ஆகிப்பாக்களொன்றும் (419), வஞ்சியுங் கலியும் அவ லீரண்டினின்றும் முறையே கிளைத்தமையால், அவற்றுள் அவை அடங்கு மென்றும் கூறப்படுகின்றன. பிறவிலக்கணங்களெல்லாம் அண்டு விரிப பிற்பெருகும்.

(12) அளவியல்-அப்பாவின் வரையறை, இதனுட் பாடகனாது பல் வகைப்பட்ட விகற்பங்களும் கூறப்படும்.

(13) திணை-அகத்திணை புறத்திணை பெண்பவற்றை அறியச்செய்தல். (14) கைகோல-அகத்திணை விகற்பங்களை அறியச்செய்தல்; அவ் விகற்பம் கிளவு கற்பு என்பன (15) கூற்றுவகை-அச்செய்யுள்குட் டார்க்கு, இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என்பது உணர்த்தல். (16) கேட்போர்-இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இது எனத் தெரிதல். (17) களன் என்பது முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும், புதற்குறி இரவுக்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். இவ்விடங்களன்றித் தன்மை முன் னிலை பாடர்க்கையிடங்களாகக்கூறுதலு முன்றி, (18) காலவகை-பெரும் பொழுது சீறவொழுது முதலாயின. (19) பபன் என்பது சொல்லிய வகையார் பிறிதொன்றுபயப்பச் செய்தல். (20) மூய்ப்பாடாவது சொற் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாவது. (21) எச்சுவகை-சொல்லப் படாதமொழிகளைக் கூற்றானுங் குறிப்பானும் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல். (22) முன்னம்-உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் முதலியோர் தத்தம்வகை

யான் ஒப்பச்சொல்வதிற் கிருத்துப்படச்செய்தல். (23) பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மை. (24) துறைவகை என்பது முதலுஞ் கருவும் பிறழ்வநதாலும் இஃது இதன்பாற்படும் என்று ஒரு துறைப்படுத்தற்குரிய கருவி செய்யுட்கு உளதாகச் செய்தல் களவும கற்புமபற்றிய பாட்டுக்களை மேற்கூறிய இலக்கண முறைபால் உரைக்கவேண்டுமென்பது “திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்-இடன காலம் எச்சம மெய்ப்பாடு-பயனே கோளென் றாங்கப் பத்தே-அகனை திணையு முறைததலாறே” என்று இறையனார் களவியலும், ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் 13 முதல் 21-வரையுள்ள பகுதிகளைக் கூறுதல்கண்க. இசைத்திறநா றறநில எஞ்சிநின்ற கோள் என்பது, பாட்டினதற்குப் பொருளாகொண்டு நிற்கும் நிலை அஃதாவது வீழ்ப்புடவிதலைப்பாப்பு கொண்டு கூட்டு பாசிகீகரு ஒருசிறைநிலை எனனும் ஐரது நிலையில் இனவதோர் பொருளாகொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்பதாம். இங்ஙனம் திணைமுறை கோளீரகவைதது அகத்திணைப் பாட்டில்களை உரைத்தல் பண்டைவழக்காகும். உதாரணமாக-

“முளிதரு மேனறகட் கானவ ராபப முகிற்கணங்கள்
தளிதரு தண்சிலம் பாதகக தன்று தாணிதனமேல
அளிதரு செங்கோ லரிக்கேசரி யநதண கூடலன்ன
ஒளிதருவாணுத லாளநைய விவவா ரெழுருவதே”

இப்பாட்டிற்குத் திணை-குறிஞ்சி; கைகோள்-களவு; கூற்று-தோழர் கூற்று; கேட்டான்-தலைமகன்; இடம்-முன்னிலை; காலம்-எதிர்காலம்; எச்சம்-நீ என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு-அச்சம். இவ்வொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறநதுபடும் நிலைமையள ஆயினமையின்; பயன்-வரைவு கூடாதல்; பொருள்கோள்-‘சிலம்பா!’ இவள் இவ்வாறு நையக் களவொழுக கம் ஒழுகுவது தக்கதன்று’ என முதலு மிடையுந் கடையுந் கூட்டிப் பொருள்கொண்டமையால் விதலைப்பாடும்.-இவ்வாறே அகப்பாட்டுக் களை அமைத்துக்கொள்க.* (25) மாட்டு என்பது-அகன்றுபொருள் கிடப்பச்செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச்செய்யினும் இருவகையானும், சென்று பொருள்முடியுமாற்றும் செய்வது. இது மேற்கூறிய ‘கோள்’ என்பதன்பாற்படுவதேயாம். (26) வண்ணமென்பது ஒருபாவின் கண் நிகழும் ஒசைநிகற்பம்.

இவ்விருபத்தாறு உறுப்பும் யாப்புக்கு இன்றியமையாத பகுதிகள் எனவும், இனிவரும் எட்டுறுப்பும் அங்ஙனமன்றி ஏற்றபெற்றி வரு

“* “அணியு மமித்துமேன் னவியு மாயவன்” என்னுந் திருக்கோவ்வயாரிலும் இத்திணைமுதலிய உறுப்புக்களைப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க. (5)

மெனைவுங் கூறுவா. அவையாவன:—அம்மை அழகு தொன்மை தோல்
விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்பன. இவற்றுள்—(1) அம்மை
என்பது, சிலவாய் மெல்லிய சொற்களால், அறம் பொருள் இனம் என்பவற்
றின் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்து வரச்செய்வது; பதினெண்கீழ்க்
கணக்குநூல்களும், இங்ஙனம் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்து வரச்
செய்யப்பட்டமையின், இவ்வம்மைப்பாற்படுமென பா. அந்நூல்களில்,
இவ்விலக்கணமும் இலக்கியமும் தாவித்தாவி (இடையிட்டு) வருதலின்,
அவை 'தாய்ப்பணுவல்' எனவும் படும். “உற்றநோய் நோன்றல் உயிராக்குறு
கண் செய்யுமை—யற்றே தவத்திற குரு”-(குறள்)—இஃது இலக்கணங்
கூறியது; “யானோக்குங் காலை நிலவேக்கும் நோக்காக்காற் றானோக்கி,
மெல்ல நதீம்” இஃது இலக்கியங்கூறியது. இங்ஙனமே, ஏனை நூல்
களிலும் காண்க. (2) அழகென்பது—திரிசொற்பயிலாது சீர்புணர்து
யாக்கப்படுவது; அகநானூறு முதலிய பண்டை நூல்கள் இப்பகுதியின
என்பா (3) தொன்மை என்பது, உரைவிரிபு பழைபுகழைப் பொருளாகச்
செய்யப்படுவது, பெருந்தேவனாரைச் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடீர்த்த
திரையுமே இப்பகுதியினவாம்.* (4) தோல் என்பது, மெல்லென்ற
சொற்களால் விழுமிய பொருளைக் கூறுவதும் ஆசிரியர் பாட்டாற் பழைய
கையொன்றன்மேல் தொடுக்கப்படுவதுமாகும் இது சிறுதாமணி
முதலியன என்பா. (5) விருந்தென்பது புதிதாகச் செய்யப்படுவது; அந்
தாதி கலம்பகமுதலியனவெல்லாம் இவ் விருந்தின்பகுதியாகும் (6) இயை
பென்பது, ஞ்ணநமனயாவ்வுழள் என்ற பதனொருபுள்ளியிறிந்துள்ள
ஒன்றையிற்றுதியாகவைத்துப் பொருட்டொடாகவும் சொற்றொடாகவும்
செய்வது, மணிமேகலை பெருங்கதை முதலியவற்றுள் அந்நமந்த பாடல்
கள் எனவொற்றிற்றான முடிந்தது இப்பகுதியிவாதல் காண்க; “மற்றவீற்
றான வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் பெற்ற
வழிகொள்ளுக; இப்பொழுது அவை விழத்தனபோலும்” என்பா பேராசிரி
யா. (7) புலன் என்பது ஒருவரை நாடகச்செய்யுள், (8) இழைப்பு—இஃது
ஒருவரை இணைப்பாட்டாம். ஆக எட்டுவனபும முறையே கணிக்கொள்க.

இனி, சிறப்புபடைய இருபத்தாறும் சிறப்பில்லாத எட்டும் ஆகிய
முப்பத்தாறானகு உட்புகுகளின் இலக்கணங்களும் அவற்றின் வகை
வழிகளும் இச்செய்யுளியிலக்கணனை விளித்துக்கூறாப்படுகின்றன. இவ்
வியற்றகு எழுதப்பட்டவளா பேராசிரியருரை அருமைப்பருமைவய்துத்
தாரும். இவ்வுறுபுகுகளையெல்லாம் அவ்வுழளின் உரைப்புகளுடன்
முறையே இவ்வுருக் கூறுபட்டது விசார்பெருகும். அன்றிபும் அஃது
ஒரு தனியாயிரிசிகு குறித்துக்கொள்ளத்தக்கநாறம். ஆதலின், யான்
மேலேகூறிப்பேராதவைகொண்டு, இவ்வியலிற் கூறப்படுவன இவை என
பது சுருக்கமாக ஒருவாறு விவாங்குதல் கணிக்கொள்க.

VIII. மரபியல்.

இனி, உலகவழக்குக்கும் செய்யுளவழக்குக்கும் பொதுவாகிய மரபுகளைத் தொல்காப்பியனார் ஒன்பதாவதியலிற் கூறுகின்றார். 'மரபாவது—'எப்பொரு ளெச்சொலின் எவ்வாறு யர்ந்தோர்—ஒசப்பினர் அப்படிச் செபுதல்' ஆகும். தொல்காப்பியத்தே, சொல்லதிகார்க கிளனியாக் கத்து மாபென்று வரையறுத்து ஒதப்படனவும் செய்யுளியலுள் மாபேன்று ஒதப்படனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருள்களின் குணங்களாகிய இளமைபும ஆண்மைபும பொருண்மைபும பற்றிய வரலாற்று முறையும், உயிதிணை நான்குசாநியுமபற்றிய மரபும், அஃறிணைப்புல்லம் மரபும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வழங்கும் உலகியல் மரபும் தூண்மரபும் ஆகிய இவையெல்லாம் இம்மரபியலிற் கூறப்படுவனவாம். அவற்றுள், இளமை ஆண்மை பொருண்மைபற்றி ஆசிரியாகூறிய மரபுகளை ஆராயுமிடத்து, அவற்றிற் சில இலக்கியமடையாறு வழங்கு வனவேனும், பல, கடைச்சங்கநாளிலே விழந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது. 'உதாரணமாக—குழன் என்றபெயர் (மக்கட்கு இக்காலத்து வழங்கினும்) குஞ்சரம் ஆளுமைகடமை மரை குறங்கு முசு ஊகம் முதலிப் விலங்குகட்கும் ஆசிரியாகாலத்துப் பெருவழக்காயிருந்ததென்பது 19—22-குத்திரங்காநால அறியலாம். இவ்வழக்குப்படி, குஞ்சரக்குழன், ஆக்குழன், எருமைக்குழன் குறங்குக்குழன் என்றிவ்வாறு வழங்கினவாதலவேன்றிம்.' இதுபோலவே, அப்பர் மூத்த, கடமை என்ற வழக்குகள் யாட்டுக்குர், பாட்டி என்பது பன்றி நாய் நரிகட்கும் ஆசிரியர்காலத்து வழங்குகளாகத் தெரிகின்றன (47, 64, 66). உரைகாரர், 'இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கியம் முற்காலத்தே விழந்தன' என்று கூறிச் செலுதலால், கடைச்சங்கத்தார்காலத்துக்குமுன்பே இவ்வழக்குகள் அருகின்வாதலவேண்டுமென இக்காலத்தோ எனின், ஆசிரியாகூறிய மரபுகளிற பெருமயாலவும் பழையனவாகவே கழிந்தன; இதற்கு இரண்டுதாரணம் வருமாறு:—பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்றெல்லாம் சேவறப்பெருந்தது, ஆயின் மயிலுக்குமட்டும் அப்பெயர் ஆகாது—ஏனனுக் கருத்துப்பட்டது. ஆசிரியர் "சேவற பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவனும—மாயிருந் துவி மயிலல்து, தடையே" (604) என்றார். கடைச்சங்க

காலத்தே வழங்கிய இம்மரபு “எழுந்து முன்னுறு மஞ்ஞையஞ்சேவன் மே லேறி” என்ற கந்தப்ராணக்கூற்றில் (தேவகாண். தெய்வயானை திருமணப்-192) “மஞ்ஞையஞ்சேவல்” எனப்பின்னாளில் மாறிவழங்கியமை காணலாம். இதுபற்றிப்போலும் உரைகாரர், “செவ்வேளுந்நத மயிற்காயின் அதுவும் (சேவலும்) நேரவும். படி” என்று அமைத்த தூஉம் என்க. இங்ஙனமே, அளகென்ற பெண்பாற்சொல், கோழி கூகை மயிலு என்றி மூன்றற்குமன்றி வழங்கா தென்பது “கோழி கூகையாயிரண் டல்லவை-சூழும் காலே அளகென லமையா” “அப்பெயர்க்கு கழுமை மீயிற்கு முரித்தே” என்ற சூத்திரங்களால் (611-612) விளங்கும். இவ்வழக்கு “அளகைப் பொறித்தகொடி யினையோன்” எனப் பரஞ்சோதியாந்திருவிளையாடற்புராணத்தே (அருசசனேப். 31) ஆண் கோழிக்கும் வந்து மாறியமை காண்க. இவ்வாறே பின்னால்களில், காலத்துக்கேற்ப மாறிய தொல்காப்பிய மரபுகள் பலவாமென்க.

இனி, ஆசிரியா தங்காலத்து அருகிவழங்கிய மரபுகள் சிலவற்றையும் அடியிலவரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

“குரங்கி னேற்றினை கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டா னென்றலும்
செவவாய்க் கிளியைத் தத்தை என்றலும்
வெவவாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்
குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலும்
இருணிநப் பனறியை யேன மென்றலும்
எருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலும்
முடிய வந்த அவ்வழக்கி தண்மையிற்
கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே”

இதனால், தொல்காப்பியாநாலில், ஆண்குரங்கு-கடுவனெனவும், கூகை-கோட்டான் எனவும், கிளி-தத்தையெனவும், வெருகு-பூசையெனவும், ஆண்குதிரை-சேவலெனவும், பனறி-ஏனம் எனவும், ஆண்குருண்டை-கண்டி எனவும்-மருவிவழங்கியன என்பது விளங்கும். “முடியாவந்த அவ்வழக்கி குணமையிற்-கடிய லாகா கடனறிந்தோர்க்கே” எனக் கூறப்பட்டு வதினின்று, இம்மரபுகள் ஆசிரியாகாலத்தே அமைக்கப்பட்டு ஆண்குருண்டைவழக்காயின என்பது புலப்படுகின்றது. இம்மரபுப்பெயர்களுள்ளே, ஆண்குதிரைபைச் சேவலென்பதும், ஆண்குருண்டைபைக் கண்டி என்க

தும் ஒழிய, ஒழிந்தனை இக்காலத்தும் வழங்குவனவே. உரைகாரர் இச்சூத்திரவுரையில் எழுதுவன குறிப்பிடற்பாலன:—“கடுவனு மறியு மக்கொடி யோனையே”-ஆண்குரங்கு (கடுவன் என்பப்பட்டது). இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னை எனின், மக்கடகும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலும். * * * குதிரைசேவ சேவ லென்றல் இக்காலத் தரிதாயிற்று....எருமையேற்றினையும் கண்டி என்ப போலும்; அது காணலாயிற்றிலலை” எனக் (பக்-794) காண்க. இவற்றால், தொல்காப்பியனார்காலத்து, குதிரைசேவல எருமைக்கண்டி என ஆண்பெயர்க்கா வழங்கியதோடு, நம காலத்துப் பெருகாவழங்கும் பெயர்கள் சில அவர்நாளில் அருகிவழங்கியமையும் அறியப்படும்.

இனி, உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபுகள் சிலவும் ஆசிரியர் கூறுவர். அந்நணர்க்குரிய கருவிகள்—முந்நூல், குண்டிகை (காகம்), முக்கோல், மணை (ஆஸனம்) என்பன; அரசர்க்குரிய கருவிகள்:—படை கொடி குடை முரசு புவி களிநு தேர் தார் பூடி முதலியன. இவற்றுள் அந்நணர்க்குரிய வேளவிக்கருவிகள் அரசர்க்குரியவாகவும் வரும். இனிப் பாடாண்டிணையுள், பரிசிலவேண்டுமெனும் விடுப்பதுமாகிய துறைகளிலே, கொடுக்குதலைவனுக்கு வழங்கும் காளை இனையோன் நெடுநத்தை செம்மல என்ற சொற்கள் அரசாக்குச் சாதிவகையாற் சொல்லத்தக்கன. அந்நணர்க்காயின், புனைநுரைவகையானே அவை கூறப்படும. எல்லா வருணத்தாரும் அவரவர் ஊர்ப்பெயர் கருவிப்பெயர் என்பனவற்றைச் சாததி இயற்பெயர்வழங்கப்பெறுவர். நான்குசாதியையுஞ் சிறப்பிக்குமிடத்து அந்நணரைப் பிரயனோடும், அரசரை மாயனோடும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடும் (குபோன்), வேளாளரை வருணனோடும் ஒப்பித்துக் கூறல் மரபாம். இனிப் படைத்தொழிற்கு உரியவா, அந்நணரும் வேளாளருமொழிந்த அரசரும் வணிகருமேயாவா. இவருள், வைசியருடைய சாதித்தொழில், வாணிகவாழ்க்கையும் எண்வகைக் கூலமாகிய பழறு உழந்தா முதலியன வினாததலுமாகும். இவர்க்குச் சூடும் பூவுந் குலப்புவும் தனியே உண்டு. இனி, வேளாண்மாதா டல்வகைத் தொழி வினாயினும், உழுதூண்டுதொழிலே மிகுதியுமுடையர். அனதி, வேள்தர் அபிமானித்துக் கொடுக்குமிடத்து இவர்க்குப் படை கண்ணி (மூடிப்பூ) களும் உரியுன. அரசர் இல்லாவிடத்து, அந்நணரே அவ்வா சியப்பெண்நாடாளுநதற்கு உரியர்; குழிநிலமன்னர்க்கும் மேற்குறித்த

அரசர்க்குரிய பகுதிகள் கொள்ளப்படுமாயினும், இழிந்தோராகிய திணை நிலைமக்களுக்கு இவை கூறப்படா என்பர்; “அன்ன நாயினும் இழிந்தோர்க் கில்லை” எனக் காண்க (626-640).

இனி, அஹ்ணைகளுரிய மரபுகளாக இவ்வியலிற் கூறப்பட்டன வற்றுட் சிறந்தன சிலுவருமாறு-புறத்தில் வயிரமுடைய பனை தெருகு கழுகு முதலியனவெல்லாம் ‘புல்’ என்றும், அகத்து வயிரமுடைய இருபைபு புளி ஆச்சாமுதலியவை ‘மரம்’ என்றும் வழங்கப்படும். இவற்றுள், புறச்சாதியின் உறுப்புக்கள் தோடு மீடல் முதலியன; மரச்சாதியின் உறுப்புக்கள் இலை முறி முதலியன; இவையிரண்டற்கும் பொதுவாக வழங்கும் உறுப்புக்களாய் பழ முதலியனவாம் (641-644).

இனி, ஆசிரியர், உலகவழக்குகளும் மரபுநிலைதிரியாமற் கூற வேண்டுமென்றும், அம்மரபு திரியவழங்கப்படுமாயின், உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிது பிறிதாகுமென்றும், உலக நிகழ்ச்சியெல்லாம் உயர்ந்தோரைப்பற்றியே நிகழ்வனவாதலால், “வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே” என்றும், பிறவுங் கூறுவர். உலகிய லெல்லாம் மரபிறநிரியாசொல்லொடு தழுவ்வரலவேண்டுமெனக் கூறப் படுஞ் சூததிரத்தே (6145) “நிலநதீ நீர்வளி விசும்போ டைநதுமகவந்த மயக்கம் உலகம்” என்று ஆசிரியர் கூறுவர். அதனால், இவர் பஞ்ச பூதக்கோட்பாடுடைய வைதிகமதத்தவர் என்பது தேற்றமாம்.* இவ்வாறே “ஆளபிற கோடல் அந்தணர் மறைந்தே,” “மறையோராறே,” “அந்தணர் திறத்தும் ஐயர் பாங்கினும்,” “தந்நதய ரொப்பர் மக்க ளென்பதனால்” எனத் தம் வைதிகசகார்ப்பை எண்ணிறந்த விடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுப் போவர்.

இனி, நன்னூலார் பாயிரத்துக்கூறியதுபோல, ஆசிரியர், நூன்மரபுகள் பலவும் இவ்வியலின் இறுதியில் விரித்தோதுவர். அவை நூல்களிலக்கணமும், முதலான வற்றினால் என்ற அதன்பகுதியும், தொகுத்தல் வகுத்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் வழிநூற் பரிவுகளும் பிறவுமாம். [மொழிபெயர்ப்பொன்று வழிநூல்வகையாக ஆசிரியர் கூறுதலால், அவர்காலத்தே வடநூலினின்றும் தமிழிற் பெயர்க்கப் பட்ட நூல்கள் வழங்கியமை உணரப்படும்]

* புள்ளத்தர் நான்குபூதவகையினைக் கொள்வர்,

மேற்கூறியவாறு, சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வழக்குகளையன்றி, உரைகாரர்கூற்றுக்களால அறியக்கிடப்பனவும் பலவாம். இவ்வியலிலவரும் “மரபுநிலைநீர்தல்” என்ற சூத்திரவுரையில், உரைகாரர் மிறைக்கவி (சித்திரகவி)களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, “இனி, நிறைமொழி மாந்தர், மறைமொழிபோல்வனசில மிறைக்கவி, பாடினாளுரென்பதே புற்றி அல்லாதாரும் அவ்வாறுசெய்தல் மரபன்று, எனறற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை-சக்கரம், சுழிசுளம், கோழுத்திரிகை, ஏகபூதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று எனறற போலவன. ‘இவை, மந்திரவகையானன்றி, வாள்வது மக்களைச் செய்யுளசெய்வார்க்கும் அகனைநினைக்கும் மரபன்றென்பது கருதது; அல்லாதா, இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு, அவற்றுக்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை, இத்துணை என்று வரையறுக்கலாகா: என்னை? ஒற்றை இரட்டை, புத்தி வித்தாரம் என்றற்போலவன பலவுங் கடடிகொண்டு, அவற்றானே செய்யுள்செய்யினுங் கடியலாகாமையின் அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணங் கூறலாகா என்பது” என்று எழுதினார். இதனால், சக்கரம் சுழிசுளம் ஏகபூதமுதலிய சித்திரகவிகள் (மின்றக்கவி) மந்திரவகையால் தேவர்பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவன்றி, ‘மக்கட்குரியனவாக முற்காலத்தார் கருதினாலல்ல என்பது போதரும். தேவரமுதலியவற்றில் ஏகபூதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று முதலிய மிறைக்கவிகள், மேற்கூறியவாறே தேவரைப்பற்றியே அமைந்திருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும், இம்மாதிரிச் சூத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் அறியப்படும் மரபுகள் பலவேனும், சிறப்பும் சரித்திரக் குறிப்புமுடையவைகளே என்க. எடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஏனையவற்றை எண்டு உரைப்பிற் பெரு

அல்லது நிறப்பதெல-56
அலங்கார நூலா-124
அலா-57
அழுஞ் (செம்புஞ்றுப்பு) 139
அழிபயி-62
அழுநெய்தை-124
அருந்தா-26
அரவிமல-137
அருத்திதாழ் சிறநல வரை-58 59
அறிவா-76, 84, 107, 108
அறிவன சிறமம்-103
அழகுறையாழ்த்து-114
அழகையகரிநா-18
அன்ன (வீளி) -12
ஆங்கிலப்பா-120
ஆசனப்பதவ-108
ஆசரம்-15, 16
ஆஞ்சி-அசரம்-110
ஆஞ்சிக்காஞ்சி-110
ஆண்பாறகாஞ்சி-109
ஆத்திப்பூ-120
ஆத்திதன (பாலைக்கடவுள்) 20
ஆதிப்பாக்கா-137
ஆகியுதி (நீந்தியுதம்)-71
ஆபவந்தமம்-80
ஆரிடம் (மணம்)-33, 71
ஆரியப்படைத்தெருஞ்செழியன்
ஆரிமர்-9 [111]
ஆரியவரசன் பிரகத்தன-38
ஆரியவரசா-102
ஆலஞ்செரி-26
ஆலிவ் (Olive) மரம் 107
ஆறுபுப்படைகள்-118
ஆண்பொருறை-85
ஆறநகம் (சாககாசி)-111
ஆண்பாணா-73
இடநதலைப்பாடு-40, 46, 43
இடுவானபயி-62
இடைச்சங்கத்தார்-77
இந்திரன் (மருத்திலக்கடவுள்)

இந்திரன் திசை-115
 இயற்கைப்புணர்ச்சி-40, 44-50
 இயன்மொழிவாழ்த்து-117
 இயைபு-139
 இரண்டாமுழி (திரேதாயுசு)-71
 இரவுக்குறி-55-56
 இராகசுதம்-8, 9, 10, 11, 15, 111
 இராகவையங்கார் (ரா)-4, 134
 இராமபிரான்-69, 102
 இராமாயணம்-93, 122
 இருகாமத்தினையேறி-85
 இருமுகன்-70-71
 இருதுகாலத்தினளவு-87
 இருவருமுனைவழியவன்வரவுணர்ச்சு -
 இலங்கை-102 [50, 51]
 இலியுட் (Illud)-107
 இலம்பு-139
 இளங்கோவழிகளா-11, 110, 116
 இளம்பூரணவழிகளா-4, 18, 24, 26, 33,
 [95, 96, 101, 114, 120]
 இளம்பூரணம்-17
 இளிவரல்-123, 124
 இறந்தவழிசூது-75, 77, 140, 141
 இறைச்சி-88, 89
 இறையனாகளவியல்-4, 18, 138
 இரமவச்சாதிப்பெண்களா-86
 உடன்போக்கினாரணம்-64
 உடன்போக்கு-63-65
 உண்டி (நாட்டவகை)-53
 உணர்ச்சு-73
 உணர்ப்புவயின்வாராஜுடல்-84
 உபநிடதவழிக்கு-71
 உரிப்பொருட்டிலவன்-35
 உரிப்பொருள்-22
 உரிமையிடம் (இலவரைப்ப)-56 -
 உருத்திரம்-123
 உருவப்பட்டுறோ இங்குச்சேட்சென்னி-
 உருவமம்-129 [26]
 உரையாசிரியர்-135
 உலகியல் வழக்கு-8, 12
 உலகியன்மரபு-142
 உலாச்செய்யுள்-120
 உவகைவகை-124
 உவமப்பேரூர்-132

உவமேயம்-129
 உழிஞை (கொடி)-97, 105
 உழிஞைத்தின்-92, 102-105
 உழிஞைமருத்தத்திரகேதீதல்-95
 உழிஞைவேந்தன்-103
 உழுதுணர்ச்சும வேளாளர்-26
 உழுவித்துணர்ச்சும வேளாளர்-26
 உளப்புணர்ச்சி-16, 45
 உளநறையுமம்-129, 132
 உன்னிலை-120
 உன்னமம்-120
 ஊடல்-73
 ஊராஜாநாடு-56
 ஊராளிகள்-10
 ஊரன்பொதிப்புகுதலையா-102
 ஊச்சவகை-137
 எட்டத்தொகை-137
 எணவகைமெயப்பாடு-123
 எருமை (புறத்துறை)-106
 எருமைமறம்-106
 எல்ல, எல்லா, எல்லா, உலகம்—(விளிர்-
 [பெயர்]-42)
 எழுதினா-36, 92
 எறடாடு-17
 எண்ணை (வளி)-42
 எண்ணியக்கம்-103
 ஏதே-59
 வாககளமபாடுமபொருள்-118
 எல்லா (விளி)-42 -
 ஏறுகோடாக்கைக்கிளை-16
 ஏறுதி-101
 ஏனையுமம்-129
 ஜங்குறுதூறு-61, 62, 69
 கிந்தினை-14, 16-36
 கிந்தினைநிலைக்கள்-70
 கிம்படைபூட்டல்-80
 கிம்பதானாளமணிகழ்தல்-66 -
 கிம்ப (துறை)-44
 கியனரிதன்-96, 100, 104, 106, 107,
 [113, 114, 121]
 கிரோபயியர் பூவைப் போர்க்குக்கொள்
 [எல்]-113
 கிவகைமனையியர்-70
 கிடல்-107

ஒத்தகாமம்-14

ஒப்பு-43

ஒருசிறைநிலை-138

ஒருதலைக்காமம்-14

ஒவ்வாக்காமம்-14

ஒத்தபிரிவு-25, 88

ஒம்புடை-64, 119

ஒரை-56, 79

ஒளவையா-110, 116

கட்டில (சிவநாதனம்)-122

கட்டுவிச்செயினகுடி-60

கட்டுவித்தி-60

கட்டுடுத்தல்-60

கட்டபன்-100

கடவல்லி-91

கடவுளவாழ்த்து-111

கடனமலைநாடு-62

கடைநிலை-117

கூண்டி-141-142

கண்டோர்-77,

கண்ணகி (சிலப்) 102 111, பேண்

கண்படைநிலை-117 [மனைவி-116

கந்தபுராணம்-112, 141

கந்தருவம் (மணம்)-33, 68

கந்தருவன்-78

கந்தழி-114, 116

கபிலா-1, 11, 38, 60, 84

கம்பநாடா-16, 69, 90

கம்பராமாயணம்-69, 89, 90

கரணம்-12, 72

கரந்தை-96, 98, 99

கரந்தைப்பஞ்சகுடில்-99

கரந்தைமறவர்-109

கருப்பொருள்-19-22

கருமபு ஒழுக்கல்-14

கருவிப்பெயர்-142

கலசயோனி-108

கலப்புச்சாதியார்-109

கலம்பகம்-11, 139

குலித்தொடை-33, 54, 61, 77, 84, 85,

குலிப்பா-35 [115, 127

கலிமர-44

கழங்குபாததல்-60

கழனிசைக்கத்து-120

கழாயக்கத்து-75

களவழிச்செய்யுள்-122

களவியல் (இறைபருரைப்புப்பொருள்)-2,

[35, 12, 43, 50, 84, 85 [112

களவியலுரை — 3, 52, 56, 86, 87, 90,

களவியலுரைகாரர்-24, 27, 48 53, 134

களவிற்கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார்-40

களவினசுருக்கவரலாறு-0

களவினப்பொருள்-39

களின்-137

களிமுதருபுணர்ச்சி-59

கற்புருத்திரங்குள்-78

கற்பாவது-67

கற்பியல்-67, 68, 77, 91

கற்பிற்கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார்-73

கற்பின் சுருக்கவரலாறு-7

கற்புருதியவாயில்கள்-83, 84

கன்னியாசலகம்-16

கனகவிசயா-102

காட்சி (சைக்கிளவகை)-11, 121

காடுவாழ்த்து-112

காஞ்சி-96

காஞ்சித்தலை-93, 109-113

காஞ்சித்துறை-11

காஞ்சிப்புச்சுருதல்-113

காஞ்சி, பெருந்திணைக்கேற்றல்-96

காதம்பரி-47, 74

காதம்பரசுதையா-76, 81

காதருவம்-39, 69

காதருவவிவாதம்-8, 70

காதல் (வெறிபாட்டு)-62

காப்பியக்குடி-1

காப்பியாற்றுகாப்பியனார்-1

காமக்கிழியார்-76, 81, 85

காமக்கூட்டம்-39

காமதம்பரால்-38

காமந்தகம்-94

காமப்பண்ணாச்சி-46

காமோதபிகம்-23

காலகோள-121

காலவகை-137

காலபாபா-100

காலத்திணைக்கிளக்கு-117

காலப்பருவம்-89, 90

காவலாகடுகுதல-56
 காவற்பிரிவு-25,27
 காவீதி-101
 காவீதிப்பு-101
 காவிரி-85
 காவிரிப்பூம்பட்டினம்-85
 காளிதாசன்-47,69
 கீடங்குப்பலி-62
 கிணைநிலைப்பொருள்-118
 கிணைப்பொருள்-122
 கிளவி (அகத்தூதை)-13
 கிளவிகோவை-16
 கீழ்க்கணக்கு-11
 கீழே எண்ணம்-71
 கீடநாட்டாவழக்கு-105
 குடை - உபபாணன்-74
 குடைக்கோள-103
 குதிரைசிலை-106
 குமரகுருபரர்-61
 குரவைகூத்து-122
 குரவைபாங்கல-19
 குருகுலவேதன்-106
 குலப்பானத்தம்-121
 குழிப்பலி-62
 குறியிலிசுரம் புள்ளிபெறுதல்-135
 குறையுடைய புள்ளிபெறுதல்-135
 குறடபாயிரம்-115
 குறம் (பிரபந்தம்)-61
 குறம்கனகுறியெயினி-61
 குறன்-82,85,110,115,125
 குறிஞ்சிக் கவி-9
 குறிஞ்சிப்பாட்டு-21,38,60,113
 குறுக்தொண்டி-31,38,74
 குறுகுறுகுறுவந்தல்-51
 கூடகாரம்-56
 கூத்தப்பாண்டி (இலவணப்பாடி)-56
 கூத்தகா-12,75,83,118
 கூத்தாரற்றுப்படை-118
 கூத்திரப்புரசன்-82
 கூற்றுவனை-137
 கூடபேர்-137
 கேரளப்படி-62
 கைக்கிளி-14,16,97

கைக்கிளிப்பகுதி-44,117
 கைகோள-137
 கைகோளவனை-30,39
 கையறுநிலை-112
 கோசசிராஜம்-62
 கொட்டகாரி-56
 கொட்டைக்கரந்தை-99
 கொடி (கிழக்கு)-114
 கொடிநிலை-114,115
 கொடைநிலைஞ்சி-102
 கொணடுகட்டி-108
 கொணடுதலைக்கழிதல்-65
 கொந்தானவாதை-107
 கொல்லிமலை-35
 கொல்லேறுகோடல்-15
 கொள்ளராதேவகுறித்தகொற்றம்-1
 கொற்றவஞ்சி-102
 கொற்றவனன்-101,102
 கொற்றவை (வனநாகை)-100,1
 கொற்றி-100
 கோபிதாதராயர்-121
 கோய் (மலைசாத்தியார்)-10
 கோவிலன்-81
 கோவைத்தலைவன்-35
 கோழிவென்றி-109
 கோள் (பொருள்கோள்)-138
 சுருத்தலைதலப்பத்தா-17,70
 சுவப்பாடி-135
 சஞ்சாரிபாவம்-121
 சடகோபர்-17
 சத்துவம் (மெய்யாபர்)-75,133
 சதுரத்தியை-78
 சந்திரசூரியர்-116
 சந்திரன்-114
 சந்திரியாசம்-90
 சப்பாணி-119
 சம்பு (சாலவன்)-139
 சமசுகணினி-1
 சமநிலை-123
 சரஸ்வதிகுணாபாரணம்-131
 சவரர்-10
 சாகுந்தலம்-13,17,69
 சாண்டேரர்-78
 சாணக்கிய அர்த்தசாஸ்திரம்-109

சாகித்தியத்ருபணம்-131
 சித்திரகவிவகை-144
 சிந்தாமணி-15, 40, 52, 83, 86, 106,
 சிவஞானமுனிவா-17 [139]
 சிவபுரோஜா-120
 சிரேயஸ் (வீடு)-19
 சிவப்பதிகாரம்-19, 75, 85, 102, 111,
 சிலம்புகழிநோன்பு-69 [116, 123]
 சிறந்தது (வீடு)-91
 சிறுபாணற்ருபபடை-21
 சிறுபொழுதாறு-17
 சிறுபுறம்-64
 சினேகநிரமாலே-115
 சித்தலைச்சாதகஞ்ஞா-112
 சோ 135
 சிவசுந்தாமணி (சிந்தாமணி பா)
 சுவந்திரவமிசம்-1
 சுபததிரை-70
 சுவை (அணி)-121, 131
 சுறவுக்கோட்டவணங்கல்-19
 சுத-118
 சூரபபணை-69
 சூரபதுமன்-111
 சூரமகளிரா-20
 சூவந்திரை-119
 செங்குடவன-102
 செங்குடவன-66
 செந்தமிழ்ப்பதநிரிகை-3, 4, 74, 91,
 [111, 113, 121, 123, 134]
 செந்திறம்-66
 செந்திரசேயாசுற்றியல்-13
 செயல்நேமறுப்பு-53
 செலவு (காட்டவகை)-53
 செலவா-86
 செவியாதிவறு-117
 செவ்விய-11
 செட்டபடை-54
 சேடா (வாயில்)-83
 சேயோன (முருகு)-19
 சேரனசெங்குடவன-102
 செரிப்பரத்தையா-76
 செஞவையா-4
 செடியா-86
 செய்கிணை-62

சோநகரம் } 114
 சோணிதபுரம் }
 சோமன-78
 சோழமனைவி-85
 நகரவென்றி-109
 தகரோயாததிரை-106, 139
 தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரா
 [30, 31, 66]
 தண்டியலங்காரம்-4, 131,
 தண்டியாசிரியா-130
 தண்பொருளை-85
 தமிழ்சுப்பிரியா-136
 தாமசபை-122
 தலைச்சுவந்தாரா-77, 130
 தலைமகள்-11
 தலைமகள்-41
 தலைவறகு வயது-12
 தலைவிரகு வயது-42
 தவம்புரிவார செயல்கள்-108
 தமிழ்ச்சி (புறததுறை)-102
 தமுச்சுதல (தமுவுதல)-102
 தமுப்புடை-52
 தனமுறவேடவை-15
 தபதநிலை-112
 தாபதபகம்-108
 தாபதா-107
 தாபதாசாணம்-56
 தாயாணுடல்-139
 தாயிறந்தபடுதிலை-113
 தாநிலை (புறததுறை)-106
 தாரம் (மனைவிவகை)-70
 தாநிலை-106
 தாபவி-62
 தாபண-137
 தாநிலைபெயா-31
 தாநிலைமககள்பெயா-20-21
 தாமில (நீன்படகு)-56
 திரண தாமககிணி-1
 திருக்குறள்-57, 82, 85, 110, 124,
 திருக்கோவை-5, 11, 34, 48, 54, 57
 [74, 75, 86, 88, 112,
 திருத்தக்கதேவா-24, 40
 திருமங்கலகண்ணன்-31, 33, 60
 திருமடல்-31, 60

திருமருதநதுறை-85
 திருமால்-19,114
 திருமுருகாடீபபனை-52,62,100
 திருவரங்கப்பாணன்-74
 திருவள்ளுவா-38,115
 திருவாய்மொழி-39
 திருவாய்மொழி-59
 திருவிருத்தம்-39
 திருவிளையாடல்-141
 திவாகரம்-101
 தீயவிராசி-79
 துடி-100
 துடியன்-100
 தும்பை,திண்ணை 92,105-107
 தும்பை செயதறக்கேற்றல்-95
 தும்பைப்பஞ்சுடல்-93,107
 துயிலுணாததல்-75
 துயிலெடைமங்கலம்-118
 துயிலெழுமங்கலம்-75
 துரியோதனன் 106
 துறைவகை-137
 துஷ்யநதன்-70
 தூக்கு-136
 துயவப்பாடாண-114-117
 துயவப்புணாச்சி-46
 துயவம் (மணம்)-33
 துன்பாண்டிநாட்டா-81
 துன்னாட்டா பூச்சுடல்-93
 தோப்பாகன-90
 தோவாகுரிய உழிநைத்துறைகள்
 தோவாகுரிய பாடாண-114 [101
 தோவாரம்-141
 தோகைநிலை (புறத்துறை)-106, பிரத
 [தியாகாரம்-108
 தோகைநாலன்-114
 தொடடியாகழங்குக்குறி-61
 தொடாநிலைசெயபுளகன்-106
 தொடாககாஞ்சி-110
 தோடையினவகைவிரிகள்-137
 தோயபிற்கொட்டி
 தோஷ்குபிலா-2
 தோலக்கப்பியாமுதல்-143
 தோலகாபியப்பகுப்பு-?
 தோல்காப்பியபுரத்திரவீருத்தல்-17

தொல்காப்பியப்பெருமை-1-2
 தொன்மை-139
 தோல்-139
 தேரழி-41
 தோழியிறகட்டம்-40,50-67
 தோற்கருவிகள்-103
 தோற்றம் (நாட்டவகை)-53
 நகை-மெயப்பாடு-124
 நச்சினாககினியா-2, 4, 8, 16, 17,
 நகை-121 [1
 நகைநாட்டம்-53
 நம்பியகப்பொருள்-30,52,58
 நம்பியா (நாற்கவிராசம்பியா)--26, 2
 [34,45,46,76,77,83,8
 நல்லிசைநிலை (புறத்துறை)-106
 நற்றிணை-61
 நன்னூல் 101
 நன்னூலவீருத்திகாரா-135
 நன்னூலா-143
 நாங்கூர்-26
 நாங்கூர்வேள்-26
 நாடகொளளுதல்-103
 நாட்டம் (ஆராய்ச்சி)-53
 நாடகக்கோட்டைவணிகா-28
 நாடகச்செய்யுள்-139
 நாடகசாலையா (கூத்தா)-75
 நாடகத்தமிழ்-13
 நாடகநூலா-123
 நாடகம்-13,75
 நாடகவழக்கு-5,12
 நாணநாட்டம்-53
 நாயதுஞ்சாரை-56
 நாயகவாசி-35
 நாஞா-26
 நாற்கவிராசம்பியகப்பொருள்-4, 4
 நாற்கவிராசம்பியா-15, 18, 70
 நாற்றம் எழுவுகை-53
 நாற்றம்-நாட்டவகை-53
 நாமுருநதை-99
 நான்குவருணத்தோ-107
 நானிலப்பொக்காரணம்-17
 நம்பி-125
 நிரைகோடல்-117
 நிரைமீட்சி-117

நிலங்களின்பெயர்க்காரணம்-24
 நிலங்களும அவற்றினொழுக்கங்களும்-
 [21,23
 நிலந்தருதிருவிற்பாண்டியன்-1
 நிலவுவெளிப்படுத்தல்-56
 நினைதல் (தியானம்)-108
 நீதினாதலம்-122
 நீராட்படை-121
 நீராட்டுமங்கலம்-119
 நுனையா சுறவகடோடடை வணங்கல்-
 நாமூல-107 [19
 நூழிலாட்டு-107
 நூனமரபு-140
 நெடுநலவாடை-93
 நெடுமொழி (புறத்துறை)-101
 நெய்தற்கலி-31
 நெய்தற்காக்கியன்-37
 நெய்யணிமயகம்-80,81
 நெய்துறி-60,61
 நோச்சி-97,104
 நொச்சியியங்கழை-123
 நொச்சிப்புச்சுடுதல்-104
 நொச்சிமரம்-104
 நோக்கு-137
 நோதிம-96
 நோந்திறக்காமப்பகுதி-96
 நோந்திறம்-96
 பஞ்சசகன-99
 பரதிமா-26
 பகவதி-20,100
 பகற்குறி யிடவுக்குறிகள்-55-57
 பகைமேற்பிரிவு-25
 பஞ்சபூதவழக்கு-143
 பஞ்சமகிஷியா-106
 பட்டினப்பாலை-19,85
 படகா-32
 பண்டசாலை-56
 பத்தினி-70
 பத்துப்பாட்டு-118
 பதிற்றுப்பத்து-92,99,113,120
 பதினெண்கீழ்க்குணக்கு-37,139
 பதமகோமலை-112
 பயனுவம்-129
 பாயில்வு (நாட்டவகை)-53,

பரஞ்சோதியா-141
 பரணா-118
 பரணிபாடுபொருநா-118
 பரததையா-76
 பரததையிற்பிரிவு-55,87
 பரதநமசி-93
 பரஸ்தானம்-103
 பராசரா-2
 பரிபாடல் (பாவகை)-35, நால் 8
 பரிமேலழகர்-5,38,82 [85,1
 பல்ராபிட்டனா-1,2
 பலதாரமணம்-81
 பளரியம்பலம்-56
 பறம்புமலை-11
 பறையன்-100
 பன்னிரண்டுபுறத்தினை-96
 பன்னிருபடலம்-96
 பன்னிருபாட்டியல்-33
 பனம்பாடனா-2
 பனம்பூமலை-120
 பாங்கறகூட்டம்-40,48-50
 பாங்கன-41
 பாங்குமதியுடனபாடு-50-51
 பாசி (புறத்துறை)-101
 பாசிக்ஞ-138
 பாசிமதன்-104
 பாஞ்சாலா-197
 பாட்டி (மரபுப்பெயர்)-140
 பாட்டுடைத்தலைவன்-35
 பாடாண்-113
 பாடாண்டினை-53,113
 பாடாண்டினைகைக்கிளைக்கேற்றல்-
 பாடினி-83
 பாண்டவா-94
 பாணகல்-47,74
 பாணா-73,86,118
 பாணாகேட்கொண்டுகளம்வாழ்த்த
 பாணாயிரவா-73
 பாணாமீன்பிடித்தல்-75
 பாணவேலன்-62
 பாணன்-83,100
 பாணற்றுப்படைகள்-118
 பாதிடு (புறத்துறை)-99
 பார்க்கவகுப்பு-1

பார்ப்பன்பபக்கம்-108
 பார்ப்பனி-76
 பார்ப்பார-76,79,114
 பார்ப்பான்-40-41,77,83
 படிச்சுவா-75
 பாரதம்-70
 பாரதவேலன்-62
 பாரதிவிருத்தி-75
 பாரதியை (மனைவிவகை)-70
 பாலகொள்தமனா-37
 புலையிலை-112
 புலையாடியபெருங்கங்கோ-37
 புலையியல்பு-17
 புலையொழுது தமையிரிவு-25
 பாவகை-137
 பாலினிலக கண்ட-137
 பிங்கலநாசை-97
 பிசி-136
 பிடலா-26
 பிரகாபருத்திரியம்-83
 பிரமசரியம்-78
 பிரமம்-33
 பிரஜாவதி (மனைவிவகை)-70
 பிரகாபத்தியம்-33
 பிராயச்சித்தம்-79
 பிராயோபவேசம்-32
 பிரிவச்சம்-46
 பிரிவினவகை-25
 பிரிவு-73,88-91
 பிரிவுவகை-26,88
 பிரகுமுனிவா-1
 பிள்ளைப்ப நவகூற்றுக்கள்-119
 பிள்ளையாட்டு-120
 பிணமுறைவதுவையா-81
 பிஷமா-91
 புகழேந்தியா-85
 புகழுகமபுரிதல-125
 புண்டரீசமுனி-47
 புதல்வன்முடிங்காண்டல்-80
 புதுமை (புறத்துறை)-104
 புலவ-73
 புலவியு ஹுணர்வுகள்-81-88
 புலன் (செய்யுளுறுப்பு)-139
 புலனெழுத்துக்கம்-8,12,13

புள்ளுவன்-74
 புள்ளொழுப்புதல-56
 புறத்திணைநன்குஞா-123
 புறத்திணைவகை-92,96
 புறநா ளாறு-11,32,52,85,98, 10
 [104,105,107,110,118,1
 புறநிலையாழகை-117
 புறப்பாட்டு-73,102,110
 புறப்புறத்திணை-96
 புறப்பொருளவெண்பாழை-1,96
 புறமாவது-92
 புனலொலிப்படுதல்-56
 புன்ற நுபுணாச்சி-59
 புகளாற்றி பண்பெயர்வழங்கல்-5
 புகைநுபுணாச்சி-59
 பூப்புணாத்தமுறை-86
 பூவைநிலை-120
 பூழ்வென்றி-109
 பெண்பாறகாஞ்சி-109
 பெண்பாறடைச்சினை-16
 பெண்பாணமடல்-33
 பெயரிடுதல் (நாமநாணம்)-80
 பெரியதிருமடல்-33
 பெரியாழ்வார-10
 பெரியவாச்சாணபிள்ளை-32
 பெருங்கதை-139
 பெருங்காஞ்சி-109
 பெருங்கோப்பெண்ணை-111
 பெருஞ்சிங்கல்-26
 பெருஞ்சோற்றுநிலை-101
 பெருந்திணை-14,30-34,53,97
 பெருந்தைவஞாபாரதம்-106,139
 பெருமபடை-121
 பெரும்பொழுதுகள்-17
 பெருமங்கலம்-118
 பெருமிதம்-123,124
 பெருவஞ்சி-102
 பேசன்-84,118
 பேய்க்காஞ்சி-110
 பேராசிரியா-4,5,17,26,34,46
 [53,57,83,88,132,134, 136,
 பேராணமை (புறத்துறை)-101
 பைசாச்சம்-15
 பொதுவியல் (நாடகப்பகுதி)-12

பொய்கையார்-122
பொருநா-118
பொருநாற்றுப்படை-118
பொருள்வியிற்பிரிவு-28
பொருள் திகாரம்-5
பொற்றாமரைபூக்கட்டல்-74
பொறிநுதல்வியாததல-45
பொறை (தாரணை)-108
பொன்னணிதல்-33
பொந்தாயனம்-78
பொபதுரை-98,100,101,105,107
பொருளும்பாசும்பொருநா-108,113
பொலியுத்தம்-10
பொத்தா-113
மக்கட்பகுதிபாடாணங்குறை-- 118-
மகடபாறகாஞ்சி-9,11,111 [119]
மகணமறுதல (புறத்துறை)-11
மகரம் புள்ளிபெறல்-135
மடல-ஒருபிரபந்தம்-30
மடலபாடியமாதஞ்சீரன்-37
மடலமர்-32
மடலவிலகஞ்-54-55
மடலேறுதல-30,33,51
மணடைப்பாணா-73
மண்ணவேலன்-62
மண்ணுமங்கலம்-104
மணிமேகலை-80,81,112,139
மதங்கசாநிடபெண்-71
மதுரைக்காஞ்சி-24,80
மதுரைப்புதுச்சங்கம்-1
மயிலைநாதருரை-101
மாபாவது-140
மருட்கை-123,124
மருட்பா-137
மருதனிளராகஞா-37
மலிதல-73
மலிவு-77-81
மலைநாட்டுவிவாகமுறை-10
மலையாளநாட்டா-77,100,120
மலையாளநாட்டுவழக்கு-52
மலையாளநாடு-74,86
மற்போர்-108
மறக்காஞ்சி-110
மறம் (சலம்) தவறுப்பு-11

மறைப்படி (நாடகவகை)-53
மறைவெளிப்பாடு-66
மன்னைக்காஞ்சி-110
மாணு-9,29,67,87,109,122
மஹாசுவேதை-17
மஹாமேதா-17
மகா-118 [36,99]
மாட்டு (செய்யுற்றுப்பு)-138
மாததிரை-131
மாதங்கா-71
மாதவி-81
மாமூலா-76,109
மாபேணி-19
மாராயங்குடி-101
மாராயம் (புவகை)-101
மாராயங்குடி-102
மீறக்கவி-144
மீனபிடிபாணை-71
மீனாபிமமையிளவைதமிழ்-61
முருகோல-142
முருகோலநகை-61
முருகோதகவா-61
முதலாழி (செய்யுற்று)-71
முதற்பிரிவு ஒத்த-88
முதற்பொருள்-17-18
முதுகாஞ்சி (புத்தகத்தை)-109
முதுகுடி-11
முதுபாலை-112
முதுமொழி-136
முதுவா-10
முதுநூல்-142
முருகக்கடவுள்-19,114
முல்லை (இயல்பாயவருமவெற்றி)-107
முல்லைக்கவி-16
முல்லைகுறிஞ்சிகள் திரிநகரில்-17
முல்லைப்பாட்டு-21
முல்லை (பரிசு)-63
முன்னம்-137
முன்னிலைப்பற்றமொழி-84
முன்னுறுவணாதல்-51,52,53
முன்னுறுபுணர்ச்சி-46
முதானந்தம்-113,112
மெய்தொட்டுப்பயிற்சி-47
மெய்ப்பாட்டுப்பயிற்சி-48,52

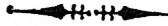
மெய்ப்பாடுகள்-45,137
 மெய்யுவமம்-129
 மெய்யுறுபுணாச்சி-45
 மேலோகாரணம்-71
 மேற்சேறல்-117
 மொழிபெயர்ப்பு-143
 யவனா-107
 மாத்திரை (யுத்தச்செல்வு)-102
 மாபபதிதாரம்-134
 யாபபருங்கலவிருத்தி-97,135
 யாக்கிஸ்டஸ் (Yorkists)-120
 யாழ்ப்பாணம்-73
 யானைநிலை-106
 யோகாங்கம*எட்டு-108
 யோகிகள்-76
 யெஞ்சி-96,117
 வஞ்சித்திணை-92,100-102
 வஞ்சிப்புச்சூடல்-100
 வஞ்சி முல்லைக்கேற்றதல்-95
 வஞ்சிவேந்தா-100
 வஞ்சினக்காஞ்சி-110
 வடக்கிருத்தல்-32
 வடநூல்கள்-148
 வடநூலவழக்கஞ்-69,87,123
 வடநூலார்-103,129,131
 வணிகா அறுதொழில்-108
 வண்டோச்சிமருங்குணைதல்-47
 வண்ணம்-138
 வண்ணத்தி-83
 வதுவைக்கலியாணம்-69,72
 வருணசாங்கரியம்-109
 வருணன்-19
 வரைதல்வகை-66
 வரைபாய்தல்-30,54
 வரைவிடைவைத்துப்பிரிதல்-66,67
 வரைவின்மகளிர்-82
 வரைவுதடாதல்-57
 வல்லம்-20
 வழிநிலக்காட்சி-45
 வழிநூல்வகை-143
 வள்ளி 44,114,116
 வள்ளிக்கூத்து-120
 வள்ளியி-45,47,57,82,89,91,105,
 வள்ளி (உரையாட்டு)-101 [116

வளிநிலை (பிராணயாமம்)-108
 வற்சலம்-123
 வண்புறை-46
 பாறைத்திணை-92,107-109
 வாகைப்பூப்புனைதல்-107
 வாகை பாலைக்கு ஏற்றல்-95
 வாகையிருவகை-107
 வாகைவேலன்-62
 வரணமங்கலம்-104,119
 வாணசுரன்-114
 வாணட்கோள்-103
 வாய்மொழி-136
 வாயில்கள்-83,86
 வாயுறைவாழ்த்து-117
 வாலமீகிமுனிவா-16,93,94,122
 வாலாமை (கீட்டு)-81
 வானமீகருந் தென்னாடு-94
 வானப்பிரததம்-90
 விசயன் (ஆரியவாசன்)-102
 விதலையாப்பு-138
 விந்தமலை-94
 வீபாவம்-124
 விமாசபாரதம்-9,70,74
 விராடநகரம்-94
 விரிச்சி-99
 விருச்சிகன்-99
 விருத்தபராசரர்-2
 விருந்து-139
 விலக்கியற்கூத்து-75
 விழுப்புண்-110
 விளக்குநிலை-117
 விற்பூட்டு-138
 விநல-மெய்ப்பாடி-75
 விநலியா-12,75-76,83,118
 வினையுவமம்-129
 வினைவலபாங்கினோ-76
 வீடணன்-102
 வீரக்கல்-121
 வீரசோழியம்-4
 வீரசோழியவுரைகாரர்-128
 வீரத்தாய்மார்-111,113
 வீரபத்தினிகன்-111
 வீராபிடேகம்-104
 வெட்சி-92,96,117

வெட்சிகுறிஞ்சிக் கேற்றல்-95
 வெட்சித்திணை-97-100
 வெட்சிப்பாடாண-113
 வெட்சிப்புறத்தமலை-105
 வெட்சிப்புச்சுடல்-93-98
 வெட்சிமறவா-100
 வெட்சிமுதலிய பூக்கள்-97
 வெண்பாமாலை-96,97,99,107,108
 வெண்பாமாலையுரைகாரா-119
 வெள்ளணி-118,119, பிறந்தாளி
 [வெளப்பனை-86
 வெள்ளணிநாள்-119
 வெள்ளணியழிதல்-86
 வெள்ளநாககாப்பியனா-1
 வெள்ளைக்கொடி-119
 வெள்ளைரோஜா-120
 வெறிபாடிய கரும்புக்கணியா-37,123
 வெறியாட்டு 58,82,114,120
 வேத்தியல் (நாடகப்பகுதி)-12
 வேத்தத்திற்சுணம்-71
 வேதம்-68,78,80,91
 வேதமுடி-20,43
 வேதாளிகா-118
 வேதநகுறறுழி (பிரிவு)-88
 வேதனை (இந்திரன்)-19
 வேடி-120
 வேய் (புறத்தலை)-99

வேலன்-58,61-63
 வேலன் தள்ளல்-62
 வேலன் வெறியாட்டு 69,120
 வேலன் தகழுவகுத்தி-61
 வேள-பாரி-11
 வேளவிக் கல்-117
 வேளாளா-71,75
 வேளாளா தொழில்-108,142
 வேளிரவரலாறு-27
 வேறப்படை-122
 வேளி நபாசறை-122
 வையை 85
 ஐயை (மனைவிவதை)-70
 ராகுஸலிவாகம்-9
 ரோமா-107
 லங்காஸ்டரியனன் (Lancastrians)-
 ஸ்தாலீபாகம்-79 [20
 ஹோமா (Home)-107
 ஆதரம்-9
 Castes and Tribes in S India-
 [63,75 80
 Lancelot and Elaine-25
 Thurston's Ethnographic Notes
 in S. India-10,32
 Tennyson-26

பிழையுந்திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
1	23	பழமையான	பழைமையான
5	26	அகவொழுக்கம்,	அகவொழுக்கம்,
8	3	இதனை	இஃது
12	26	“நாடகவழக்கினு	இஃது ‘நாடகவழக்கினு’
14	6	பொருளியலிற்,	பொருளியலிற்
15	7	(62)	(சு 62)
„	11	களித்தோ	களித்தோ
„	31	புறத்தென	புறத்தென
18	17	வழியாறு	வருமா
27	31	முதலிய	எனலும்
„	32	மக்கள	மக்களும
52	15	செய்யுறா களில	செய்யுளில
54	29	என்று, கூறித்	என்று கூறி,
56	5	கூட்டகாரம்	கூட்டகாரம்
58	26	என்பதும் (அறன்-கற்பு),	என்பதும், (அறன்-கற்பு)
63	33	செய்யு	செய்யு
64	4	தலைவரது	தலைவனது
93	3	குறிப்பு	குறிப்பு
„	14	மகன்	மகன்
97	28	உழிழை	‘உழிழை
„	31	காண்க	காண்க”
105	32	ஒரினமென்றும்	ஒரினமென்று
114	5	வாழ்த்துதல் ; வாழ்த்துதல் [இஃது அறுமுறைவாழ்த்	தெனப்படும்]
„	6-7	[இஃது ‘அறுமுறைவாழ்த்து’	எனப்படும்]—என்பதை எடுத்துவிடுக,
116	19	ஆசிரியராற்-என்பதை—	எடுத்துவிடுக.
117	5	என்	எம்
145	92	பூதவலையை	பூதவகையே

